

РАСТЕЊЕ У ОДНОСУ СА БОГОМ

април • мај • јун 2026.

април, мај, јун 2026.

РАСТЕЊЕ У ОДНОСУ СА БОГОМ

1. Суочавање с реалношћу	5
2. Познавати Бога	13
3. Гордост наспрам понизности	21
4. Улога Библије	29
5. Како проучавати Библију	37
6. Ратници молитве	45
7. Молитва у пракси	53
8. Имати веру	61
9. Грех, еванђеље и закон	69
10. Покајање и опроштење	77
11. Застоји на путу	85
12. Говорите о Њему	93
13. У вечности	101

РАСТЕЊЕ У ОДНОСУ СА БОГОМ

Аутор: Нина Ачесон

Број 2/2026.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу
www.subotnaskola.org

Одговара: Иван Поповић, Београд, Радослава Грујића 4

Превод: Тамара Бабић

Лектура: Мирјана Ђерић

Прелом: Гордана Ардељан

Издаје: »Препород«, Београд

За издавача: Саша Тодоран, 11000 Београд, Радослава Грујића 4

Тираж: 1900

За интерну употребу

Табеле припрема Одељење за суботну школу

© [2026] Генерална конференција Хришћанске адвентистичке цркве*. Сва права придржана. Ниједно лице или установа не може да мења, преправља, прилагођава, преводи, репродукује или објављује ниједан део библијске поуке без претходног писменог одобрења Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве*. Одељенске службе Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* су овлашћене да се побрину за превод библијске поуке, у складу са посебним смерницама. Ауторска права таквих превода и њихово објављивање и даље су у надлежности Генералне конференције. Изрази »Хришћанска адвентистичка«, »Адвентистичка« и лого са пламеном су регистроване ознаке Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* и не могу се користити без претходног одобрења Генералне конференције.

Било да сте одрасли као ад-вентиста седмог дана или да сте нови у вери; било да сте прочитали много или мало библијских поука за одрасле; и, уосталом, где год да се налазите у духовном смислу данас, тема о томе како да растете унутар једног смисленог односа са Богом од пресудне је важности.

Та тема утиче на све друге. Ваша слика о Богу можда је постала умрљана или нејасна. Ако је тако, молитве се за већу јасноћу док будете проучавали. Можда сте се питали како да освежите свој лични живот посвећења (молитве и проучавања Библије),

или сте можда размишљали о неким другим областима које утичу на ваш однос са Богом, као што је улога гордости и понизности, вере и знања, греха и Божјег закона, покајања и опроштења, како превазићи сметње и препреке, и како охрабрити друге у њиховом ходу са Богом.

Ваш однос са Богом је ваш најважнији однос. Немојте одлагати с тим да га изградите, да га учврстите и учините колико је год могуће јачим. Сада – не у неко време у будућности – сада је прави тренутак да порадите на том односу, који ће утицати на све друго: на ваш брак (ако сте у браку), ваше родитељство (ако сте родитељ), ваша пријатељства, ваше финансијске одлуке, слободно време, жеље и тежње... и наравно, на вашу вечну будућност.

Будући да ова тема – о томе да Бог жели да буде у активној вези са човечанством – прожима целу Библију, има много различитих углова, прича и библијских одломака који су могли бити изабрани за њено проучавање. Међутим, с обзиром на природу овог нашег водича за библијско проучавање, можемо да испратимо само ограничен број њих.

Какав год да је ваш однос са Богом данас, ове лекције сам састављала имајући вас на уму. У крајњој линији, моја жеља је да, у току овог тромесечја, ових тринаест кратких, уско усредсређених лекција поново пробуде вашу љубав и посвећеност Исусу Христу, док будете изнова трагали за Њим. С обзиром да се тема ове поуке тиче односа,

она је написана мало другачије од претходних. Лекције су састављене у мало личнијем тону, јер говоре о Богу који је личност и који жели лично да вас упозна.

Елен Г. Вајт каже да „доследан живот у Христу велико је чудо“ – *Чезња векова*, стр. 407 (оригинал). Библија користи метафору трке да би описала животну путовање са Богом. Наша награда је непропадљив венац (1. Коринћанима 9,24.25) и вечни живот са Богом. Наша духовна трка је маратон, а не спринт. Има тренутака кад престајемо да трчимо, или чак падамо. То се дешава, а кад се деси, треба једноставно да устанемо и наставимо да се крећемо. Морамо остати на стази упркос искушењима и тешкоћама који неизбежно долазе (Јеврејима 12,4-11). Осим тога, у тој трци нисмо сами. И други тркачи који воле Исуса и Његову Реч трче са нама. Што је најважније, Исус је обећао да ће нам дати Помоћника. „И ја ћу умолити оца, и даће вам другога утјешитеља да буде с вама вавијек: духа истине, којег свијет не може примити, јер га не види нити га познаје; а ви га познајете, јер у вама стоји, и у вама ће бити“ (Јован 14,16.17).

У животној трци, дакле, нисмо сами – Помоћник (Утешитељ) не само да је са нама, већ и пребива у нама, да би нас оснажио и одржао на ногама, док трчимо погледа чврсто упереног у „начелника вјере и свршитеља Исуса“ (Јеврејима 12,2).

Док пишем, молим се да нас Свети Дух покрене појединачно и као светску цркву, да би нас приближио Богу као никада раније. Јер свакако, нема ничег важнијег од тога да будемо у чврстом односу са Богом.

Стога, хајде да истражујемо заједно, да учимо, да волимо и да пребивамо у Њему!

Нина Ачесон је руководилац насљавној плану и програма и виши уредник програма Субојне школе под називом „Живи у Исусу“ (“Alive in Jesus”) при Генералној конференцији. Она живи да би надахњивала и осјосодљавала друге да ујознају Бога дубоко и лично, преко Његове надахнуће Речи. Нина Ачесон је удаћа за Меџа и заједно имају троје деце шинејерској узрасћа.

СУОЧАВАЊЕ С РЕАЛНОШЋУ

Текстови за проучавање у току седмице: Откривење 3,14-22; Откривење 4,9-11; 1. Мојсијева 2,7; 1. Мојсијева 3,8-10; Јеремија 31,3,4; Јован 15,1-11; Римљанима 8,9-11.

Текст за памћење: „Као што отац има љубав к мени, и ја имам љубав к вама; будите у љубави мојој“ (Јован 15,9).

Како бисте описали свој однос са Богом данас? Да ли је динамичан и снажан? Да ли проводите време улажући у тај однос, претражујући Његову надахнуту Реч и обраћајући Му се као Пријатељу? Ако то чините, колико времена трошите на то?

Да ли сте просто принуђени да говорите другима о свом односу са Богом зато што је то најлепши однос у вашем животу? Или је, напротив, ваш однос са Богом ослабио током времена? Он постоји, тачно је, и ви се повремено у то укључите, али искрено, ваша веза није више толико јака. Или сте, можда, негде између, у ономе што Библија назива „млаким“ односом (Откривење 3,16).

Да ли сте се икад запитали шта анђели мисле о томе што ми не проводимо живот у обожавању свог Спаситеља и Искупитеља, са срцем гладним и умом жељним да Му сваког дана буду све ближе? Јер заиста, однос са Богом мења све – и овде и у вечности.

Хајде да ове седмице размотримо тренутно стање нашег односа са Богом, и да погледамо какав савет Библија има за нас. Заиста, не можемо напредовати ка нечем бољем, све док се искрено не преиспитамо и не послушамо решење које Исус описује.

**Проучиће поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 4. април.*

НАШЕ СТАЊЕ

Да ли сте се икад запитали шта би Исус рекао када би требало да опише вашу везу с Њим у овом тренутку? Можда би рекао да је јака, или да је била јача у прошлости. А да ли сте се икад запитали шта би Исус рекао када би требало да опише свој народ у овим последњим данима? Он то заправо и чини у стиху Откривење 3,14-22.

Он почиње изјављујући за себе да је „свједок вјерни и истинити, почетак створења Божијега“ (Откривење 3,14). Верни и истинити сведок не лаже, већ говори отворено и искрено.

Прочитајте Откривење 3,14-17, где Исус описује духовно стање свог народа данас. Колико верно тај текст описује вас лично?

Исус нама, хришћанима који живе у последњим данима, каже да нас познаје. Ми нисмо ни врући ни хладни јер нам, с наше тачке гледишта, ништа није потребно. Дани и седмице пролазе, ми проведемо нешто времена са Богом ту и тамо, и мислимо да је то довољно. Али није. Он нам је заправо очајнички потребан, и то много више него што увиђамо. Кад бисмо само могли да волимо Исуса и да живимо за Њега или свим срцем, или никако! То би, из Божје перспективе, било боље него да смо млаки. Исус каже да ће нас избљувати из својих уста јер нам је укус тако лош. Али Он то још увек није учинио и сада тражи од нас да под хитно донесемо неке храбре одлуке.

Шта нам Он саветује у тексту Откривење 3,18.19?

У древна времена, „куповина“ нечега подразумевала је трампу, односно, размену добара. Овде нам Исус нуди великодушну размену – да своју безвољност заменимо за Његово злато, Његову белу одећу и Његову маст за очи. Он жели да нас учини богатима у Његовим очима, да нас покрије савршеним огртачем своје праведности, и да отвори наше очи за истину да трајни однос са Њим мења апсолутно све. Он нам нуди све што нам треба, јер то што нам треба не можемо да обезбедимо сами за себе. Једино Он то може, а Он то и хоће, али само ако ми на то пристанемо.

Ако вам је болно да се загледате у себе и своје духовно стање, какву наду вам нуде стихови које смо разматрали данас?

ПРЕКОР, ПОКАЈАЊЕ И НАГРАДА

„Ја које год љубим оне и карам и поучавам“, каже Исус у стиху Откривење 3,19. „Постарај се дакле, и покај се.“ Нико од нас, ни на секунд, не би могао с правом да каже да Исус не мари за нас или нашу будућност. Колико би Исусу било лакше да одустане од људског рода и да не прође болном стазом коју је изабрао овде на земљи. Управо зато што нас тако дубоко воли, Он нас кори због нашег садашњег стања. Он жели много јачу и дубљу везу с нама. Није задовољан нашим променљивим ставовима и приступом: „Доћи ћу к Њему кад ми буде потребан.“

Исус нас укорава за наше добро. Он нам каже да се покајемо. Али не можемо се покајати ако не увидимо да нешто није у реду. У ствари, Он нам је тачно рекао шта није у реду с нама – мислимо да смо богати, а Он нам каже: „Не знаш да си ти несрећан, и невољан, и сиромаш, и слијеп, и го“ (Откривење 3,17).

Прочитајте Откривење 3,20. Шта нам је ту обећано? Али, шта морамо да урадимо да бисмо примили то обећање?

То је тако лепа и изузетна језичка слика. Бог васионе жели да обедује с вама, са мнош. Исус жели обострано учешће и разговор уз добру храну. То је опис блиског, трајног односа, и Он нас позива да имамо такав однос са Њим.

Исус стрпљиво чека и куца на врата вашег срца. Можда сте видели такве слике у књигама за децу – високог, благонаклоног Спаситеља који нежно куца. Он не улеће и не присиљава вас да разговарате с Њим. Не намеће вам се кад немате времена или сте заузети. Међутим, време је кратко и зато, ако Га чујете, отворите врата. Он ће бити ту да закорачи у ваш живот.

Та метафора илуструје какав однос Исус жели да има са сваким од нас. И онда једног дана, кад се сретнете са Исусом лицем к лицу, када баците своју круну пред Његове ноге у чину обожавања и прослављања са хиљадама и десетинама хиљада других који се клањају Створитељу (Откривење 4,9-11; Откривење 5,11-14), када покушате да се осврнете на своја земаљска искушења и схватите колико су безначајна – да ли мислите да ћете у том тренутку имало зажалити због времена које сте провели са Исусом на земљи?

Исус куца управо сада. Он позива. Ви, међутим, морате донети свесну одлуку да Му отворите своје срце. Како вас поглед на Крст и размишљање о његовом значењу може надахнути да направите тај избор? Како вас поглед на Крст и размишљање о његовом значењу може надахнути да донесете ту одлуку?

ВЕЧНА ЉУБАВ

Пошто је описао наше учмало стање, Исус нам каже да је то нешто што се мора превазићи. „Који победи даћу му да сједи са мном на пријестолу мојему, као и ја што победидох и сједох с оцем својим на пријестолу његову“ (Откривење 3,21). За неке од нас, то би могла бити највећа битка с којом ће се икада суочити – једноставно сагледавање свог стања слабости и самодовољности очима које заиста виде; прихватање Исусовог прекора; покајање и примање огрточа Исусове правде која нас покрива.

Оно што толико задивљује јесте то што Исус разуме наше учмало, млако стање и поистовећује се са нама (што не значи да је Исус икада био млак). Он каже: „Који победи... као и ја што победидох“ (Откривење 3,21). Зато што је умро да би нас спасао, Исус је победио грех и казну повезану с њим. Он разуме битке са грехом с којима се суочавамо и обећава да ће нам помоћи.

Многи људи у Библији одазвали су се на Божји позив да буду у заветном односу с Њим. То је свеобухватни наратив или тема целе Библије. Када погледамо неке од тих људи, можемо видети да је Бог с њима ступао у односе на различит начин у различита времена.

Чему нас ти извештаји уче кад је реч о томе у какве узајамне односе Бог ступа с људима у различитим ситуацијама?

1. Мојсијева 2,7; 1. Мојсијева 3,8-10 _____
1. Мојсијева 5,24 _____
1. Мојсијева 6,13 _____
1. Мојсијева 12,1-4 _____
2. Мојсијева 34,29 _____

Било да је Бог физички ходао са својом децом, или је само разговарао с њима, Он је заиста одувек желео да буде близак са људима. Какав год да је ваш однос са Богом данас, Он жели да буде близу вас. Можемо читати о тој идеји у стиховима Јеремија 31,3,4:

„Одавна ми се јављаше Господ. Љубим те љубављу вјечном, зато ти једнако чиним милост. Опет ћу те сазидати, и бићеш сазидана, дјевојко Израилева.“

Било да ваш дан у овом тренутку почиње или се завршава, Бог вас тражи и чека, желећи да вас приближи себи. Он жели да изгради – или да обнови – ваш однос са Њим. Ако до тога не долази, кривица је на вашој, а не на Његовој страни.

Шта то постоји у вашем животу у овом тренутку што, ако се не савлада, може да омета, па чак и да осујети ваш однос са Богом?

ПРЕБИВАЊЕ

Ученици су пратили Исуса низ уско степениште из горње собе на улицу испод. Док су заједно ишли ка Гетсиманији, током једне од најзначајнијих ноћи у земаљској историји, вероватно нису били ни свесни колико су заиста проницљиве биле неке од последњих речи које им је Исус упутио у горњој соби.

Шта је Исус рекао у тексту Јован 15,1-11?

Те речи, које је сам Исус изговорио, описују како изгледа близак однос са Богом. Запазите реч која се понавља, не двапут, већ 10 пута: *будите (останите, пребивајте)*. Остати у Исусу значи живети у вези са Њим.

Док се суочава с Крстом, Исус не само што наглашава велику важност пребивања у Њему, већ једноставно и јасно износи како то изгледа у нашем животу с практичне стране.

Што ће рећи: Исус је чокот, ми смо гране, лозе. Као резултат нашег пребивања (повезаности) с Њим, плод ће расти на нашим гранама. Ми сами не можемо довести до тога да плод расте. Понекад само привидно пребивамо у Њему, а доказ за то биће недостатак плода, и наше гране ће се на крају сасушити. Ако будемо усахли, Виноградар ће коначно одсећи наше гране. Међутим, доносили ми плод или не, наше гране ће свакако бити орезане.

Сви се суочавамо са изазовима и болним тренуцима. Ако пребивамо у Њему, ти тренуци ће, на дужи стазе, учинити да доносимо више плода. Плодоношење потврђује ко смо (да ли смо ученици). Ми рађамо плод Њему (а не себи) на славу. Пребивање у Исусу подразумева држање Његових заповести које су одраз Његовог прелепог карактера несебичне љубави. Пребивање у Исусу доноси велику радост. Пребивати у Исусу значи чинити то што Он тражи од нас, као наш одазив Њему. „Јер је ово љубав Божија да заповијести његове држимо; и заповијести његове нијесу тешке“ (1. Јованова 5,3).

Ако боље размислимо, пребивање у Исусу представља један од противотрова за наше лаодикијско стање (Откривење 3,20; Јован 15,4). То је велика тајна испуњеног и смисленог живота на земљи и у вечности, па ипак, некако сувише лако заборављамо Исусов савет.

На крају крајева, Исус каже свакоме од нас: „Као што отац има љубав к мени, и ја имам љубав к вама; будите (пребивајте) у љубави мојој“ (Јован 15,9). Исусова љубав је најјача нит која нас привлачи к Њему, и кад спознамо ту љубав, бићемо дубоко покренути да на њу узвратимо љубављу према Богу и другима.

СОК

Пребивање у Христу понекад изгледа као нешто што је најтеже учинити. Можда смо свесни да нам је то потребно, али нас ужурбаност живота увлачи у своје токове и све нам се то чини претешким. Следити Бога за неке је најтежи од свих терета, а посебно за оне на које неко врши притисак не би ли их натерао на то. Та врста религије личи на мукотрпан посао, јер се све своди на спољашње поступке уместо на оно што је у срцу. А у ствари, ништа не може бити даље од онога што Бог заправо жели, а то је – однос који се темељи на узајамној љубави, а не само на правилима – однос за који смо се драговољно определили (и у коме је Он први изабрао нас) на основу љубави и слободе избора.

Понекад можемо бити делимично повезани са Чокотом, али не и пребивати у Њему заиста, сваким влакном свог бића. Можемо ићи у цркву, молити се и чинити оно што знамо да је исправно, а у себи се осећати суво и усахло. Чињеница је да не можемо натерати себе да пребивамо у Исусу баш као што се грана не може сама накалемити на чокот. Бог је први заволео нас, Он је начинио први корак. Наш одговор је увек само реакција на оно што је Бог први учинио за нас.

Ако погледате како винова лоза преживљава зиму, сазнаћете фасцинантну истину – пупољци на гранама дехидрирају и изолују се од система за раст биљке све до пролећа. Када тло отопи, корење упија воду и сок почиње да струји кроз дебло све до пупољака, у којима онда покреће раст. Све док сок не потече кроз лозу, до раста не долази.

Сок винове лозе је попут Светог Духа у нашем животу. Можемо изгледати као сасушене гране, али кад одлучимо да проводимо време са Богом, Свети Дух се излива у нас као сок из корена биљке, и враћа нас у живот да бисмо почели да растемо. Као што се треба свесно одлучити за то да пребивамо у Исусу, на исти начин морамо тражити и да Свети Дух (животни сок) проструји кроз наш живот.

Прочитајте стих Лука 11,13 упоредо са стиховима: Јеремија 31,3; 1. Јованова 4,19 и Римљанима 8,9-11. Која се кључна порука за нас ту налази?

Свети Дух је заправо тај који доноси раст и омогућава нам да напредујемо и да останемо повезани са Чокотом. Треба свакодневно да се молимо да Свети Дух, који је овде на земљи са нама:

- буде наш Утешитељ (Јован 14,16-18).
- да нам открије Исуса (Јован 15,26).
- да нас осведочи о греху (Јован 16,7,8).
- да нас упуту у сву истину (Јован 16,13).

Прочитајте ту листу поново. На који начин сваки од тих аспеката деловања Светог Духа утиче на ваш однос са Богом?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Још пре него што смо се родили, Бог нас је волео. Планирао је да нас упозна и да ми упознамо Њега. Он трага за нама као Добри пастир, и позива нас да пребивамо у Њему сваког дана. Треба само да одлучимо да Му се одазовемо, а онда да своје бедно лаодикијско стање дамо у замену за Његове добре дарове (видети Откривење 3,18.19).

Као што гране винове лозе споро расту, тако и наш однос са Богом може да напредује равномерно и полако, или нагло да процвета као резултат преко потребне кише. Без обзира на темпо којим растемо и на количину плодова које доносимо у свом животу, потребно је да се свакодневно нападамо „соком“, односно Светим Духом, да бисмо осигурали трајну повезаност са Исусом.

„Остајање у Христу подразумева стално примање Светог Духа и живот безрезервног предања Његовој служби. Канал комуникације између човека и његовог Бога мора стално бити отворен. Као што грана лозе непрестано црпи сокове из животодавног чокота, тако и ми треба да прионемо уз Исуса, и да од Њега вером примимо снагу и савршенство Његовог карактера.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 676 (оригинал).

„Како се сува, неповезана младица може сјединити с матичном лозом? Како она може имати удела у животу и исхрани живе лозе? Једино тако што се накалеми на лозу, што се доведе у најближи могући однос. Влакно по влакно, жила по жила, гранчица чврсто приања уз животодавну лозу, све док се живот лозе не сједини са граном, и грана не почне да доноси исти плод као и лоза.“ – Ellen G. White, *Manuscript 67*, 1897.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Осврните се на свој живот. Можете ли да издвојите неке животне догађаје који су вас уљуљкали у лаодикијско духовно стање? А који догађаји су вас довели ближе Богу?
2. Елен Г. Вајт помиње „стално примање Светог Духа“. Колико често се молите за Светог Духа? Шта би могло да се промени ако бисте сваког дана примали Светог Духа?
3. Шта би могло да се промени ако бисмо се, као црква, усрдније и редовније молили за Светог Духа?
4. Будите брутално, чак и болно искрени према себи кад је реч о нашем односу са Богом. Које свесне одлуке морате донети да бисте имали с Њим блискост какву Он хоће, али је ви спречавате?

Сажетак: Пре него што почнемо да растемо у односу са Богом, прво морамо да застанемо и размислимо какав је наш тренутни однос са Њим. Ако је лаодикијски или ако наше гране не цветају, Исус има савршено решење за наше духовно стање – да пребивамо у Њему.

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 3,1-5; 3. Мојсијева 20,26; 1. Самуилова 2,2; 1. Јованова 4,7-19; 1. Мојсијева 1,1; 1. Мојсијева 2,7; Матеј 1,23; Матеј 28,20.

Текст за памћење: „А ово је живот вјечни да познају тебе јединога истинога Бога, и кога си послао Исуса Христа“ (Јован 17,3).

Јасно разумевање Божјег карактера од пресудне је важности за снажну везу с Њим. Зато ћемо ове седмице пажљиво размотрити шта Библија каже о Божјем карактеру, с обзиром да „тама погрешних замисли о Богу обавија овај свет. Људи више не познају прави Божји карактер. Они су га погрешно схватили и погрешно протумачили. Управо у то време треба да се објави божанска порука, порука која просветљује својим утицајем, порука која има спасоносну моћ. Истину о Божјем карактеру треба објавити. Таму овога света треба да разагна светлост Његове славе, светлост Његове доброте, милости и истине... Последња порука милости коју треба објавити свету је откривење Његовог карактера љубави.“ – Елен Г. Вајт, *Поуке великог Учитеља*, стр. 415 (оригинал).

Бога је по свему судећи немогуће описати на одговарајући начин, и једино што можемо да урадимо јесте да укажемо на оно што Библија говори о Њему. Премда никад нећемо знати, нарочито не сада, све што се може знати о Божјем чудесном карактеру, хајде да се молимо за то да се што више будемо сазнавали о Њему, и наше разумевање и љубав према Њему продубљују, да бисмо, напоскон, пожелели да Му се приближимо у тој мери да Његову љубав и Његов карактер можемо да одражавамо другима.

**Проучиће њоуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 11. април.*

ЈАСНИЈА СЛИКА БОГА

Библија пружа највернију, најјаснију и најдоследнију слику Бога. Цела Библија настоји да повуче у страну вео између нашег видљивог света и оног невидљивог, да нам покаже одакле потичемо и куда идемо, и да нам коначно открије ко је и какав је Онај који свим управља.

Од Постања до Откривења, читамо о једином правом Богу, који нам се открива преко Библије и Исуса Христа, утеловљеног Бога. Можемо да читамо о Божјој свемоћи (Јов 1,12), о Његовом свезнању, Његовој свезнајућој природи (Исаија 46,9.10), о Његовој правди (Исаија 30,18), о Његовој милости (5. Мојсијева 7,9), о Његовој доброти и стрпљењу према нама (Римљанима 2,4), о Његовој мудрости (1. Коринћанима 2,7), о Његовој благодати (2. Коринћанима 12,9), о Његовом праштању (Матеј 6,14), о Његовој вољи за наш живот (Јеремија 29,11), о Његовој моћи да порази смрт (Јован 11,25), о Његовој царској улози (Псалми 47,8), о Његовој вечној природи (5. Мојсијева 33,27), и многим другим особинама које нам пружају обиље разлога да Га волимо и будемо у непрекидној вези са Њим. Што више будемо сазнавали о Богу и томе какав је Он, више ћемо Га волети и желети да имамо близак и трајан однос са Њим.

Луцифер је био тај који је први посумњао у Божји карактер. Његове сумње о томе ко је Бог на крају су довеле до највеће битке у историји нашег универзума. Од тада „сотона стално настоји да људски ум закупи нечим што ће га спречити да стекне знање о Богу.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, св. 5, стр. 740. Сотони је свеједно какву слику о Богу ми имамо (пантеизам, атеизам, деизам, итд.), све док то није исправна слика.

Прочитајте текст 1. Мојсијева 3,1-5. Који је циљ Луцифер имао кад је разговарао са Евом? Које је лажи о Божјем карактеру изговорио?

Све у свему, сотонина порука Еви била је следећа: *Бој нешто крије од тебе. Он не жели оно што је најбоље за тебе. Не можеш Му веровати.* Елен Вајт то проширује и каже: „Од самог почетка велике борбе сотона је желео погрешно да представи Божји карактер и изазове побуну против Његовог закона.“ – *Сиварање, њајријарси и њороци*, стр. (оригинал).

На који начин је Божји карактер погрешно представљен у нашем свету? Што је још важније, како можда и ви, понекад, погрешно представљате Његов карактер другима?

БОГ ЈЕ СВЕТ

Светости није реч коју људи често користе у свом свакодневном говору, можда зато што има тако мало тога светог око нас. Субота је свети дан у времену, а и Бог је, наравно, свет. Али нашем свакодневном животу недостаје светост.

Ако проучите особине које се најчешће повезују с Божјим карактером, открићете да је светост у средишту тога ко је Бог. Али шта то значи?

Како следећи стихови описују Бога: 3. Мојсијева 20,26; 1. Самуилова 2,2; Исаија 57,15 и Језекиљ 38,23?

Када Библија описује Бога као оличење светости, то значи да у Њему нема никаквог зла, да је Он потпуно слободан и одвојен од зла и греха. Бог је 100 посто добар од почетка до краја. У том смислу, Божја светост је темељ свих осталих Његових особина.

На пример, Божја љубав је чиста, света љубав – љубав потпуно ослобођена сваке себичности и егоистичних мотива. Његово свезнање је свето, што значи да је ослобођено злих мотива. Да ли бисте веровали свезнајућем Богу који није свет? Или бисте Га се, с правом, плашили.

Божја свемоћ је света свемоћ. Замислите Бога који је свемоћан али не и свет. Он би могао да буде моћан, зли тиранин. Само Божја светост нам допушта и омогућава да Га заиста волимо, јер је Он у потпуности добар. Због тога је светост можда најважнија особина коју треба разумети у вези са Божјим карактером. Међутим, то је можда и једна од Његових најпогрешније схваћених особина.

Сетите се библијских личности попут Мојсија, Исаије, Језекиља, Данила и Јована, који су ступили у Божје присуство. Каква је била њихова прва реакција? Изували су своју обућу, заклањали лице, или падали као мртви. Као људска бића, ми смо грешни и толико несвети да не можемо поднети да стојимо у Божјем присуству. Ниједан човек, ма ко он био, који погледа у Божје лице, не може да преживи. Када је Елен Г. Вајт улазила у визију, често је узвикивала: „Свет... свет... свет“, јер је та једна реч, по свему судећи, најбоље описивала оно што је видела. А наравно, четири жива бића немају мира дан и ноћ док не изговоре: „Свет, свет, свет Господ Бог сведржитељ, који бјеше, и који јест, и који ће доћи!“ (Откривење 4,8).

Заиста, Бог је чиста светост, и када Му приступамо, морамо Га видети као таквог. Како вас то сазнање надахњује? У ком смислу вас оно изазива да се замислите над сопственим карактером?

БОГ ЈЕ ЉУБАВ

Љубав је вероватно реч коју хришћани најчешће користе да би описали Божји карактер. То је можда тако због изјаве о Божјем идентитету у стиху 1. Јованова 4,8, која гласи: „Бог је љубав.“ Јован није рекао: „Бог је пун љубави“, већ једноставно: „Бог је љубав.“ Љубав је Његов карактер, сама суштина онога ко Он јесте.

Међутим, за многе људе, слика коју имају о Богу, израња из њихове људске дефиниције љубави, која је увек искривљена и несавршена. За разлику од тога, наша дефиниција треба да буде обликована према ономе како се Бог представља и шта Он открива о себи у својој надахнутој Речи.

Шта нам текст 1. Јованова 4,7-19 објашњава у вези с љубављу?

Божја љубав је савршена, драговољна и дубоко релациона (подразумева узајамност и размену), као што открива поновљени позив да „стојимо“ у Њему у Првој Јовановој посланици, јер „познасмо и вјеровасмо љубав коју Бог има к нама. Бог је љубав, и који стоји у љубави, у Богу стоји и Бог у њему стоји“ (1. Јованова 4,16). Бог је љубав и створио нас је по свом обличју (1. Мојсијева 1,27) да волимо и да чезнемо за љубављу. На јеврејском језику, главна реч за љубав је *hesed*. Она описује Божју заветну љубав према човеку, која обухвата особине као што су верност, заштитничко понашање, постојаност и нежност.

Древни језици попут јеврејског и грчког користе многа имена за Бога, имена чије значење баца светлост на различите аспекте Божјег прелепог карактера. Да наведемо само два примера:

- Адонај: Господ свих, који влада заувек на основу завета (1. Мојсијева 15,2; Судије 6,15; Малахија 1,6; Псалми 97,5).
- Јахве Јире: Господ ће се постарати (1. Мојсијева 22,13,14).

На крају крајева, највећи израз Божје љубави огледа се у томе што је овој земљи даровао свог Сина (Јован 3,16) који је умро за грешнике (Римљанима 5,8). Бог је то могао и да нам ускрати, али због своје великодушне, радикалне, врхунски брижне љубави према човеку, Он је послао Исуса на земљу, да бисмо ми могли самостално да одлучимо како да узвратимо на такву љубав, која се открива у Његовој заменичкој смрти за нас. Исус није само премостио одвојеност коју је грех изазвао између нас и Бога (Исаија 59,1-2), већ је и живео зато да би нам показао Божји савршени карактер љубави (Јован 14,9; Јеврејима 1,3) и да би све људе привукао себи (Јован 12,32).

Многа од Божјих имена успевају да дочарају Његову светост и љубав у њиховој суштини. Прочитајте текст 1. Коринћанима 13,4-8, и на сваком месту замените реч „љубав“ речју „Бог“. Како то проширује ваше разумевање Божјег карактера? Ако бисте ставили своје име тамо где пише „љубав“, колико бисте сте се добро у то уклопили?

БОГ У ДЕЛИМА СТВАРАЊА

Прве речи Библије вероватно знате напамет: „У почетку Бог...“ На јеврејском језику, реч за Бога овде је Елохим. Премда та реч може да се користи и у вези са „лажним боговима“, када се односи на јединог правог Бога, она описује свемоћног Створитеља који се доводи у везу са свим делима стварања – трансцендентног Бога који превазилази нашу моћ поимања и који свим управља. Он је тако силан да када говори, нешто настаје од самог Његовог гласа.

Међутим, у следећем поглављу, 1. Мојсијева 2, појављује се друго име за Бога – Јахве. То име се повезује са Елохимом (Јахве Елохим), са истим свемоћним Богом, с тим што је име Јахве личније име јединог истинитог Бога, које се често користи како би се нагласило да је Бог заправо Бог завета, и да се налази у односу љубави са људима које је створио.

Упоредите описе Бога у стиховима 1. Мојсијева 1,1 и 1. Мојсијева 2,7. Шта примећујете?

Овде, на основу стиха 1. Мојсијева 2,7, можемо да замислимо Бога како клечи да би од земље, сопственим рукама, обликовао прво људско биће. „А створи Господ Бог човјека од праха земаљскога, и дуну му у нос дух животни; и поста човјек душа жива.“ То је Бог који прилази близу – довољно близу да у Адамове ноздрве удахне дах живота. То име, Јахве, пружа блискију слику Бога, али Мојсије у прва два поглавља Библије користи оба имена да би нам дочарао те две Божје особине.

Како запањујуће! Ту видимо Божју трансцендентност у односу на нас, као Елохима, и Његову иманентност, Његову блискост нама, као Јахвеа. Како је добро за нас да размишљамо о оба та аспекта Божјег карактера – о Његовој свеукупној контроли над свим и о томе колико нам је Он близак. Као што је Павле рекао Атињанима на Марсовом брежуљку: „(Он) није далеко ни од једнога нас; јер кроз њега живимо, и мичемо се, и јесмо“ (Дела 17,27.28).

Да бисмо расли у односу са Богом, важно је да наставимо да трагамо за јасном, уравнотеженом сликом о Њему, која се заснива на ономе што нам Библија каже о Божјем карактеру. Зато је важно читати све делове Библије, уместо да се усредсредимо само на један део. Јер, заиста, што више будемо сазнавали о Божјем карактеру, то ћемо Га више волети.

Прочитајте како Елијуј описује неке од Божјих особина у стиховима Јов 36,24-33 и Јов 37. Затим прочитајте Божју изјаву о сопственој свемоћи у стиховима Јов 38 и Јов 39. Шта нам ти одломци откривају о Богу?

ЕМАНУИЛО – С НАМА БОГ

Ако бисте желели неком нехришћанину да укажете на опис Божјег карактера у Библији, где бисте га потражили?

Најбољи одговор, наравно, био би Исус. Библија каже да Исус није само одраз Бога, већ и Божје откривење. Има много библијских текстова који то објашњавају, али онај који то чини најједноставније је стих Јован 14,9. Ту Исус каже: „Који видје мене, видје оца.“ Дакле, да бисмо сазнали нешто више о томе какав је Бог, требало би да посматрамо Исуса – Његове речи, Његове поступке, Његово понашање и Његову велику љубав према човечанству, која се показала кроз Његову смрт и васкрсење.

Очева љубав и брижност најјасније су изражене преко Његовог Сина, Исуса. Лепота Библије састоји се у томе што нам је Бог у њој дао драгоцен поглед на Исусов живот из четири перспективе, да бисмо имали пуну слику о томе ко је Он. У Еванђељу по Матеју (написаном од Јеврејина за Јевреје), видимо Исуса као дугоочекиваног Месију који је испунио дата обећања. У Еванђељу по Марку, видимо Исуса који води активан живот службе и жртве. Увек је мислио на друге и увек је био послушан вољи свог Оца. У Еванђељу по Луки, можемо да читамо о томе како се Исус осећао у својој савршеној људској природи и свом саосећању, а имамо и онај извештај на почетку који нас уверава да је то што читамо истинито (Лука 1,3.4). У Еванђељу по Јовану, видимо утеловљеног Божјег Сина и позвани смо да верујемо да је Исус заиста Онај за кога се издаје, како би духовни живот у нама могао да се пробуди. Премда се сва четири Еванђеља баве истом темом, „она не представљају ствари на исти начин. Сваки писац има сопствено искуство, и та разноликост проширује и продубљује знање које је изнето да би се задовољиле потребе сваког ума.“ – *Ellen G. White manuscript* 105, 1900. Које Еванђеље сте у последње време прочитали?

У стиху Матеј 1,23 Исусу се даје нарочито име. Зашто је то тако значајно за разумевање Божјег карактера? Прочитајте стих Матеј 28,20 обраћајући посебну пажњу на његов последњи део. Упоредите га два стиха. Шта примећујете?

Само смо загребали површину те огромне теме – Божјег карактера. Бог је узвишенији и фасцинантнији него што можемо и да замислимо, и ми ћемо учити о Њему кроз сву вечност.

Бог заслужује да Га хвалимо због тога ко Он јесте, шта је учинио и шта чини у нашем животу. Одвојте сада мало времена да бисте упутили молитву хвале Богу због тога ко Он јесте. Будите конкретни и прецизни у вези с тим шта вам Библија говори о Богу. (На пример: „Хвала Ти, Боже, зато што си _____, као што ми кажеш у _____.“)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Бог позива свој народ да представља Његов карактер али, да бисмо то учинили, морамо Га најпре сами познавати. Најбољи начин да Га јасно сагледамо, упркос нашим грешним људским очима које сувише често погрешно схватају Његове свете и савршене путеве, јесте истраживање Његове Речи, Библије.

„Сва очинска љубав која се каналима људских срца преносила с генерације на генерацију, сви изливи нежности који су икада потекли из људске душе, представљају само поточић спреам океана у поређењу са бескрајном, неисцрпном љубављу Божјом, која се језиком не може исказати, нити пером описати. Можете размишљати о њој сваког дана свог живота, можете марљиво претраживати Свето писмо да бисте је разумели, можете запрегнути све Богом дане силе и способности у настојању да разумете љубав и самилост небеског Оца, па ипак пред вама остаје бесконачност. Можете проучавати ту љубав вековима, а ипак никада нећете у потпуности разумети дужину и ширину, дубину и висину љубави Божје, која се огледа у томе што је свог Сина дао да умре за овај свет. Ни сама вечност не може у потпуности да је открије. А ипак, када проучавамо Библију и размишљамо о Христовом животу и плану искупљења, те велике теме све више се откривају нашем разумевању.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, св. 5, стр. 740.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Када размотрите Божје особине које сте проучавали у току ове седмице, која је од њих највише утицала на ваше разумевање Бога?
2. Које бисте још Божје особине могли да проучавате како бисте продубили и оснажили свој однос са Богом?
3. Са неким чланом породице или пријатељем прочитајте или одслушајте прво поглавље књиге Пут Христу, и разговарајте о њему. О којим вас је новим увидима, у вези са Божјим карактером и Исусом, то поглавље навело да размишљате?
4. Многи људи имају искривљену слику о Богу, коју је Исус дошао да обнови. Шта можете учинити да бисте пружили јасну, исправну слику Божјег карактера онима у вашој сфери утицаја?
5. Размотрите поново оно што сте научили из одсека за понедељак. Премда смо очигледно грешни и нисмо свети, Библија такође износи неке јасне тврдње о Божјем народу који живи светим животом. Прочитајте следеће стихове: 1. Петрова 1,13-16; Римљанима 6,22 и Јеврејима 12,14. Бог је свет и позива нас да будемо свети. Али шта заправо значи живети светим животом?

Сажетак: Од почетка стварања, Бог је желео да буде у блиском односу с нама. Мада је наше разумевање Његовог карактера мета сотонских напада, Бог нам се најјасније открива преко своје Речи и преко свог Сина, Исуса. На крају крајева, имати јасну, лепу слику о Богу неопходно је ако желимо да продубимо свој однос са Њим.

СУБОТА ПОПОДНЕ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Јованова 2,15-17; Лука 18,9-14; 1. Јованова 1,9; Јеврејима 11,24-26; Лука 22,24-27; Филибљанима 2,3-8.

Текст за памћење: „Јер сваки који се подиже, понизиће се; а који се понижује, подигнуће се“ (Лука 14,11).

Сви познајемо људе са великим егом, оне који мисле да *никад* не греше. Или можда знате некога ко жели све да контролише, ко никада није отворен за поучавање нити за конструктивну критику. Или некога који као да је стално с неким у сукобу или је мајстор да понижава друге. Када је реч о томе, одмах нам на ум долазе други, али право питање гласи: *Шта је са сваким од нас?* Упирањем прста у друге, и порицањем сопствене гордости, само обмањујемо себе.

Сви се боримо са гордошћу. Сви имамо тренутке када пожелимо да изгледамо, да се понашамо, да говоримо боље, или да оставимо бољи утисак од оних око нас, јер смо уверени да смо бољи од њих, макар у нечему. Неко је једном рекао да претерани понос произлази из жеље да покажемо како наш живот нешто вреди. Међутим, требало би већ да знамо да наш живот има вредност, јер нас је створио Бог и ми смо они за које је Христос умро.

Ове седмице, истражићемо утицај који понос може да има на наш однос са Богом и са другима, и размотрићемо чему нас Библија учи о понизности пред другима и, наравно, пред Богом.

**Проучиће поучу за ову седмицу да дисће се припремили за суботу, 18. април.*

ОСЕЋАЈ ПОНОСА

Понос. Када помислите на ту реч, можда вам одмах падне на ум неки охоли политичар, нека богата и славна особа, или, чак – петао. Поноситост је осећај да сте важнији или бољи од других људи. А заправо, понос је осећање – и то такво на које се не можемо ослонити, нити би требало.

Понос се најпре зачео у Луциферу, херувиму заклањачу, који је службовао у непосредној близини Богу. Не знамо када и на који начин су се те себичне мисли увукле у његово срце, али знамо да су те мисли у свемиру покренуле оно што називамо великом борбом. Видимо да је сотона супротност Богу. (Упоредите стихове Исаија 14,12-14 и Филибљанима 2,5-11.) Као исход тога, наш свет се бори са последицама греха још откад је он посејао сумњу у Адамов и Евин ум, а затим их увео у искушење да воле себе и уздају се у себе више него у Бога.

Прочитајте текст 1. Јованова 2,15-17. Којим нас трима главним истинама тај одломак учи када је реч о поносу и љубави према свету?

Може ли понос да буде позитиван? Можда не у контексту у ком га познајемо, мада бисмо могли да користимо ту реч и у позитивном смислу, када говоримо о нечијим достигнућима или кад изражавамо дубоко поштовање због нечега што је неко учинио („Тако сам поносан/поносна на тебе!“). Важно је разумети да тежња за врхунским резултатима, признање и вредновање дарова и способности које вам је Бог дао, не значи нужно да сте горди и поносити. Према Светом писму, постоји исправна врста љубави према себи (сетите се Исусове заповести у стиху Марко 12,31, где Он каже да треба волети друге као себе саме), али то је увек *несебична* љубав. Људи такође нису на неприкладан начин поносни када је Бог присутан у њиховом животу и кад имају сврсисходно усмерење (видети 1. Тимотију 3,1). Људи су поносити када не дају Богу славу за оно што чини у њиховом животу.

Водимо рачуна о томе да никад не сметнемо с ума чињеницу да наша имовина, наше способности и достигнућа не одређују нашу вредност. Наша вредност би, уместо тога, увек требало да потиче од Бога, јер све што имамо, чак и оно што нас доводи у искушење да будемо поносни, ионако потиче од Њега. То не смемо никад да заборавимо.

Запитајте се: *Колико сам заиста поносан/поносна? Како би мој лични понос могао да утиче на мој однос са Богом и другима?*

УПОЗНАЈ СЕБЕ

Двојица људи долазе у цркву да се моле. Један је цењени старешина који стаје напред, пре почетка службе, испред осталих верника да би сви могли да га виде. Моли се гласно, захваљујући Богу на својој наводној доброту. Други, човек са маргине друштва, стоји сасвим позади. Очи су му замагљене од суза због тежине греха на његовим плећима. У задњем делу цркве, он пада на колена и у очајању шапуће: „Молим Те, Господе, буди милостив мени грешнику!“

Прочитајте текст Лука 18,9-14. Шта мислите о тој двојници људи? Шта је Исус мислио о њима? Која се важна лекција ту налази за све нас?

Нама је врло лако да величамо себе. Понекад нам постаје сасвим природно да стављамо другима до знања шта смо све постигли и колико смо добри. Али ништа од тога, само по себи, нема никаквог утицаја на наш углед у очима неба. Све је, заправо, супротно ономе што замишљамо, јер „сваки који се сам подиже понизиће се; а који се сам понижује подигнуће се“ (Лука 18,14). Исус нас такође саветује да заузмемо последње место и пустимо домаћина да нас позове напред ако то хоће (Лука 14,8-10). То царство постављено наглавачке, о ком Исус поучава, супротно је ономе што ми очекујемо. „Христос може спасти само онога ко је свестан да је грешник.“ – Елен Г. Вајт, *Поуке великој Учишћеља*, стр. 158 (оригинал).

Када схватимо пре свега своје право грешно стање и своју очајничку потребу за Христом, можемо Му прићи, знајући поуздано да „ако признајемо гријехе своје, вјеран је и праведан да нам опрости гријехе наше, и очисти нас од сваке неправде“ (1. Јованова 1,9).

Што смо ближи Христу, то више увиђамо своју грешност и недостојност. „Истинско знање о сопственој личности могуће је стећи само на један једини начин. Морамо посматрати Христа. Непознавање Христа наводи људе да високо уздижу своју праведност.“ – *Поуке великој Учишћеља*, стр. 159 (оригинал).

Дакле, шта Бог мисли о поноситима? Стих 1. Петрова 5,5 каже нам да се „Бог поноситима супроти, а пониженима даје благодат.“ Не може бити јасније.

Када сте последњи пут доживели Божју благодат у свом животу? (У суштини, требало би да доживљавамо ту благодат сваког дана.) И ми би такође требало да показујемо благодат према другима. Проведите неко време у молитви управо сада, тражећи од Бога да нас понизи под своју моћну руку, да би Он једини могао да нас узвиси кад за то дође време.

МОЈСИЈЕ, ПОНИЗНИ СЛУГА

Величанствене дворане египатске палате разметале су се својом раскоши, милином и удобношћу. „И научи се Мојсије свој премудрости Мисирској, и бјеше силан у ријечима и у дјелима“ (Дела 7,22). Живот моћи, богатства и популарности стајао му је располагању, а ипак, Мојсије је изабрао нешто сасвим другачије. „Као историчар, песник, филозоф, војсковођа, законодавац, он нема премца. А ипак, иако је свет био под његовим ногама, имао је моралне снаге да одбије ласкаве понуде да стекне богатство, величину и славу и воље страда-ти с народом Божјим, него ли имати земаљску сладост греха!“ – Елен Г. Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 246 (оригинал).

Шта нам текст Јеврејима 11,24-26 говори о томе зашто је Мојсије изабрао другачији пут и понизио себе?

Мојсијева каснија понизност потпуно је несвакидашња, ако узме-мо у обзир колико је моћан човек био и одакле је потицао. Па ипак, због једног импулсивног грешног чина (2. Мојсијева 2,12), изгубио је самопоуздање и осећај сигурности. Окружен планинама као зи-довима учионице, згаженог поноса, током 40 година, Мојсије је од Бога учио оно што је требало да зна како би повео народ из ропства у Обећану земљу. Моћ и богатство тог другог живота који је могао да води у Египту, губио је значај за Мојсија док је размишљао о веч-ности. Бог га је на веома посебан начин позвао и Мојсије се одазвао.

Оно што је можда најзначајније у светлу те теме налазимо у стиху 4. Мојсијева 12,3 где нам се каже: „Мојсије бјеше човјек врло кротак мимо све људе на земљи.“ Мојсије, један од највећих патријараха Библије, познат је управо по својој понизности, својој кротости. Замислите колико би другачије изгледали његов живот и његово вођство да се понос умешао у било који од великих догађаја у његовом животу – сусрет код горућег грма, зла у Египту, прелазак преко Црвеног мора, падање мане са неба, непосредан разговор са Богом, примање Десет заповести и слушање Божјих речи након што је ударио стену.

Осврните се на сопствени живот. Ако би неко требало да вас опише, да ли би изрази „понизан“ или „кротак“ били уврштени у листу придева? Зашто би, или зашто не би? Чињеница је да ми сами по себи не можемо бити понизни. Грех је део нашег живота, и зато нам је Исус толико потребан. Одслушајте или прочитајте речи химне „Радије бих имао Исуса“ („I'd Rather Have Jesus“) и сагледајте их у светлу Мојсијевог и вашег живота.

НАЈВЕЋА УВРЕДА

Замислите да сте Исусов ученик. Путујете с Њим, обедујете с Њим, спавате близу Њега и учите од Њега док Он преображава безбројне животе, укључујући и ваш. Многи људи Га траже, дозивају, и ви увиђате колико је посебно то што вас је изабрао да будете један од дванаесторице оних који су Му најближи. А онда почињете да се питате: Ко је заиста највећи од свих ученика?

У текст Лука 22,24-27, прочитајте Исусов одговор на тему шта је права величина, подстакнут расправом између Његових ученика. Која изјава обухвата срж Исусове поруке у тим стиховима?

Могло би се помислити да је, после свег тог времена проведеног у блиској вези са Исусом, таква дебата последње што би могло да им падне на памет. Али није било тако.

Уместо да буду задовољни својим позивом, у срцу тих људи јавио се понос, и то у толикој мери да је сваки мислио за себе да је бољи од других. Лако је допустити да такве мисли загосподаре нашим умом. Али речено нам је да „за Бога ништа није тако увредљиво, ништа тако опасно по људску душу, као охолост и самозадовољство. Од свих грехова, тај је најбезнадежнији, најтеже се лечи.“ – *Поуке великој Учишеља*, стр. 154 (оригинал).

За нас је то нешто веома озбиљно. Наш понос, наша охолост, вређа Бога више од било чега другог, а то је карактерна црта коју је тешко превазићи, јер је често не видимо онаквом каква заиста јесте. У свом стању самодовољности, ми радије не процењујемо себе, јер понос свакако влада. Међутим, неопходно је да се зауставимо, да поставимо себи дијагнозу и да тражимо од Бога да нам отвори очи за наше право стање, јер понос може бити фактор број један који нас спречава да већ данас имамо близак однос са Богом.

Ако увиђате да једино Бог може да уклони гордост и себичност из ваше душе, застаните и изговорите следећу молитву управо сада: „Госпode, узми моје срце, јер ја Ти га не могу дати. Оно је Твоје власништво. Сачувај га од покварености, јер га не могу сачувати за Тебе. Спаси ме упркос мени самоме, мојој слабој, нехришћанској старој природи. Обликуј ме, промени ме, подигни ме у чисту и свету небеску атмосферу тако да Твоја богата љубав може потећи кроз моју душу.“ – *Поуке великој Учишеља*, стр. 159 (оригинал).

ГЛЕДАЈТЕ У ЊЕГА

Поново прочитајте стих Лука 22,27. Која се кључна поука за све Христове следбенике ту налази?

У оштрој супротности са жељом ученика да буду надмоћнији, и њиховом веровању да су бољи од осталих, видимо Исуса – врхунски пример понизности. Исуса који је рекао: „Ја сам међу вама као слуга“ (Лука 22,27). Исуса, који је свакодневно пружао помоћ онима око себе којима је била потребна, јер је био пун саосећања и гледао је на то мноштво као на овце без пастира. Знао је колико је потребан људима, потребнији од било чега другог у животу, мада је мало њих било свесно те једноставне истине. Исуса, који се одрекао неба да би умро за људски род, у нади да ће они разумети Његов чин благодати и одговорити на Његов позив да буду у вези са Њим.

Прочитајте текст Филибљанима 2,3-8. Како би, према тим речима, требало да живимо у светлости Крста?

Исус је учинио *све*. Он је поднео све. Када застанемо довољно дуго да бисмо Га заиста и јасно видели, не можемо а да не видимо и своју нечистоту, своју прљавштину и своју очајничку потребу за Њим у свом животу данас.

Када посматрамо Њега, све друго (а посебно ми сами и наша сопствена уображена величина) постаје потпуно безначајно. Ко је Исус, шта је учинио, и колико Он воли своја створења долази у први план. Наше „ја“ ће сигурно нестати док будемо посматрали Њега.

Исус. Какво лепо, моћно име! Он је оличење понизности. Када отвореног срца учимо о Њему, када схватимо шта је Он учинио за нас, и када допустимо Његовим речима живота да обузму наш ум, тада увиђамо колико смо заиста охоли и јадни. Ако су се чак и Његови ученици, који су живели с Њим и учили од Њега, борили са охолошћу, не можемо заваравати себе да смо ми ишта другачији. На крају крајева, можемо расти у свом односу са Исусом само када смо понизни.

Проведите мало више времена с Њим управо сада. Узмите своју Библију, оловку и свој дневник или лист папира, и нађите неко мирно место – можда чак и негде напољу. Позовите Бога да омекша ваше срце и да му проговори. Препишите текст Псалми 138, реч по реч. Док пишете, које вам речи посебно падају у очи?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Што ближе приђемо Христу, што јасније сагледамо непорочност Његовог карактера, то ћемо јасније препознати немерљиву грешност греха и мање желети да уздигемо себе. Они које небо признаје као свете свакако су последњи који ће истицати своју доброту.“ – *Поуке великој Учишћеља*, стр. 160 (оригинал).

„Пре части иде понизност. Да попуни високо место пред људима, Небо бира радника који, као Јован Крститељ, заузима ниско место пред Богом. Ученик који највише наликује детету најуспешнији је у раду за Бога. Небеска бића могу да сарађују са оним који не жели да узвиси себе, већ да спасава душе...”

Када се људи узвисле сматрајући да су неопходни за успех Божјег великог плана, Господ ће учинити да остану по страни...

Исусовим ученицима није било довољно да само буду поучени о природи Његовог царства. Била им је потребна промена срца која би их довела у склад са његовим начелима... Једноставност, заборављање на себе и дечија љубав испуњена поверењем – особине су које Небо цени. То су одлике праве величине...

Искрена, скрушена душа драгоцена је у Божјим очима. Он ставља свој печат на људе не према њиховом богатству, не према њиховој умној величини, већ према њиховом јединству са Христом.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 436, 437 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Које нам додатне увиде у вези са гордошћу и понизношћу пружају следећи стихови: Матеј 23,12; Псалми 25,9; Псалми 149,4 и Јаков 4,6.10?
2. Размислите искрено: Када сте последњи пут „истицали своју доброту“? Како је то утицало на ваш однос са Богом или на оне пред којима сте је истицали?
3. Шта би требало да промените у свом животу да бисте се понизили пред Богом, и учврстили свој ход са Њим?

Сажетак: Понос може бити једна од највећих препрека за растење у односу са Богом. Ако се осећамо самодовољно и не увиђамо своју потребу за тим односом, једноставно нећемо тежити да га остваримо. Насупрот томе, Исус је био најпонизнији Човек на земљи и најсавршенији пример који нам показује како можемо имати близак однос са Богом.

Текстови за проучавање у току седмице: Плач Јеремијин 3,22,23; 2. Тимотију 3,15-17; Јован 17,17; Ефесцима 1,13; Псалми 119,11; 1. Коринћанима 2,14.

Текст за памћење: „Јер је жива ријеч Божија, и јака, и оштрија од свакога мача оштра с обје стране, и пролази тја до растављања и душе и духа, и зглавака и мозга, и суди мислима и помислима срдачнијем“ (Јеврејима 4,12).

Библија. Нема сумње да поседујете један примерак или можда више њих.

Током историје, та драгоцену књигу била је умножавана у тајности, кријумчарена и забрањивана. То је највише објављивана књигу на свету, на било ком језику, а такође и једна од најстаријих. Неки су дали свој живот да би Библија могла да буде сачувана.

Које место Библија заузима у вашем животу? Да ли је читате или се налази поред вашег кревета или на полици за књиге и скупља прашину? Да ли сте презаузети да бисте нашли времена да заиста проучавате Божју Реч, или сте преуморни да бисте отворили њене странице?

Божја Реч је жива и моћна, и Бог вас позива да јој допустите да проговори вашем срцу, да вас охрабри, да вам упути изазов, да вас промени, и пружи вам упутство и наду.

Библија није само нека академска књигу или збирка старих прича. Она је прелеп, темељан извештај о томе како Творац свемира настоји да нас приближи себи. Ако имате жељу да растете у свом односу са Богом, најбоље што можете да учините јесте да се посветите томе да свакодневно проводите квалитетно време са Њим, читајући Његову надахнуту Реч и потчињавајући своју вољу ономе чему она учи.

**Проучиће љоуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 25. април.*

НАЈМОЋНИЈЕ ОРУЖЈЕ

Пре него што истражимо зашто је Библија толико вредна и како да дубље копамо у свом личном проучавању њених списа, морамо нешто разумети – један од најзначајнијих напада које сотона може да изврши на вас јесте да вас заустави у томе да проводите време са Богом у Његовој Речи. Држање људи подаље од Библије због посла, безвољности, умора или сумње његова је стратегија број један. Он зна да провођење времена са Богом у Његовој Речи препорађа наш живот и храни нашу душу, тако да би, наравно, учинио све да то спречи!

Речено нам је: „Сотона се служи свим средствима да спречи људе да стекну познавање Библије, јер њене јасне изјаве откривају његове преваре.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 593 (оригинал). Сотона зна да га Божја моћна Реч чини slabим и немоћним. Он зна да су молитва и проучавање Библије најмоћнија оружја која човечанство може да употреби против њега (Ефесцима 6,17.18; Јеврејима 4,12), тако да чини све што може како би спречио људе да читају и да се моле. Он зна да су Божје речи моћне и да оне нису само довеле овај свет у постојање (Псалми 33,6), већ да могу да подижу мртве (Јован 11,41-44) и дају снагу за победу (Матеј 4,1-11).

Удаљавајући Божји народ од Библије, сотона утиче не само на наш однос са Богом, већ и на наше односе са другима. Наши бракови постају напети, вичемо на своју децу, и немамо стрпљења према пријатељима и сарадницима. Живот делује превише ужурбано. Оптерећени смо и под притиском, и не видимо излаз из тога. И зачудо, често не застајемо довољно дуго да бисмо схватили шта се дешава. Можда мислимо да смо близу Богу, али у стварности, када дани и седмице пролазе а да чак и не отворимо Божју Реч, сваким даном постајемо све слабији.

Чак и када ми имамо променљив и веома недоследан однос са Богом, Он је чудесно доследан, као што читамо у стиху Плач Јеремијин 3,22.23. Које се особине истичу у тим стиховима и какве су оне у поређењу с нашом људском природом?

Пре свог пада, док је био херувим заклањач (Језекиљ 28,14-17), Луцифер је слушао Божје речи и познавао је њихову невероватну моћ. А сада мрзи ту истину, тако да је јасно зашто наш ум отупи и наше срце отврдне када одлучимо да не слушамо Божје речи и да их не уносимо у свој свакодневни живот.

Колико сте неодлучни или недоследни у свом верском животу? Шта вам ваш одговор на то питање каже о могућој потреби за увођењем неких промена?

СВЕТО ПИСМО КАО АУТОРИТЕТ

Ауторитет Библије и њена улога јасно су назначени унутар њених страница. Прочитајте и препишите стихове 2. Тимотију 3,15-17. Запазите шта вам ти стихови говоре о улози Библије.

Када је реч о личном проучавању Библије, морамо бити опрезни и не очекивати да се Библија увек слаже с неким нашим циљем или углом посматрања, који није увек исти као Божји. На пример, не би требало да користимо метод „зажмури и покажи прстом на текст“, јер то није начин на који Бог жели да комуницира с нама преко своје Речи. Бог није марионета која само чека да послужи нашим потребама и нашој вољи. Његови путеви и Његове мисли много су узвишенији од наших (Исаија 55,9), и зато никад не треба да покушавамо да контролишемо речи које нам Он упућује. Нити би требало да бирамо само оне делове Библије који нам одговарају. Библију би требало посматрати као целину, уместо да читамо једноставне, познате одломке и да изостављамо оне који нам делују противречно и изазовно. Ако заиста желимо да Бог говори у нашем животу, Библију морамо узети као целину и користити здраве методе док се бавимо пажљивим проучавањем, верујући да ће нам Бог открити шта треба да чујемо онда кад треба да чујемо.

Такође, сам Исус нам каже: „Љуби Господа Бога својега свијем срцем својим, и свом душом својом, и свом мисли својом“ (Матеј 22,37). Другим речима, Бог не жели да ми занемаримо свој ум. Он заправо жели да испуни наш ум својим знањем и разумевањем огромног домета, које се открива, делимично, и кроз Његову Реч. Можемо читати многе библијске наративе у којима Бог разговара са појединцима као што су Енох, Аврам, Мојсије и Јов, осим многих разговора које је Исус водио с људима. Бог не заобилази људски разум, већ нас позива да га потчинимо Његовој Речи и мудрости док „градимо“ своје спасење.

Људски разум, међутим, и даље је људски – подложен грешкама и обманама. Он *никада* није непогрешив. Дешава се да људски разум одгурне Бога у страну како би покушао сам све да реши, чиме се поставља као равноправан Богу, или чак изнад Њега, када је реч о размишљању. Људи могу да приступе Светом писму у арогантном и критичком духу, мислећи да су све то већ чули и да у томе нема ничег новог. И управо тада, кад се осећамо важним, самоувереним, самодовољним, као да нам ништа није потребно, ми занемарујемо свој однос са Богом и ослањамо се на властито ограничено знање и погрешно расуђивање.

БИБЛИЈСКА ИСТИНА

Међу неким либералним теолозима из 1960-их година постојао је тренд да се Бог искључи из области теологије. Године 2017, тема броја часописа Тајм носила је наслов „Да ли је истина мртва?“ То је занимљиво зато што тај тренд илуструје положај у ком се наше друштво данас налази. Сама идеја о „истини“ урушава се у тој мери да нико више не зна шта је истина. Према популарној култури, не постоји мерило, нема темеља који остаје трајан и на који се можемо ослонити да ће издржати пробу времена. Супротно томе, Исус је ка-зао: „Ја сам... истина“ (Јован 14,6). Његова Реч сведочи о Њему као најчистијој истини.

Полако прочитајте следећа три стиха, а затим их прочитајте и по други пут. Шта запажете у вези с тим порукама?

Јован 17,17 _____

Приче 30,5.6 _____

Псалми 12,6 _____

Библија тврди да се основна истина, сам Исус Христос, не мења (Јеврејима 13,8). У исто време, док читамо Божју Реч, наше разумевање Бога и Његове истине може да расте. „Постоје рудници истине које искрени трагач тек треба да открије.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, св. 5, стр. 704. Говорећи о „истини“, Елен Г. Вајт је увек мислила на истину какву нам је Бог дао преко своје Речи. Можемо трагати за додатним светлом у Библији, јер она никад не противречи претходним истинама, већ се надограђује на њих.

Прочитајте следеће стихове: 1. Солуњанима 2,13; Псалми 33,4.5 и Ефесцима 1,13. Која порука се ту налази?

На крају крајева, Библија и само Библија мора бити основни извор онога што схватамо као истину. Сви остали извори морају се проверити и испитати помоћу Божје Речи. Чак и оно што сматрамо „разумом“ треба да се испита помоћу Божје Речи.

Неки људи тврде да не постоји истина. Зашто је та тврдња сама по себи противречна? То јест, зашто тврдња да истина не постоји представља покушај утврђивања истине, чиме саму себе оповргава?

БИБЛИЈСКЕ ТВРДЊЕ

Шта би могло да се промени у вашем дому ако бисте се окренули Библији када се суочите с неком великом одлуком, са проблемом у односима или с неким изазовом? Шта би могло да се промени на вашем радном месту или у цркви ако би речи Библије заиста постале сочива кроз која би људи гледали на свет, и по којима би одлучили да живе?

Библијски писци су знали колико су њене речи заиста вредне. Ниједна друга књига не може да проговори вама лично као што могу те речи. Те речи могу да остану на страницама ваше Библије, али како да их задржите у свом срцу?

Који савет нам Давид даје у стиху Псалми 119,11, и како да га следимо? (Видети такође Јеврејима 4,12.)

Једна од тврдњи коју Библија износи о себи самој може се наћи у стиху Јеврејима 4,12. Двосекли мач је моћан и оштар, али за људску душу Библија може да учини оно што људско оруђе не може. Библија себе описује као живу. Можда сте се питали како је то могуће, с обзиром да је написана хиљадама година раније, али Исус је казао: „Ријечи које вам ја рекох дух су и живот су“ (Јован 6,63). Ако вам је срце сломљено или вам се живот распада, Бог може да изговори своје речи над вашим животом и да промени то што се дешава. Стари завет такође описује Божје речи као врло активне и ни у ком случају стагнирајуће или пасивне (видети: Исаија 55,11). Размишљајући о утицају Божјих речи на његов живот, Давид је написао: „У невољи мојој тјешти ме што ме ријеч твоја оживљава“ (Псалми 119,50).

Можда сте искусили тешку глад у неком тренутку свог живота, или сте можда постили и били на дијети. Зар храна нема одличан укус након што добро огладните? А у духовном смислу, Библија је храна за нашу душу.

Ако вам је душа празна и гладна, отворите живу Реч. Прочитајте следеће стихове: Јеремија 15,16; 1. Петрова 2,2 и Матеј 4,4. Божје речи су пријатног укуса за ум и срце, и кад их читамо, оне нас испуњавају и хране као што је обећано.

Речи у нашој Библији потичу од самог Бога. Бог их је послао посебно за нас и за сваку другу особу која Га тражи. Ако их читамо уз молитву и отвореног срца, оне неће бити протраћене.

О којим борбама које тренутно водите у свом животу Библија говори? Зашто не смете дозволити свом „ја“ да вас спречи да следите то што вам она говори?

СТАЊЕ СРЦА

Наша способност да примимо поуке из Божје Речи (Јов 22,22) умногоме зависи од тога какво је стање нашег срца док је читамо. Како стих 1. Коринћанима 2,14 то објашњава?

Имати духовну проницљивост значи имати духовни увид и разумевање. Логично је, дакле, да ће особа отвореног ума у духовном смислу, изводити потпуно другачије закључке при читању Библије од особе која је затворила свој ум за духовност. Неко ко мисли да је садржај Библије „лудост“, неће тражити истину на њеним страницама.

Према томе, и наш став према Библији и начин на који приступамо њеном читању веома су важни када је реч о растењу у односу са Богом. Како Павле то објашњава у стиху 1. Солуњанима 2,13?

Божја Реч постаје делотворна у нама када верујемо. Када отворите своју Библију и верујете да Бог има нешто да вам саопшти кроз речи на њеним страницама, Он ће вам заиста проговорити и деловати у вашем животу. Али много тога зависи од ваше вере и ваших очекивања. Добра вест је да, кад вам је вера мала, Бог може да јој помогне да порасте (Марко 9,24), чак и ако је сићушна попут горушичиног семена (Лука 17,6).

Једна од великих сврха Библије јесте да у вашем животу говори истину о стању вашег односа са Богом и о томе како да га ојачате. Ако је ваше срце отворено за Светог Духа, ако приступате Речи са понизношћу, увек ћете бивати промењени, премда се то можда неће одмах примећивати из дана у дан, јер су таква промена и такав раст често постепени. Али ако се држимо своје безвољности и свог греха и нисмо спремни да се мењамо, читање Библије неће нам бити од велике користи. Свети Дух нас подстиче да се приближимо Исусу Христу. Да ли желимо да закорачимо ближе Њему? Ако желимо, онда постајемо „умудрени на спасење“ (2. Тимотију 3,15), и видећемо ствари какве нисмо могли ни да замислимо.

У каквом су стању моје срце и ум док приступам Библији? Да ли намећем сопствена мишљења Библији, с циљем да покушам да их оправдам, или долазим отвореног ума и срца, спремајући се са дегињом вером да сазнам шта Бог жели да ми каже данас? Зашто је одговор на то питање толико битан?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Ако размотрите речи које сте изговорили у протекла 24 часа, како бисте их оценили? Да ли су биле пуне љубави, љубазне, радосне, уздижуће, или зловољне, уморне, забринуте, љутите, оговарачке и злонамерне? Библија каже: „Уста говоре од сувишка срца“ (Матеј 12,34). Када имамо смеће у срцу, оно излази на видело у виду наших речи.

Сви смо искусили шта значи бити озлојеђен, уморан или под стресом, а то стање ума утиче на оно што излази из наших уста (често су то речи због којих се касније кајемо). Насупрот томе, када нам срце пуца од љубави према некоме, она се излива путем наших речи.

На исти начин, Божја Реч говори о Његовом срцу и Његовим мерама према нама. Невероватна је и сама помисао да баш те речи, директно из Божјег срца, долазе у наш посед преко Библије. Заиста је прелепо посматрати какву моћ су Божје речи имале током историје.

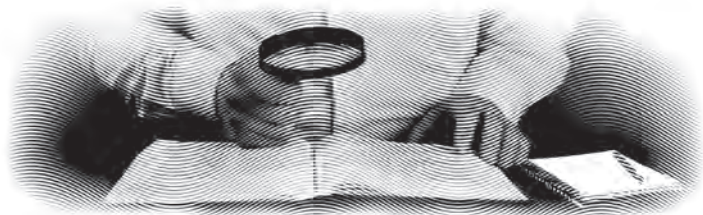
„Једно је приступати Библији као књизи пуној добрих савета, које треба слушати онолико колико су у складу с духом времена и с нашим положајем у свету; сасвим је друго сматрати је оним што она заиста јесте – речју живог Бога, речју која је наш живот, речју која треба да обликује наше активности, наше речи, и наше мисли. Држати Божју реч иоле мањом од тога, значи одбацити је. Зато што је на овакав начин одбацују и они који кажу да верују у њу, основни је узрок сумње и неверства међу младима.“ – Елен Г. Вајт, *Васијишање*, стр. 260 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Колико логичних и рационалних разлога налазите за своју веру? Вероватно много више него што сте претпостављали.
2. Како можете бити сигурни да проучавање Библије и молитва представљају темељ вашег односа са Богом? Како можете бити у вези са Богом без молитве и проучавања Библије?
3. Ако би неко желео да продуби свој однос са Богом, шта бисте му саветовали – одакле да почне са читањем?
4. Како можете живети од сваке речи која излази из Господњих уста? (5. Мојсијева 8,3). Како би то заиста изгледало у вашем животу?
5. Шта вам следећи текстови говоре о Божјим речима? Јеврејима 11,3; Псалми 33,6; Матеј 11,4,5; 1. Солуњанима 4,16; Ефесцима 6,17; Јаков 1,21.

Сажетак: Библија је жива и моћна, а њено читање је кључно за јачање нашег односа са Богом. Не само да нас учи о Божјем дивном карактеру и Његовом садејству са људима током земаљске историје – Библија такође проговара свакоме од нас када јој понизно приступимо.

КАКО ПРОУЧАВАТИ БИБЛИЈУ

Текстови за проучавање у току седмице: Јован 15,1-8; Марко 1,35; 1. Дневника 16,11; Псалми 119,105; Исаија 50,4; Исаија 55,1-13.

Текст за памћење: „Тако ће бити ријеч моја кад изиде из мојих уста: неће се вратити к мени празна, него ће учинити што ми је драго, и срећно ће свршити на што је пошљем“ (Исаија 55,11).

Сетите се када сте добили своју прву Библију.

Можда сте били дете, и добили сте је од неког рођака хришћанина. Или сте је можда купили сами као одрасла особа. Колико год дуго да је имате (а можда имате и више од једног примерка), размислите о вредности коју придајете тој Књизи. Да ли је она једна од најдражих, највреднијих ствари које поседујете, или олако прелазите преко тога што вам Божја Реч стоји на дохват руке? Да ли вам је тешко да budete доследни у читању Библије? Да ли сте се икад запитали: *Одакле да почнем? Како да читам ту Књигу да бих се приближио/приближила Богу?*

Мартин Лутер је рекао: „Ево већ неколико година уназад сваке године двапут прочитам целу Библију. Да је Библија велико, моћно дрво и да су све њене речи ситне гранчице, опипавао бих сваку грану, жељан да сазнам шта се ту налази и шта она има да понуди.“

Било да је ваше искуство свакодневног проучавања Библије живо и снажно, или да ваша Библија углавном стоји неотворена на полици, чињеница је да сви можемо напредовати у свом проучавању Библије са Богом. Ове седмице истражићемо како да на практичне начине побољшамо своје проучавање Божје Речи.

**Проучиће њоуку за ову седмицу да дисће се припремили за суботу, 2. мај.*

ВРЕМЕ

Да ли сте икад подесили аларм тако да се пробудите мало раније него обично да бисте читали Библију? Да ли вам се икад дешава да се с муком извучете из кревета, а онда погледате на сат и помислите: Имам петнаест минута пре него што започнем своје дневне обавезе. Боље да пожурим! Да ли вам се икад дешава да се само површно, кратко помолите или прелистате неко поглавље из Библије, само да бисте умирили савест пре него што се журно прихватите дневних активности, али вам срце остаје незадовољено?

„Журно читање Светог писма доноси мало користи. Човек може да прочита целу Библију, а да ипак не сагледа њену лепоту и не схвати њено дубоко и скривено значење.“ – Елен Г. Вајт, *Пут Христу*, стр. 90 (оригинал).

Премда читање Библије заиста доноси благослове, може се десити да је прелетимо пребрзо и много тога пропустимо – као да пијемо воду из хидранта (журно и у великој количини – прим. прев.). Бог нам је дао своју надахнуту, драгоцену Реч да бисмо сазнали што више тога о Њему (а успут и о себи самима). Када одвојимо време да сагледамо неописиви, прелепи Божји карактер и начине на које је Он ступао у односе и деловао заједно с људима током историје, можемо само још више да Га волимо. Запис о том Његовом деловању налази се управо ту, у нашим рукама – али морамо наћи времена, и одвојити време да бисмо упознавали Бога читајући Његову Реч (Дела 17,11). Размотрите следеће предлоге:

Тражите од Бога да у ваше срце усади жудњу за Њим. Позовите се на обећања записана у стиховима Јеремија 29,13 и Псалми 37,4. Позовите Га да вас пробуди раније него обично, или да ослободи неко време у вашем дану које бисте посветили Њему.

Предајте своје време Богу. Да, заузети сте, и има тако много тога што треба хитно урадити. Али време проведено са Богом од непроцењиве је вредности. Пођите на неко тихо место насамо и прочитајте стих Псалми 46,10. Читајте речи химне „Христу дајем све“ или је отпевајте Богу. Размислите о оним областима свог живота које Му још увек нисте предали и понудите их Богу.

Проводите време са Богом чак и кад вам није до тога. Баш као што је потребно да донесете свесну одлуку и направите план деловања да бисте били здрави (вежбање, здрава исхрана), тако је потребно и да свесно одлучите да имате близак однос са Богом. Имајте на уму да је потребан најмање 21 дан да би се успоставила нова навика и да ни у чему не можемо успети без помоћи Светог Духа.

Поново прочитајте текст Јован 15,1-8. Шта нам Исус каже у вези са остајањем, пребивањем у Њему, и зашто је то тако пресудно за нашу веру?

МЕСТО

Исус је наш савршени пример у свему, а ништа није другачије ни кад је реч о личној побожности и посвећењу. Шта нам стих Марко 1,35 говори о Исусовом времену са Богом?

Премда је то само један стих, из Исусовог примера можемо доста тога научити. Много пре него што би сунце изашло, Он је одлазио (удаљивши се из гужве и вреве свакодневног живота) како би нашао неко тихо, усамљено место, где би могао да буде са својим Оцем. Можете ли да замислите тај приказ – Исус, седећи поред Галилејског мора или на падини брда, моли се и разговара са својим Оцем док је свет око Њега утонуо у сан? Иако тај стих заправо описује Исусову посвећеност молитви, јасно видимо да је то за Њега био приоритет. Нема сумње да је то време било оно што Му је давало снагу да се суочи са свим што је трпео. А ако је Исусу било потребно да тако започне сваки дан, колико је то тек потребније нама?

Бог нам каже: „Тражите лице моје“, и нада се да ће наш одговор бити: „Тражим лице твоје, Господе!“ (Псалми 27,8).

Шта нам стих 1. Дневника 16,11 говори о томе како би требало да тражимо Његово лице?

Имате ли место на које можете отићи сваког јутра да бисте били са Богом? Можда можете наћи столицу поред прозора, тихо место напољу, или чак кухињски сто, где можете доћи свакодневно да бисте седели крај Исусових ногу и учили из Божје Речи. Седети крај Исусових ногу значи наћи се на најбољем месту на ком можете бити (Лука 10,39-42). Стицање свакодневне навике да одете на одређено место да бисте провели неко време са Богом, повећава вероватноћу да ћете се ту враћати сваког дана. Немојте се обесхрабрити ако пропустите неки дан ту и тамо, јер се непредвиђене околности дешавају, и можда нећете моћи увек да проведете то време са Богом. Али трудите се да не допустите да прође више дана, седмица или месеци, а да не проведете посебно време са Богом. Имајте на уму да је трајни однос са Богом свакодневни избор, који можете направити увек изнова, и то већ данас, ако тако одлучите.

Колико сте времена током протекле седмице провели у молитви и читању Библије? Шта вам ваш одговор говори о променама које можда морате да извршите кад је реч о вашим приоритетима?

ДУБОКО ПРОУЧАВАЊЕ БИБЛИЈЕ

Иако не морате бити научник да бисте проучавали Библију, како је ипак можете дубоко проучавати?

Молите се: Немогуће је пренагласити важност молитве као почетка и завршетка (и повремених застајања током) вашег времена за проучавање Библије. Елен Г. Вајт нам каже да, када приступимо читању Библије, ми нисмо сами. Позивањем Светог Духа да буде наш водич, отклањамо све могуће сметње и непријатељ бежи од нас. „Библију никад не треба проучавати без молитве. Само Свети Дух може учинити да осетимо важност онога што се лако разуме, и да се изборимо са истинама које су тешке за разумевање.“ – *Велика борба*, стр. 599, 600 (оригинал).

Читајте и записујте: Могло би се рећи да се главна разлика између пуког читања и озбиљног проучавања Библије своди на један кључни поступак – писање. Писање нам помаже да успоримо ток својих мисли, да размишљамо о Божјој Речи, и да је прелазимо темпом који омогућава запажање, тумачење и примену. Оно такође помаже да се наше идеје, у почетку раштркане, саме од себе доведу у ред – полазећи од наше главе до нашег пера, а затим, улазећи у наше срце у виду поруке за тај дан. Такође, већа је вероватноћа да ћемо се сећати нечега што смо записали (Псалми 119,15.16). Ако нисте у могућности да пишете, покушајте да је читате наглас (или да слушате док се чита), и након тога изразите своје мисли у виду молитве Богу.

Делите: Кажите некоме шта сте сазнали. То ће учврстити та сазнања у вашем уму и охрабриће неког другог.

За почетак, одаберите неку кратку библијску књигу (као што је Књига о Јони, Еванђеље по Марку, Посланица Филипланима или 1. Јованова посланица), и полако је прочитајте. Ево једноставног приступа који можете применити на један стих (метод стих по стих), на један одломак, или на читаво поглавље:

1. Молите се да Свети Дух управља вашим умом и смекша ваше срце док будете читали.
2. Одаберити неки библијски стих или одломак.
3. Запишите у свој дневник неки одломак или делове одломка који вам посебно упадају у очи док читате.
4. Уз молитву, поново прочитајте тај одломак и подвучите кључне идеје.
5. Запишите шта вам те подвучене идеје говоре.
6. Молите се у вези с тим идејама и начином на који оне утичу на ваш однос са Богом.
7. Размислите с ким бисте то данас могли да поделите.

„Кад год буде растао у благодати, Божји народ ће непрестано стицати јасније разумевање Његове Речи. Запажаће нову светлост и лепоту у њеним светим истинама. То је важило током историје цркве у свако доба, и тако ће се наставити до краја. – Ellen G. White, *Counsels to Writers and Editors*, стр. 38, 39.

На које начине се показује да порука из наведеног цитата важи и за вас? Видети такође стих Псалми 119,105.

ДВОСТРУКИ БЛАГОСЛОВ

Има много начина на које можемо проучавати Библију, као што је метод стих по стих (који смо већ поменули), проучавање појединачног поглавља, проучавање одређене теме, студија речи, или студија појединачне књиге. Можемо проучавати уз помоћ конкорданса и библијског речника, или читати Библију упоредо са књигама из серије Велика борба ради додатних увида. Можемо изаћи напоље, у шетњу у природи и слушати аудио Библију, или се наћи са пријатељем или малом групом ради заједничког проучавања.

На исти начин на који своја пријатељства одржавамо у животу, кроз разноврсност и нова искуства, требало би и своје свакодневне састанке са Богом да одржавамо свежим и динамичним, тако што ћемо користити различите методе док проучавамо Библију. Увек има још тога да се научи!

Нешто што ће вам помоћи да ваше време за проучавање Библије буде и остане динамично јесте дељење са другима онога што сте открили. Када се трудимо да објаснимо то што смо научили, процес резимирања и синтетизовања сређује и утврђује наше мисли. То нам помаже да сачувамо стечено знање. Двоструки благослов огледа се у томе што када делимо и разговарамо са другима, тај духовни разговор често подстиче и јача обе стране. Када поучавамо друге или делимо с њима то што смо научили, често и сами долазимо до најдубљих спознаја.

Схватићемо такође да то што свакодневно проучавамо није само Божја порука за нас већ и за друге људе.

Прочитајте стих Исаија 50,4. Шта нам тај стих говори о томе како изгледа бити у односу са Богом и како то утиче на наше односе са другима?

Наше лично време за проучавање Библије не само што означаваје нас, већ нас оспособљава да охрабримо и друге с којима ћемо се можда срести тог дана. То постаје двоструки благослов.

Наш духовни живот је маратон. Замолисте Господа да вам помогне да наставите да трчите постојано, погледа прикованог за циљ (Филипљанима 3,14). Немојте се обесхрабрити ако сте се неко време мало опустили, већ унесите у свој живот сваку неопходну промену како би ваш однос са Богом, а посебно ваше време за проучавање Библије остали динамични. Јер заиста, вечни живот се састоји у томе што већ данас можемо да познајемо Бога (Јован 17,3). Наша посвећеност томе да пребивамо у Њему и Његовој речи мења наш живот.

Прочитајте стих за памћење за ову седмицу и размислите о његовом значењу. Шта проучавате у овом тренутку? С ким би то могли да поделите?

ТАКО ЈЕ СЛАТКО!

Сетите се свог омиљеног слаткиша. Да ли је он добар за ваше здравље? Можда користите мед као заслађивач, или чак Манука мед због његових наводних здравствених користи. Ако сте икада пробали саће, онда знате како је слатка та мекана текстура када се топи на вашем језику.

У стиховима Псалми 119,103,104, Библија описује себе као саће – што је метафора за ужитак: „Како су слатке језику мојему ријечи твоје, слађе од меда устима мојима! Од заповијести твојих постадох разуман.“

Шта значи то: „Од заповијести твојих постадох разуман“ (Псалми 119,104)? Зашто је та замислио важна да бисмо разумели шта проучавање Библије чини за нас?

Да, Божје речи су заиста слатке нашој души и не могу се упоредити ни са чим другим што нам се нуди. За разлику од многих слаткиша, слаткоћа Божје Речи делује исцељујуће на нашу душу и мења наш живот и карактер. Ако сте се удаљили од Бога, можете пасти на колена, отворити Његову Реч и пити живу воду која једина може да задовољи жеђ.

У тексту Исаија 55,1-13, пророк проширује поменуту поруку. Проведите неко време читајући то поглавље управо сада, а онда одговорите на следећа питања:

- Шта Господ даје онима који Му прилазе да би „јели“ од Његове Речи?
 - Какав позив вам Он ту упућује?
 - На шта вас Он подстиче?
 - Шта вам Он обећава?
-

Божја жива и моћна Реч продире директно у наше срце, ум и душу, изазивајући нас да растемо у Христу. Међутим, она то може да учини за нас само у оној мери у којој улажемо време и напор (да, то захтева напор) да се удубимо у Реч са ставом покорности, понизности и спремности да следимо њена учења.

На које конкретне начине можете да „тражите Господа, док се може наћи“ (Исаија 55,6)?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Сврха проучавање Библије је познавање Бога и растење у односу са Њим, јер је то вечни живот – бити са Оним кога волимо (Јован 5,39; Јован 17,3).

Део сваког односа је узајамно залагање. У стиху Откривење 3,20 читамо да Исус настоји да има такав однос са нама, али и ми морамо бити свесни да, као створена бића, увек можемо сазнати нешто више о свом Творцу. Требало би стално да претражујемо Библију као рудар који копа у потрази за скупоченим драгуљима. Увек има још тога да се напабирчи, колико год пута да смо читали одређене приче или библијске одломке. „Какав год да је човеков интелектуални напредак, нека не помисли ни на тренутак да нема потребе за темељним и сталним претраживањем Светог писма у потрази за већом светлосћу. Као народ, појединачно смо позвани да будемо изучаваоци пророчанстава.“ – Ellen G. White, *Counsels to Writers and Editors*, стр. 41.

Такође, не би требало да покушавамо да уклопимо Библију у наше људске ставове и размишљања. „Како ћемо истраживати Свето писмо? Хоћемо ли постављати стубове своје доктрине један за другим, а онда настојати да ускладимо цело Свето писмо са својим устаљеним мишљењима? Или ћемо сопствене идеје и ставове изнети пред Свето писмо и своје теорије мерити са свих страна према истини коју оно износи? Многи који читају Библију, па чак и подучавају друге, не разумеју њене драгоцене истине... Многи придају речима Светог писма значење које одговара њиховим личним мишљењима.“ – Ellen G. White, *Counsels to Writers and Editors*, стр. 36.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. С каквим ставом обично приступате Библији? Постоји ли нешто што треба променити? Зашто је став понизности и предања Речи тако пресудан?
2. Постоје ли нека устаљена мишљења која би требало оставити по страни како би се Светом писму допустило да говори само за себе? Ако постоје, како можете почети да се молите у вези с тим одмах, сада?
3. Како би оригиналност могла да постане камен спотицања у нечијем односу са Богом? Односно, како би жеља да се пронађе нешто ново и необично могла некога да наведе на странпутицу, нарочито ако се то чини из себичних разлога?

Сажетак: Лично проучавање Библије налази се у самој сржи живог и трајног односа са Богом. Божја Реч проговара у нашем животу данас, у двадесет првом веку, баш као што је то чинила у прошлим вековима. На сличан начин као што одржавамо свако друго пријатељство, требало би да тражимо начине да наш живот вере и предања остане свеж и динамичан док пребивамо у Исусу, уздајући се у Божје обећање да се Његова Реч неће „вратити к мени празна, него ће учинити што ми је драго, и срећно ће свршити на што је пошљем“ (Исаија 55,11).

РАТНИЦИ МОЛИТВЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Данило 2,20-23; Данило 6,10.11; Дела апостолска 20,36; 1. Мојсијева 5,22-24; 2. Мојсијева 33,15-23; 2. Мојсијева 32,31.32.

Текст за памћење: „Мило ми је што Господ услиши молитвени глас мој; што пригну к мени ухо своје; и зато ћу га у све дане своје призивати“ (Псалми 116,1.2).

Замислите како би то изгледало кад бисте ретко разговарали са својим најбољим пријатељем или супружником. Ваша веза би се убрзо распала и настао би проблем. У истом смислу, молитва је суштински део блиског односа са Богом. То је кључна навика побожних људи, коју свако од нас треба и може да ојача. Ако се не молимо често и редовно, пре или касније, одлутаћемо од Господа.

У Библији сазнајемо понешто о животу различитих појединаца који су се молили на разне начине. Можемо се осврнути на њихово искуство и стећи увид у то како су молитве Богу утицале на њихов однос са Њим, како су мењале живот других људи, а такође и како и за шта бисмо и сами могли да се молимо. Истина је – наш молитвени живот утиче не само на нас већ и на друге.

Као и када је реч о проучавању Библије, тема о молитви је огромна и важна и сувише широка да би се могла сасвим покрити за само две седмице. А ове седмице научићемо нешто од оних појединаца у Библији који су се предано молили и показали нам колико је молитва суштински битна за чврст однос са Богом. Хајде да учимо из њиховог примера.

**Проучиће поучу за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 9. мај.*

ВЕРНИ ДАНИЛО

Данило је један од великих хероја Библије. А знамо како је све почело (видети Данило 1): „Данило науми да се не скврни оброком јела царева“ (Данило 1,8). Такође, у вези са Данилом и тројицом његових пријатеља, сазнајемо да „даде Бог свој четворици младића знање и разум у свакој књизи и мудрости; а Данилу даде да разумије сваку утвару и снe“ (Данило 1,17). Библија описује Данила као мудрог (Данило 1,20; Данило 2,14.21.23.48), јер је Дух Божји био у њему (Данило 4,9.18; Данило 5,14; Данило 6,3), и веома омиљеног на небу (Данило 9,23; Данило 10,11). То је делимичан опис човека који је имао јаку, трајну везу са Богом.

У 2. поглављу Данилове књиге, када је цар Навуходоносор изрекао смртну пресуду над свим мудрацима у Вавилону, Данило је тражио Божју милост у вези са тајном његовог сна (Данило 2,18). А кад му је Бог открио царев сан, Данило се истог часа помолио.

Прочитајте текст Данило 2,20-23. Зашто се Данило молио, и шта можемо научити на основу те молитве?

Док су године пролазиле, а цареви се уздизали и падали, Данило је остајао саветник на двору. Важио је за угледног човека, „јер у њему бјеше велик дух и цар мишљаше да га постави над свијем царством својим“ (Данило 6,3). Он „бјеше вјеран, и не налажаше се у њега погрјешке ни мане“ (Данило 6,4). Упркос жестокој љубомори и сплеткарењу (Данило 6,5-9) његових колега, Данило је остао постојан и неустрашив у свом молитвеном животу.

Прочитајте стихове Данило 6,10.11. Шта нам ти стихови говоре о Данилу?

Кад се суочио с тешкоћама, Данило се молио. Иако му је због тога претила смртна опасност, у молитви је остао доследан и упоран (три пута дневно, као што је био његов обичај), и предвидљив (код отвореног прозора три пута дневно док се молио према Јерусалиму). Његова молитва је била физички чин (кљечао је) и била је усредсређена на захвалност и мољење.

У светлу једне такве приче, колико су јадни наши изговори за то што се не молимо довољно?

СТАВ У МОЛИТВИ

Кад нешто крене наопако у нашем животу, већина нас позове неког блиског пријатеља да с њим поприча о томе. Кад имамо добре вести, ми тражимо неког с ким ћемо их поделити. А исто то можемо и са Богом. „Молитва је отварање срца Богу као пријатељу.“ – Елен Г. Вајт, *Пут Христу*, стр. 93 (оригинал).

Молитва не само да нас повезује са Богом, већ и ђаволу говори чији смо. Када ујутру клечимо на молитви, то је као физичка објава силама таме да тог дана бирамо Бога. И не само то, већ и Бог шаље анђеле да буду поред нас кад се молимо, да нас ограде и заштите од непријатеља из света таме (Псалми 91).

Физички чин клечања у знак покорности показује понизан став. То је некако другачије од седења у столицу или лежања у кревету док се молимо, премда се можемо молити и у том положају. Међутим, када клечимо пред Богом, наше срце се лакше предаје, јер тада и наше тело и наше речи проглашавају да је Он суверен, а да смо ми само деца коју је Он створио.

Прочитајте следеће библијске одломке и размислите о животу тих појединаца који су клечали док су се молили: Данило 6,10; Лука 22,41; Дела 7,60; Дела 9,40; Дела 20,36.

Стајање у току молитве било је уобичајена пракса у библијска времена (2. Дневника 20,5.6.13; 1. Самуилова 1,26; Јов 30,20; Лука 18,11). Библија такође наводи примере људи који су седели док су се молили (2. Самуилова 7,18; 2. О царевима 4,38). Други су падали ничице пред Богом, лицем ка земљи – мада се тај став ређе повезивао са молитвом, а чешће са потчињеношћу пред надређеним (1. О царевима 1,47; Марко 14,35).

Који је ваш уобичајени став када се молите? Библија не захтева од нас да се молимо у неком одређеном ставу или положају, али држање тела је важно, јер оно одражава наше поштовање, наша најдубља осећања и нашу жељу да се предамо Богу. Неки људи нису у стању да клече, тако да је, у крајњој линији, став срца оно што је најважније. Ако можете да клечите али обично то не радите, зашто не бисте пробали да клекнете следећи пут кад се будете молили, и видите како то утиче на време које проводите са Богом?

Библија нас позива да се молимо „без престанка“ (1. Солуњанима 5,18), што подразумева постојаност (Колошанима 4,2) и истрајност (Римљанима 12,12). Данас док стојите, седите, лежите или ходате, усмерите своје мисли ка Богу и разговарајте с Њим као са Пријатељем. Почните управо сада.

ЕНОХ ЈЕ ХОДАО И ГОВОРИО

Прочитајте текст 1. Мојсијева 5,22-24. Шта тачно знамо о Еноху?

Библија не говори много о Еноховом животу, али каже да је он ходао са Богом 300 година, пре него што га је Бог узео на небо. Како је лепо када је нечија доследна посвећеност Богу оно што дефинише његов или њен живот!

Оно што знамо јесте да је Енох морао бити „у молитви... једнако“ (Римљанима 12,12), истрајавајући и прилазећи све ближе Богу у вери кроз своја свакодневна искуства. Док је земља у време у које је он живео постајала све искваренија, Енох је био заузет служењем Богу. Међутим, он не би могао да буде успешан у томе да није пребивао у Њему.

„Усред живота активног рада, Енох је истрајно одржавао своју везу са Богом. Што је рад био важнији и хитнији, то су сталније и усрдније биле његове молитве... Пошто би неко време боравио међу људима, трудећи се да им поукама и примером буде од користи, он би се привремено повукао у самоћу да утоли глад и жеђ за божанским знањем које се може стећи једино на божанском извору. Дружећи се тако са Богом, Енох је све поглупије одражавао божанско обличе... Чак су и безбожници са страхопоштовањем гледали печат неба на његовом лицу.“ – Елен Г. Вајт, *Стварање, патријарси и пророци*, стр. 86, 87 (оригинал).

Бог не тражи од нас да живимо као пустињаци или монаси, толико одвојени од света да не бисмо могли бити ни од какве користи на земљи. Попут Еноха, и ми можемо бити предузимљиви и свесни потреба око себе, али само ако имамо стабилну, трајну везу са Богом, коју одржавамо кроз ходање и разговор са Њим, Његов чудесни карактер може да се открије преко нас.

Можемо се молити у било које време, било где. Не постоји место на земљи на ком нас Бог не види или не чује (Псалми 139,7-12). Он увек чује вапаје нашег срца, где год се ми налазили (прочитајте: Плач Јеремијин 3,55-57). Међутим, постоји нешто што треба рећи у прилог молитве наглас уместо само у себи. Када се молимо у себи, нешто може да нам одвуче пажњу, може се десити да не завршимо ток мисли или реченицу, и теже нам је да останемо усредсређени. Али када се молимо гласно, било да је то шапат или наш уобичајени тон, то је подвесни подсетник нама самима да је Бог стваран, да Он слуша, и да постоји нешто посебно о чему треба да разговарамо с Њим.

Док се будете бавили својим пословима данас, где и како ћете прошапутати молитву Исусу?

МОЈСИЈЕ, ПОБОЖНИ ВОЂА

Премда је и Енох очигледно био у веома блиској вези са Богом, више увида имамо у Мојсијев однос са Њим, и можемо чак да читамо бројне извештаје о његовим разговорима са Богом. Док пратимо Мојсија дуж успона и падова на његовом животном путу, увек изнова видимо да су се најважнији део његовог живота и тајна његовог успеха као побожног вође, састојали управо у сталној комуникацији и трајном односу са Богом.

Прочитајте текст 2. Мојсијева 33,15-23. Шта можемо рећи о садржају и начину разговора између Мојсија и Господа?

Замислите како би то изгледало разговарати са Богом и тако јасно чути Његов глас. Право је чудо што Израелци нису и сами тражили ту врсту присности са Богом, уместо што су молили Мојсија да им говори у Божје име (2. Мојсијева 20,18-21). Бог је, међутим, припремао Мојсија за то искуство, још од њиховог сусрета код горућег грма, на тој истој гори. Премда читамо и о другим Мојсијевим личним молитвама, видимо да је он скоро стално у Божјем присуству, тражећи смернице и посредујући за народ који предводи.

У два наврата, Мојсије посредује за чланове своје породице. Које ситуације су довеле до тог посредовања, и шта би се догодило да он није иступио како би премостио настали јаз?

- Арон: 2. Мојсијева 32,1-14.31-34, 5. Мојсијева 9,20
- Марија: 4. Мојсијева 12,13

Оно што је посебно задивљујуће у вези с Мојсијевим поступањем према Марији, јесте то што је он сам био жртва љубомре и лошег опхођења с њене стране. А лако је могао да се повуче и допусти да Бог над Маријом и Ароном изврши казну коју су заслужили. Међутим, уместо тога, он је пожурio да опрости својој сестри и посредује за њено исцељење. Какав се моћан одраз Божје праштајуће благодати према грешницима види у тим Мојсијевим поступцима.

Прочитајте стихове Матеј 5,44 и Колошанима 3,13. Како можете научити да чините оно што вам се ту каже? Зашто је важно да то чините?

МОЈСИЈЕ ПОСРЕДУЈЕ ЗА НАРОД

Прочитајте стихове 2. Мојсијева 32,31.32. Чему нас они уче у вези са Мојсијем и молитвом?

Мојсије се у више наврата смело заузимао код Бога за народ. Обраћао се Богу када је народ био жедан (2. Мојсијева 15,25; 2. Мојсијева 17,2-6), гладан (4. Мојсијева 11,21.22) и у потпуном очајању (4. Мојсијева 11,11-15).

У вези са догађајем када су Израелци направили златно теле одмах након што је Бог успоставио завет с њима, Мојсије се присећа: „Јер се бојаш гњева и јарости, којом се бјеше Господ разљутио на вас да вас истријеби; и услиши ме Господ и тада“ (5. Мојсијева 9,19).

У вези с дешавањима након што су се извидници („уходе“) вратили из Обећане земље, Мојсије се присећа: „Зато падох и лежах пред Господом четрдесет дана и четрдесет ноћи, јер бјеше рекао Господ да ће вас потрти“ (5. Мојсијева 9,25).

У вези с тренутком када су припадници Левијевог племена били одвојени од осталих да би служили у светилишту, Мојсије се присећа: „А ја стајаш на гори као прије, четрдесет дана и четрдесет ноћи; и услиши ме Господ и тада, и не хтје те Господ затрти“ (5. Мојсијева 10,10). Бог је чуо Мојсијеву молбу.

Много тога можемо научити из Мојсијевог живота када је реч о молитви и о томе како се треба чврсто држати Бога:

- Мојсије је дубоко волео Бога и имао је јасну представу о Његовом карактеру. Бог му је описао себе у стиху 2. Мојсијева 34,6: „Господ, Господ, Бог милостив, жалостив, спор на гњев и обилан милосрђем и истином.“
- Мојсије се показао као храбар и веран, пошто се држао Бога током успона и падова на исцрпљујућем путовању до Обећане земље. У биткама кроз какве сви пролазимо, он се уздао у Божју силу, у Његову присутност и вођство у сопственом животу (2. Мојсијева 33,13).
- Мојсије је подсећао Бога на Његов завет (2. Мојсијева 32,13), позивао се на Божја обећања у корист Његовог народа (5. Мојсијева 7,8), и увек се сећао Божјег вођства у прошлости (5. Мојсијева 8,2).
- Мојсије је прихватао Божје одговоре на своје молитве, без обзира да ли су били позитивни или негативни. Бити у блиској вези са Богом не подразумева аутоматски да ћемо увек добити оно што желимо (5. Мојсијева 3,23-29), али требало би истрајно да се молимо у сваком случају (Лука 18,1-8).

Коме су потребне ваше посредничке молитве управо сада? Шта вас спречава да се управо сада и помолите?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Уосталом, требало би да се молимо зато што волимо Бога у тој мери да једноставно не можемо да не поделимо с Њим све у свом животу – своје радости и животне „победе“, своје терете и бриге, своје захтеве и свакодневне потребе. „Можемо се држати тако близу Бога да се у сваком неочекиваном искушењу наше мисли окрену ка Њему исто тако природно као што се цвет окреће ка сунцу. Изнесите своје потребе, своје радости, своје туге, своје бриге и страхове пред Бога. Ви Га не можете оптеретити, не можете Га заморити. Онај који броји власи на вашој глави није равнодушан према потребама своје деце... Његово срце пуно љубави гануто је нашим жалостима, па чак и нашим казивањем о њима. Изнесите пред Њега све што збуњује ваш ум. Њему ништа није претешко да поднесе, јер Он одржава светове, Он управља свим пословима васионе. Ништа што се на било који начин тиче нашег мира, за Њега није сувише незнатно да то не би запазио. Нема ниједног поглавља у нашем искуству сувише мрачног да га Он не би могао прочитати; никакве недоумице толико тешке да је Он не би могао разрешити. Никаква несрећа не може задесити ни најскромније од Његове деце, никаква брига не може узнемирити душу, ниједна радост не може развеселити, ниједна искрена молитва не може сићи са усана, а да је наш небески Отац не примети и да се за њу одмах не заинтересује... Однос између Бога и сваке душе тако је посебан и целовит као да нема ниједне друге душе на земљи према којој би Он показао своје будно старање, ниједне друге душе за коју је дао свог љубљеног Сина.“ – Елен Г. Вајт, *Пути Христџу*, стр. 99, 100 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Да ли бисте молитву описали као нешто лепо или нешто мучно? Захваљујући чему имате такву перспективу?
2. У цитату који смо навели има много дубоких порука. Која мисао у њему наилази на посебан одјек у вама?
3. Од три библијске личности које смо проучавали ове седмице (Данила, Еноха и Мојсија), чији вам је молитвени живот најблискији, и зашто?

Сажетак: Док читамо о дивовима молитве из Библије, лако можемо помислити да ми сами нисмо у стању да имамо тако близак однос са Богом нити да будемо баш толико посвећени. Али можемо. Попут Данила, и ми можемо бити постојани и верни, клечећи на молитви сваког дана, упркос противљењу. Попут Еноха, и ми можемо одлучити да ходамо и разговарамо са Богом, обраћајући се Њему пре него што приступимо послу на који нас је позвао. Попут Мојсија, можемо научити како да предводимо оне који се налазе у нашој сфери утицаја, залажући се за своје породице и људе у нашој средини, пошто одлучимо да пребивамо под сенком Свемогућег, нашег Вође и Пријатеља.

МОЛИТВА У ПРАКСИ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. О царевима 19,1-18; Матеј 6,5-8; Лука 11,2-4; Матеј 6,5-15; Данило 9,4-19; Римљанима 8,26.27.

Текст за памћење: „Народе! уздај се у њега у свако доба; изливајте пред њим срце своје; Бог је наше уточиште“ (Псалми 62,8).

Какав је ваш молитвени живот? Колико често се молите?

Колико усрдно? С каквим очекивањима? Да ли се молите свакодневно или само у хитним случајевима? Да ли у својим молитвама увек нешто тражите или умете и да хвалите Бога?

Такође, да ли затичете себе како се молите ујутру пре јела а можда и усред свог ужурбаног дана? Можда сте део неке молитвене групе која се редовно састаје или сте чак доживели како изгледа молити се свих 24 сата дневно. Да ли сте искусили Божју силу и Његово присуство током молитве која мења све у вашем животу?

Молитва је стална веза између нас (грана лозе) и Исуса (Чокота). „Ако хоћемо да растемо и напредујемо, морамо непрестано црпети сок и храну из живог Чокота, јер одвојени од Њега немамо снаге.“ – Ellen G. White, *Early Writings*, стр. 73. То је благослов непрестане молитве. Бог нас чује и увек одговара на време и на свој савршени начин – мада не увек онако како очекујемо.

Обратимо ове седмице пажњу на неке друге појединце чије се молитве наводе у Библији, и размотримо како да на практичан начин оснажимо молитву у свом свакодневном животу.

**Проучиће ђоуку за ову седмицу да дисће се припремили за суботу, 16. мај.*

ИЛИЈА – МОЛИТВА У КРИЗИ

Верни Илија живео је у зла времена, када је цар Ахав чинио „више од свијех царева Израиљевијех који бише прије њега, да би разгњевио Господа Бога Израиљева“ (1. О царевима 16,33). Убедљиво најдраматичнији тренуци у његовом животу наступили су током сукоба на гори Кармил (видети 1. О царевима 18). На врхунцу те невероватне приче, Ахав и његово царство уверили су се сопственим очима у истину да Бог услишава молитве. Био је то незабораван тренутак у историји Израела и зато нам неочекивани обрт до ког долази у догађајима који следе делује прилично изненађујуће.

Прочитајте текст 1. О царевима 19,1-18, обраћајући посебну пажњу на Илијине молитве и на Божји разговор с њим. Шта се налази у сржи малодушности коју Илија ту показује? У чему се Божји одговор овде разликује од оног што се дешавало на гори Кармил?

Иако Бог, током целог једног дана, услишава сваку Илијину молитву, пророково емотивно, ментално и физичко стање убрзо се мења. Иако је тог дана, са Богом, извојевао велику победу, у тренутку изнурености, Илија допушта да страх од смрти надвлада његову веру у Бога. Али посебно упечатљиво у вези с тим догађајем јесте то што пророку, и поред тога што се препустио очајању и обесхрабрењу, Бог прилази с нежношћу и бригом, обезбедивши му и овај пут воду и храну (1. О царевима 19,5, 6) – и то у толикој мери да је ту провео 40 дана и 40 ноћи (1. О царевима 19,8). А кад се Бог коначно јавио, то је било на сасвим другачији начин него раније.

Понекад у нашем животу, Бог нам одговара директно, снажно и неоспорно. То јача нашу веру и ми осећамо Божју близину у свом животу.

А понекад се колебамо и препуштамо искушењу, мислећи да је сувише тешко следити Бога с непоколебљивом вером. Тражимо Божје одговоре очекујући да нас Он услиши онако како ми мислимо, а не схватамо да су Његове мисли и Његови путеви далеко виши и мудрији од наших (Исаија 55,8,9). Баш као што у вези са Божјим стварањем има много тога што не разумемо, не би требало да нас изненади што и у вези с Божјим путевима такође постоји много тога што не разумемо.

Бог, наш добри и љубазни Отац, тачно зна шта нама треба. Како сачувати смиреност у довољној мери, да бисмо могли да Му верујемо и држимо свој поглед уперен чврсто у Њега, кроз шта год да пролазимо? Разговарајте с Њим о томе, одмах сада.

КАДА СУ МОЛИТВЕ НАИЗГЛЕД НЕУСЛИШЕНЕ

Можда сте се дуго молили за нешто, чак и годинама, а чини вам се да вас Бог није чуо. Библија нам каже: „Иштите, и даће вам се“ (Матеј 7,7), „ако што молимо по вољи његовој“ (1. Јованова 5,14). Како ви разумете та обећања?

Ана је пример посвећене жене која се молила за нешто врло конкретно (1. Самуилова 1,10-17). У почетку се чинило да Бог није услишио њене молитве, али она је истрајала, и Бог је коначно одговорио, у своје савршено време и по својој вољи. Понекад чекање продубљује наш однос са Богом, и ми учимо да Му још више верујемо.

Стих Псалми 62,8 гласи: „Народе! уздај се у њега у свако доба; изливајте пред њим срце своје; Бог је наше уточиште.“ *Уздање, поверење.* Да ли верујемо да Он заиста зна шта је најбоље, чак и када не видимо непосредан одговор на своје молитве? Да ли верујемо да ће нас Он на крају услишити, у своје савршено време и на свој начин?

Понекад наше молитве можда неће бити услишене тако брзо као што желимо или на начин на који се надамо да ће бити. Какве савете нам Библија даје у вези с тим?

- Тражите Божју вољу, а не своју сопствену (Матеј 6,10; 1. Јованова 5,14.15).
- Размотрите своје побуде (Приче Соломунове 16,2; Јаков 4,3).
- Запитајте се да ли гајите неки грех (Псалми 66,18; 1. Петрова 3,12; Приче 15,29).
- Пребивајте у Богу и Његовој Речи (Јован 15,7).
- Имајте вере кад се молите (Јеврејима 11,6; Јаков 1,6; Марко 11,24; Матеј 21,22).
- Испитајте стање свог срца (понизно или охоло) (Јаков 4,6; 1. Петрова 5,6).
- Будите истрајни (1. Солуњанима 5,17.18).
- Праштајте другима (Марко 11,25.26).
- Уосталом, Бог види ширу слику и зна шта је најбоље за нас (Римљанима 8,28; Ефесцима 3,20; Јеремија 29,11-13). Понекад је Његов одговор једноставно онакав какав је дао Павлу: „Доста ти је моја благодат“ (2. Коринћанима 12,9).

Чињеница од кључне важности за то како ћемо реаговати на те наизглед неуслишене молитве јесте наша слика о Богу. Ако Бога видимо као удаљеног и незаинтересованог, неуслишена молитва може да ослаби нашу везу с Њим. У том случају, у Библији потражите доказе о Његовој љубави и бризи за вас и молите се да ваша искривљена слика о Њему постане јаснија.

ИСУС НАС УЧИ КАКО ДА СЕ МОЛИМО

У Исусово време, молитве које су биле дуге и пажљиво осмишљене, попут неке представе – пуне сложених речи и често научене напамет – биле су високо цењене. Међутим, Исус није имао ништа добро да каже о таквој врсти молитава (видети: Матеј 6,5-8). Он их је разоткрио као оно што заиста јесу – разметљиво глуматање „побожности“.

Ученици су гледали Исуса како се моли, и било им је јасно да је молитва суштински важан део Његовог живота (видети стихове: Лука 5,16; Лука 6,12; Лука 9,18; Лука 22,41; Лука 24,30; Марко 1,35; Марко 6,46). Посматрајући Исуса, учили су супротност између Њега и верских вођа, и схватили да је молитва нешто много више него што су икада помишљали. Зато су пришли Исусу и затражили: „Госпoде! научи нас молити се“ (Лука 11,1).

Исус је својим ученицима (а и нама) показао да се можемо молити једноставно, свакодневним језиком. Показао нам је да наше молитве треба да буду једноставне и из срца.

Прочитајте следеће текстове Лука 11,2-4 и Матеј 6,5-15 и обратите пажњу на различите аспекте моливе коју је Исус научавао:

- Оче наш који си на небесима – признање вашег личног односа са Оцем свих људи.
- Да се свети име твоје – увиђање Божје светости наводи нас да Му приступамо са дивљењем и дубоким поштовањем.
- Да дође царство твоје – чежња за Божјим повратком и сталним присуством Светог Духа док се то не деси.
- Да буде воља твоја и на земљи као на небу – предање и молитва да се Божја воља оствари у нашем животу, јер верујемо да Он зна шта је најбоље, уместо да се једноставно молимо за оно што сами желимо.
- Хлеб наш потребни дај нам данас – тражење онога што нам је потребно за живот, и у физичком (храна и вода) и у духовном смислу (Исус и Његова жива Реч).
- И опрости нам дугове наше као и ми што опраштамо дужницима својим – покајање, тражење опроштења и присећање да опростимо онима који су нас повредили исто тако као што Бог опрашта нама.
- И не наведи нас у напаст; но избави нас ода зла – тражење заштите и склоништа од зла у овом свету (Псалми 91).
- Јер је твоје царство, и сила, и слава вавек. Амин – признање да све што јесмо, што имамо и што чинимо припада Богу. Једино Он заслужује да му одајемо славу и хвалу (1. Дневника 29,11).

Зашто не престанемо с навиком да се молимо тако мало, и не обратимо лице ка Богу сваког јутра, да би разговарали са Оним који нас воли више него било ко други? Шта вас спречава да учините то што знате да треба? Молите се одмах сада онако као што нас је Исус позвао.

ХВАЉЕЊЕ БОГА, ИСПОВЕСТ, МОЛБЕ, ЗАХВАЛНОСТ

Тај једноставан образац молитве којем нас је Исус учио, можемо следити и кад приступамо Богу приватно, с нашим породицама, или као црква, имајући на уму да молити се значи разговарати са Богом као пријатељ. Сувише често су наше молитве пуне личних захтева, док нас је Исус учио да се молимо за нешто много узвишеније!

Прочитајте Данилову молитву у тексту Данило 9,4-19 и потражите њене различите делове.

Размислите како бисте у своје молитве могли да укључите следеће компоненте:

Хваљење: Хвала је израз обожавања Бога због онога ко Он јесте и какав јесте. Прочитајте текст Псалми 100, прелепу песму хвале Богу. Обратите пажњу на многобројна Божја имена и на Његов величанствени карактер. Хвалите Га зато што је Он ваш Искупитељ, Спаситељ, Утешитељ, Исцелитељ, Добри пастир, Алфа и Омега и Стена, да поменемо само нешто од свега што Он јесте.

Исповест и опроштење: Када разговарамо са Богом и пребивамо у Њему, не можемо а да не напустимо све што би могло да нас удаљи или одвоји од Њега. Што смо Му ближе, то више видимо своју беду и недостојност. То нас наводи да Га молимо да уклони наше грехе и обликује наш карактер тако да личимо на Њега. А ако очекујемо да нам Бог опрости, треба и ми да будемо спремни да опраштамо другима. „Исповиједajte дакле један другоме гријехе, и молитe се Богу један за другога, да оздрављате; јер непрестана молитва праведнога много може помоћи“ (Јаков 5,16).

Молбе: С којим изазовима се суочавате, можда у својој породици, или када је реч о пријатељима, здрављу, финансијама, послу или учењу? У чему вам је конкретно потребно да вас Божја рука води? Које је потребна ваша подршка, и како је на најбољи начин можете пружити? Молите се посебно за те области и те људе, тражећи да се Божја воља изврши.

Захвалност: Прочитајте стих Филибљанима 4,6 и размислите о благословима у свом животу. Могу вам пасти на ум значајне ствари, али шта је са ситницама које често олако схватамо. Ми смо стални примаоци Божјих милости; па ипак, како мало захвалности изражавамо, како Га мало хвалимо за оно што је учинио за нас.

За шта је потребно да хвалите Бога, шта треба да Му исповедите, за шта да се молитe и за шта да Му се захвалите? Зашто то не бисте учинили управо сада?

НЕКА ДРУГА ПИТАЊА У ВЕЗИ СА МОЛИТВОМ

Зашто се молити кад Бог већ зна? Зашто треба да се молимо кад је Бог свезнајући? Елен Г. Вајт то објашњава овако: „Не зато што је то неопходно да бисмо Богу ставили до знања ко смо ми, већ да бисмо се оспособили да Га примимо. Молитва не спушта Бога к нама, већ нас уздиже к Њему.“ – *Пути Христју*, стр. 93 (оригинал). Заиста, Бог зна наше жеље и наше потребе, и Он чита сваку намеру нашег срца. Па ипак, за нас је добро да се молимо. То захтева од нас да станемо усред журбаности свог живота, да се зауставимо и признамо да је Бог суверен у свему, и да се сместимо крај Његових ногу. Такође, пред Богом се отварају широки путеви за деловање кад Га позивамо да то чини. Свети Дух посредује за нас кад не знамо како да се молимо као што би требало (Римљанима 8,26.27).

Зашто се молити када је све добро? Самодовољност и понос (видети 3. Поуку) могу бити неке од највећих препрека за снажан молитвени живот. Кад бисмо само знали колико нам је Бог потребан, много чешће бисмо излазили пред Њега! Ако Му се савршени анђели диве и обожавају Га, зашто бисмо ми, као грешни људи, мислили да нам је то мање потребно? Шта нам стихови Матеј 5,6 и Исаија 44,3 говоре о тој истини?

Која је улога вере у молитви? Прочитајте стих Јеврејима 11,6 и размислите о следећим речима: „Молитва и вера уско су повезане, и треба их заједно проучавати. Молитва вере је божанско умеће; то је умеће којим мора овладати свако ко жели да његово животно дело буде успешно. Христос каже: 'Све што иштете у својој молитви, верујте да ћете примити; и биће вам' (Марко 11,24). Он објашњава да наше тражење мора бити у складу с Божјом вољом; морамо тражити оно што је Он обећао, и што год примимо, мора бити употребљено тако да се испуни Његова воља. Ако се испуне услови, испуниће се и обећање... Није потребно да тражимо било какав спољашњи доказ благослова.“ – Елен Г. Вајт, *Васийишање* стр. 257, 258 (оригинал).

С ким би требало да се молим? Највише се треба молити приватно (само Бог и ви), јер су молитва и проучавање Библије крвоток нашег односа са Богом. Одвојте време да бисте испитали своје срце док разговарате са Богом и слушате Га (Матеј 6,6). Требало би такође да се молимо са својим породицама или у малим групама (Дела 12,12), јер где су двоје или троје окупљени, ту је и Бог (Матеј 18,20). Коначно, требало би да се молимо са својом црквеном заједницом? (Јаков 5,13-16). Све те три врсте молитава су важне.

Како би требало да слушам? Молитва је нешто више од обичног говорења Богу. Треба да Му допустимо и да нас „орезује“ и да проговара у нашем животу. Најјаснији и најбезбеднији начин да то учинимо јесте да читамо Библију, и да комбинујемо молитву и проучавање Библије у току личног богослужења. Чувајте се „пражњења ума“ или слушања сопствених мисли уместо претраживања Библије.

Од свега што смо навели, шта за вас представља највећи изазов?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Кад бисмо више размишљали и говорили о Исусу, а мање о себи, далеко бисмо више живили у Његовом присуству.“ – Елен Г. Вајт, *Пути Христџу*, стр. 102 (оригинал).

„Када се поводимо за својим сумњама и страховима, или покушавамо да, без вере, решимо све оно што не можемо јасно ни да сагледамо, наша збуњеност само расте и продубљује се. Али кад приђемо Богу, осећајући се беспомоћним и зависним, као што заправо и јесмо, и понизно, с поверењем, упознамо са својим потребама Онога чије је знање бесконачно, који сагледава све од постања, и који својом вољом и речју управља свим, Он може и хоће да саслуша наш вапај, и допусти да светлост обасја наше срце.“ – *Пути Христџу*, стр. 96, 97 (оригинал).

„Душа може да се вине ка небу на крилима хвалоспева. Бога обожавају песмом и музиком у небеским дворовима, а и ми се, кад изражавамо своју захвалност, приближавамо богослужењу небеских бића... Изађимо пред свог Творца са светом радошћу, са ’захваљивањем и певањем’ (Исаија 51,3).“ – *Пути Христџу*, стр. 104 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Која вас мисао у наведеним цитатима највише надахњује? Која вам представља највећу тешкоћу и изазов?
2. Које још поуке можемо да извучемо из молитвеног живота других библијских личности? (Видети: Јездра 10,1; 2. О царевима 13,4; Јона 4,2,3; Авакум 3,1; 2. О царевима 19,14-19; Јеремија 32,16-25, Немија 1,4-11; 1. О царевима 8,22-54, да наведемо само неке.)
3. Каква је улога узимања поста упоредо са молитвом?
4. Постоји ли нешто што бисте хтели да промените, или нешто ново да примените у свом молитвеном животу као резултат поуке за ову седмицу? Зашто не бисте унели те промене?

Сажетак: Библија садржи извештаје о појединцима који су имали жив, активан молитвени живот, али и о онима који нису. Кад претражујемо њене странице, увек ћемо наћи некога с ким можемо да се повежемо, без обзира на стање нашег односа са Богом. Наћи ћемо такође многа, многа обећања која ће нас охрабрити и водити у нашем личном посвећењу. Духовни раст би требало да буде наш циљ – да свој поглед уперимо у Исуса, врхунски пример у свему, Зачетника и Довршитеља наше вере.

Текстови за проучавање у току седмице: Марко 8,11-12; Матеј 15,21-28; Лука 7,1-10; Ефесцима 2,8; Јеврејима 11; Откривење 14,12.

Текст за памћење: „Вјера је пак тврдо чекање онога чему се надамо, и доказивање онога што не видимо“ (Јеврејима 11,1).

Неко је једном рекао: „Вера је као бежични интернет. Не-видљива је, али има моћ да вас повеже са оним што вам треба.“ Нема сумње – без вере не би било ни односа са Богом.

Каква је ваша вера данас? Да ли је ваша вера у Бога икад била климава? Можда сте доживели нешто што вас је уздрмало до те мере да више нисте знали како да наставите свој однос са Богом. Или је ваша вера попут руже која из зелене стабљике израста у сићушни пупољак што се на крају отвара у бујан, живописан цвет и испуњава просторију незаборавним мирисом? Јер заиста: „Вјера је пак тврдо чекање (у неким преводима: откривање стварности) онога чему се надамо, и доказивање онога што не видимо“ (Јеврејима 11,1). То није нешто што ми сами производимо, јер је свакоме „Бог удијелио мјеру вјере“ (Римљанима 12,3). Вера је дар од Бога (Ефесцима 2,8.9), па ипак, веру у Бога можемо имати само захваљујући ономе што Бог већ чини у нама и за нас.

Хајде да ове седмице истражимо тему вере – шта да радимо са сумњом и неверовањем; како, према Исусовим речима, јака вера изгледа; и шта значи имати „веру Исусову“.

**Проучиће поучу за ову седмицу да дисће се припремили за суботу, 23. мај.*

САМО МИ ДАЈ ЗНАК!

Можда сте чули да се каже: „Кад бих само могао да видим како се Црвено море раздваја, или ману како пада на земљу, или Исуса како исцељује слепог човека, веровао бих.“ Или сте можда и сами гајили такве мисли.

С друге стране, зашто би нама у ово време требало да буде лакше да имамо веру, него онима који су живели у древна, библијска времена? Израелци нису поседовали целу Библију, нити су имали тако дугу историју на коју су могли да се осврну, као што можемо ми данас. Мојсије је наглашавао важност освртања уназад да бисмо се присећали Божјег вођства и Његове добротe (видети: 5. Мојсијева 4,7-10; 5. Мојсијева 8,2.3). За разлику од Израелаца, ми имамо за собом 6.000 година библијске историје из које можемо црпети веру и надахнуће (видети Јован 20,30.31).

Свака генерација жели знак, па ни наша није ништа другачија. Међутим, знаци су свуда око нас. Ако читате текст Матеј 24, видећете колико тога се већ испунило, или се испуњава чак и сада.

Људи у Исусово време су тражили знак да је Он заиста Божји Син, иако су већ добили многе знаке. Како је Исус на то одговорио? (Видети: Марко 8,11.12.)

Да ли се и ми расправљамо са Исусом и проверавамо Га као што су чинили фарисеји? Да ли Га и ми наводимо да „[уздише] духом својијем“ (Марко 8,12) због нашег недостатка вере, мада нам је већ дато све што је потребно да бисмо веровали?

„Ти знаци нису били оно што је Јеврејима било потребно. Само спољашњи доказ не би могао да им буде од користи. Оно што им је било потребно није интелектуално умно просветљење, већ духовна обнова.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 406 (оригинал). Да ли је могуће да је и нама потребно духовно обновљење – истинско, право, из тренутка у тренутак, ходање са Богом? Можда нам заправо није потребан знак, јер имамо доста знања на дохват руке, нарочито кад је реч о библијском знању.

Дакле, уместо да наводимо Исуса да „[уздише] духом својијем“ због нашег маловерја, сетимо се речи које је Он упутио Томи: „Благо онима који не видјеше и вјероваше!“ (Јован 20,29; видети такође: Јеврејима 11,1). Бог не тражи од нас слепо веру – Он нам је већ дао тако много разлога да верујемо. Па ипак, и поред свих тих разлога, увек има простора за сумњу. Од кључне је важности да се усредсредимо на оно што подупиरे веру, а не на оно што уноси сумњу.

Како бисте описали своју веру у Бога у само 60 секунди? Шта вам ваш одговор открива када је реч о вашем ходању са Богом?

ИСУС ВИДИ НАШУ ВЕРУ

Упоредите Исусов опис вере Његових ученика у стиху Марко 4,40 са вером жене описаном у тексту Матеј 15,21-28.

Само зато што следимо Исуса не значи аутоматски да је наша вера јака. Неки људи су тврдили да верују, али је Исус разоткрио шта се заправо налазило у њиховом срцу (Јован 2,23-25).

Прочитајте текст Лука 7,1-10. Шта сазнајемо о вери на основу тог извештаја?

У тексту Марко 9, читамо о човеку који је дошао код Исуса како би Он истерао демона из његовог сина, али је успео да изнедри тек толико вере да каже: „Вјерујем, Господе! помози мојему невјерју“ (Марко 9,24).

Приликом сваког од тих сусрета, Исус је запажао веру људи, или њен недостатак, и изводио је чуда на основу те вере како би је ојачао.

На исти начин на који нас Свети Дух подстиче да верујемо, непријатељ душа жели да сумњамо и да одбацујемо Божју умешаност у наш живот. „Неверовање које се гаји у души има моћ да опчини. Семе сумње које су неки посејали, донеће своју жетву. Они морају да ископају сваки корен неверовања. Кад се те отровне биљке ишчупају, оне престају да расту, јер не бивају потхрањиване речима и делима. У души морају бити посађене и укоренење драгоцене биљке вере и љубави.“ – Ellen G. White, *Faith and Works*, стр. 17.

Кад имамо сумње у вези са Богом, Његовим карактером, или Његовом Речју, шта чинимо с њима? Бог не занемарује нити заобилази људски разум, јер нас је створио по свом лику и позива нас на дијалог с Њим, као што је то чинио са Аврамом, Мојсијем и Јовом. Бог нас позива да научимо да радимо у оквиру Његових широких, бесконачних образаца размишљања, и поред тога што се у неком тренутку ипак морамо препустити ономе што не разумемо у потпуности.

Сетите се свих логичних разлога које имате за веру. У исто време, у ком тренутку логика престаје, и потребно је да вера, чврста и разумна вера, дође до изражаја?

ВЕРА НИЈЕ ОСЕЋАЊЕ

Исус је рекао да ћете, ако будете имали веру, макар тако малу као што је семе горушице, померати планине (Матеј 17,20). Ако сте икада видели семе горушице, онда знате колико је оно сићушно. Па ипак, поседовање тако мале вере може да доведе до тако огромне промене. Вера, дакле, мора да је врло важна, и мора да је довољно моћна и јака кад може да чини надљудска дела. Међутим, као што семе горушице може да израсте у велико дрво (Матеј 13,31.32), тако би и наша вера требало да расте и да не остане закржљала.

Заиста, потребна нам је извесна мера вере да бисмо уопште имали везу са Богом (видети: Римљанима 12,3).

Шта нам стих Ефесцима 2,8 говори о улози вере у спасењу? Зашто нико не може с правом да каже: „Немам вере, јер ми је Бог није ни дао“?

Морамо најпре разумети да вера није нешто материјално. То је људски одговор подстакнут Светим Духом. Бог је благонаклони покретач, који нас, преко Светог Духа, привлачи себи уколико Му то допустимо (Јеремија 31,3). Спасавамо се вером, што је одговор на Божју благодат која нам је дарована кроз Исусову смрт. Спасени смо зато што верујемо у Бога као резултат Његове благодати. То се налази у сржи нашег односа с Њим.

Затим, морамо имати на уму да вера није осећање. „Многи не испољавају такву веру какву имају предност и дужност да испољавају, често очекујући онај посебан осећај који само вера може да пружи. Међутим, вера није осећај... На нама је да испољавамо веру, а на Богу је да нам да тај радосни осећај и благослов.“ – *Early Writings*, стр. 72.

Неки људи сматрају да немају вере, јер се не осећају блиским Богу или нису оно што би требало да буду као хришћани. Али вера је поверење и уздање у Бога, не само у добрим временима, већ и у тами, и у олуји, па чак и онда кад не разумете у потпуности шта се дешава у вашем животу.

Осећања никад не би требало да доминирају нашим верским искуством нити нашим односом са Богом. Управо онда кад мислимо да смо далеко од Бога, потребно је да испољимо своју веру и призовемо Га (као што је учинио отац у стиху Марко 9,24).

Потражите следеће библијске стихове и позовите се на њих у чину вере како бисте већ данас ојачали свој однос са Богом: Јеврејима 12,1.2; 2. Дневника 15,7; Римљанима 3,23-26; Лука 7,50. Изговорите их наглас у оквиру своје молитве Богу.

ПРИМЕРИ ВЕРЕ

Проведите неко време данас проучавајући 11. поглавље Посланице Јеврејима, чувено поглавље о вери. Прочитајте га најпре наглас, цело, без застајања. А онда га прочитајте по други пут, и запишите своја размишљања у вези са следећим питањима:

- Прочитајте поново 1. стих. Чему се данас надате, а још увек то не видите? (Размислите о непосредним потребама и вечним сновима.)
- Какву улогу вера игра у вашем личном сведочењу и обраћењу?
- Прочитајте поново 3. стих, о Богу и Стварању. Зашто би, по много чему, постојање Бога Створитеља требало да буде нешто што је најлакше прихватити вером?
- Прочитајте 6. стих и запишите његову поруку својим речима.
- Стихови 7-40 откривају појединости из живота различитих библијских личности. Зашто је вера главни фактор који одређује снагу односа са Богом који су ти људи имали?

Познавање Бога и одржавање живе, јаке везе с Њим захтева веру. Како можете да оснажите своју веру или охрабрите некога чија се вера колеба? Ево само неколико идеја:

Сићушна вера (попут семена горушице) веома је моћна и представља све што вам је потребно да бисте расли у односу са Богом (Матеј 17,20). Све док сте спремни да сарађујете с Њим, Бог ће помагати вашој вери да расте.

Вера настаје као резултат слушања Бога који нам проговара преко своје Речи, Библије (Римљанима 10,17). Посветите се свакодневном проучавању Библије и молитви.

Тражите од Бога да увећа вашу веру (Лука 17,5). Као што је учи-нио онај отац који је дошао код Исуса са својим дететом запоседнутим демонима и „одмах повикавши... (са сузама) говораше: вјерујем, Господе, помози мојему невјерју“ (Марко 9,24), и ми можемо признати своје неверство и тражити од Бога да увећа нашу веру.

Вера и сумња могу постојати заједно (Марко 9,24). Немојте отићи од Бога само зато што имате питања. Заправо, важно је градити своје спасење са страхом и дрхтањем (Филипљанима 2,12-16) и „поседовати“ сопствену веру уместо позајмљивати од других, као што је пет девојака покушало (Матеј 25,8).

Одазовите се Светом Духу и тражите Га више у свом животу.

Покажите своју веру. Сетите се да вера није осећање, већ одлука да се верује. Сетите се да је Бог присутан чак и у тами, чак и кад не можете да Га видите (2. Коринћанима 5,7).

Као личну молитву захвалности Богу због Његове верности, погледајте речи химне „Велика је Твоја верност“ („Great Is Thy Faithfulness“).

ИСУСОВА ВЕРА

Док се овај свет ближи своме крају, део троанђeosке поруке описује Божји народ као оне који држе заповести Божје и имају веру Исусову.

Прочитајте Откривење 14,12. Шта израз „вера Исусова“ значи?

Ако проучавате како су адвентисти седмог дана, током своје историје, схватили оправдање вером, видећете да је 1890-их година дошло до утврђивања и усаглашавања ставова унутар цркве у погледу разумевања вере Исусове и троанђeosких порука. До тада, црква је стављала велики нагласак на закон, али је пропуштала да стави већи нагласак на еванђеље. Елен Г. Вајт је то добро резимирала: „Заповести Божје су објављиване, али вера Исусова није проглашавана подједнако важном од стране адвентиста седмог дана. Међутим, закон и еванђеље иду руку подруку.“ - *Selected Messages*, књига 3, стр. 172.

Мада 11. поглавље Јеврејима посланице наводи листу побожних људи који су имали јаку веру, ничија вера не може да се пореди са Исусовом.

Прочитајте текст Матеј 26,36-42. Шта нам он говори о Исусовој вери у том пресудном тренутку?

Када имамо веру Исусову, то значи не само да послушношћу Њему и Његовој Речи опонашамо Његову веру у Бога, већ да имамо и активно, живо свакодневно искуство са Исусом. То подразумева спознају и деловање на основу чињенице да, уколико Исус није у средишту нашег свакодневног живота, ми не можемо имати спасоносан однос са Богом.

Имати веру Исусову значи имати Исуса који пребива у нама, тако да и Његова вера буде у нашем срцу, јер је Исус прави темељ наше вере. Понекад је наша вера слабашна и без силе. Али Исус је достојан (Откривење 5,9), и ми можемо имати Његову веру, која се огледа у нашем личном искуству, а и приписује нам се на основу Његовог дара благодати намењеног свима који верују.

Колико заправо желите веру Исусову? Понизно тражите од Бога да вам је да и позовите се на стих Јеврејима 11,6 као на своју личну молитву, говорећи: „Господе, без вере је немогуће угодити Теби. Долазим к Теби и верујем да ме награђујеш, и да ћеш ме наградити када Те свесрдно тражим. Чиним то управо сада.“

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Ми бивамо оправдани (помиловани и учињени праведним пред Богом) на основу вере (Римљанима 5,1). Затим бивамо посвећени (даје нам се сила да будемо као Исус) такође на основу вере (Дела 26,18). Када позовемо Исуса у свој живот, постајемо Божја деца опет на основу вере (Јован 1,12). Ми, дакле, живимо вером у Божјег Сина (Галатима 2,20).

„Ништа није наизглед беспомоћније, а заправо непобедивије од душе која осећа своју ништавност и потпуно се ослања на заслуге Спаситеља. Молитвом, проучавањем Његове речи, вером у Његову сталну присутност, и најслабија људска бића могу да живе у додиру са живим Христом, и Он ће их држати руком која их никада неће испустити.“ – Елен Г. Вајт, *У њојрази за бољим животом*, стр. 182 (оригинал).

„Њихова вера морала је да се оснажи усрдном молитвом, постом и понизношћу срца. Морали су бити ослобођени себичности и испуњени Духом и Божјом силом. Озбиљна, истрајна мољења Богу у вери – вери која води до потпуне зависности од Бога и потпуног посвећења Његовом делу – може једино помоћи људима да добију потпору Светога Духа у борби са поглаварима и властима, са управитељима таме овога света, са духовима пакости испод неба.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 431 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Којих пет главних тачака је наглашено у цитату из књиге Чезња векова када је реч о сарадњи са Светим Духом у борби против непријатеља?
2. Коју улогу вера има у тој борби?
3. Како то видите управо сада у сопственом животу?
4. Прочитајте стих Јеврејима 10,23. Зашто је важно чврсто се држати исповедања своје вере?
5. Колико често размишљате о тој истини да је тренутак када се осећате беспомоћно у ствари права прилика да се потпуније ослоните на Исуса?

Сажетак: Бог сваком човеку даје меру вере као темељ за изградњу односа са Њим. Као Зачетник и Довршитељ наше вере, Исус нам је, откривајући силу вере, оставио пример на који сви треба да се угледамо. Чак и кад је наша вера мала, ако Му приђемо са сузама и мољењем из покорног срца, Бог ће чинити чуда у нашем животу (видети стихове: Јеремија 31,2-4. 9.11.12). Он ће нас водити својим правим путевима, да се не бисмо више спотицали, и да бисмо имали мир. Исус је савршени пример у свему, а то што имамо Његову веру, обележаваће нас као Његов народ на крају времена.

ГРЕХ, ЕВАНЂЕЉЕ И ЗАКОН

Текстови за проучавање у току седмице: Судије 14; Марко 9,42-48; Римљанима 3,20; Матеј 5,17.18; Римљанима 3,28; Матеј 7,24-29.

Текст за памћење: „Заповијести твојих нећу заборавити довијека, јер ме њима оживљаваш. Ја сам твој, помози ми, јер тражим заповијести твоје“ (Псалми 119,93.94).

Грех је, без сумње, највећа препрека за близак однос са Богом. Не само да нас грех сада одваја од Бога (Исаија 59,2), већ нас он и обмањује, повређује, прождире и коначно уништава. Наша битка против греха и ега је највећа битка с којом ћемо се икада суочити, битка са огромним, чак вечним, последицама.

Неки занемарују грех, сматрајући га једноставно саставним делом живота. На крају крајева, у људској је природи да се препушта задовољствима. А да ли и ми олако схватамо грех, само зато што је друштво данас тако опуштено у вези с тим? Можемо опрезно заобилазити ту тему, из страха да некога не увредимо ако грех назовемо његовим правим именом. Међутим, што се више опредељујемо да опуштено гледамо на грех, то се више удаљујемо од здравог односа са Богом.

Да, сваки човек греши, и наше мисли, побуде, дела и речи повређују друге, нас саме, па и Бога. У крајњој линији, грех уништава наш однос са Богом, али Бог нам се открио тако што нас је упознао са својим законом, који баца светлост на грех у нашем животу.

Стога, проучимо ове седмице разлог из ког нам је Бог дао свој закон, као и питање шта или ко може помоћи ономе ко прекрши Божји закон, и самим тим згреши, да обнови своју везу са Богом.

**Проучиће поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 30. мај.*

СМЕТЊЕ И ИСКУШЕЊА

Читајте о Самсоновим искушењима у текстовима Судије 14 и Судије 16,1.4.16.17. Премда га је Бог позвао с посебним циљем, Самсон је служио Богу док се истовремено препуштао искушењима. Чему нас исход његовог живота учи?

Велика борба је стварна, и сви смо у њу укључени. Космичка битка која је отпочела на небу сада се одиграва и у животу сваког од нас.

Сотона је свестан да у ово време у ком живимо, непосредно пре Исусовог доласка, мора да употреби све што поседује, како би нас спречио да успоставимо блиску везу са Богом. Можда вам пажњу одвлачи нешто што само по себи не мора бити лоше, али вам одузима тако пуно времена и енергије, да вам преостаје мало тога што бисте могли пружити Богу. Можда је у питању посао, друштвени медији, шопинг, спорт или храна. Када се добро загледамо у себе, видећемо да нам претеривање и неуравнотеженост у било чему од тога оставља врло мало времена за Бога и друге. Непријатељ познаје сваку од наших слабости и све оно што може да нас одврати од намере да време проводимо са Богом. Имајмо на уму да треба прво да тражимо Бога (Матеј 6,33), пре него што улетимо у изазове дана и све остало што нам се може наћи на путу.

Исус разуме наше стање, али укорава нашу безвољност и равнодушност (Откривење 3,14-22). Премда је Бог, Он је био и људско биће, осећао је умор, исто као и ми (Јован 4,6). Познавао је притиске живота, као и ми, али их је савлађивао тако што је одлазио да се насамомо моли свом Оцу (Лука 5,16; Лука 6,12; Марко 1,35; Матеј 14,23). Знао је да време проведено са Оцем представља нешто најбоље што може да учини како би обновио снагу за искушења борбе. То је најбољи и најсигурнији начин и за нас.

Самсон је пао зато што је мислио да је јак. Ослонио се на сопствену снагу да би савладао искушења. Свако од нас се свакодневно суочава са битком против греха, док се непријатељ душа труди да ослаби и уништи наш однос са Богом. Он познаје наше слабости и усредсређује се на њих како би отупео наш однос са Богом и изазвао у нама осећај кривице и недостојности, што понекад може да нас удаљи од Бога. Ђаво ради на томе да промени наше размишљање, наше намере и наше понашање како би стекао упориште у некој области нашег живота. Али имајмо на уму – наша вера ће нам помоћи да стојимо, а вера произлази из слушања Божје Речи.

Са чиме се борите управо сада? Како вам Божја Реч може помоћи управо сада?

УПОРИШТА У МОМ ОДНОСУ СА БОГОМ

Има много порука у Библији које говоре о нашем односу са Богом и о препрекама које нас спречавају да растемо у Христу. Размотрите следеће речи Павла и Исуса:

„Јер који мисли да стоји нека се чува да не падне“ (1. Коринћанима 10,12). Као у случају Самсона, ослањање на себе ће нас оборити.

„Не труби пред собом, као што чине лицемјери... да их хвале људи“ (Матеј 6,2). Престаните да причате свима колико сте добри! Будите понизни, као што је Исус био.

„А ја вам кажем да сваки који погледа на жену са жељом, већ је учинио прељубу у срцу својему. А ако те око твоје десно саблажњава, ископај га и баци од себе“ (Матеј 5,28.29). Учините све да уклоните пожуду из свог срца, јер је то препрека за ваш однос са Богом.

„Не судите да вам се не суди; јер каквијем судом судите, онаквијем ће вам се судити“ (Матеј 7,1.2). Престаните да будете тако критични и склони осуђивању других. Бог је судија, па нека Он суди (1. Коринћанима 4,5).

„А ја вам кажем: љубите непријатеље своје, благосиљајте оне који вас куну, чините добро онима који на вас мрзе и молите се Богу за оне који вас гоне“ (Матеј 5,44). Престаните да мрзите своје непријатеље. Када гајите негативна осећања према онима који лоше поступају с вама, то истог тренутка поставља препреку вашем односу са Богом. Уместо тога, почните да се молите за своје непријатеље и посматрајте како то мења не само ваш ход са Богом већ и ваш однос са другима.

„А ја вам кажем да ће сваки који се гневи на брата својега ни за што, бити крив суду“ (Матеј 5,22). Можда оправдавате то што вичете на оне који су вам блиски. Али, како ваша љутња утиче на ваш однос са Богом, да и не помињемо ваш однос са онима на које сте љути? То су само неке од области у којима се обично спотичемо.

Исус је упозорио на то шта би требало да радимо кад нас наше руке, ноге и очи наводе на грех. На шта нас је Исус заправо упозоравао? Прочитајте текст Марко 9,42-48.

Одсећи своју руку или ногу, или ископати своје око зато што те наводи на грех звучи прилично екстремно. А и треба. Јер, управо с таквом озбиљношћу Исус гледа на грех и његов утицај на ваш живот. А колико озбиљно ви схватате грех?

ЗАКОН

Како бисте грех дефинисали и описали неком ко није хришћанин? Како Библија описује грех? Прочитајте стихове Римљанима 3,20 и 1. Јованова 3,4.

Грех је прекршај Божјег закона (1. Јованова 3,4), а такође и нешто што је уткано у нашу природу (Псалми 51,5; Јеремија 17,9). Дакле, закон је то што износи на видело шта је у ствари грех. Закон је као пар наочара које стављамо да бисмо јасно видели шта се налази око нас, или огледало које користимо да бисмо видели како заправо изгледамо. Он доноси јасноћу и уверење у вези с нашим животом и карактером, док нам у исто време говори о Божјем карактеру и ономе што је Њему важно.

Десет заповести (2. Мојсијева 20,3-17) је написано Божјим прстом. А Исус је поново потврдио њихову важност: „И љуби Господа Бога својега свијем срцем својим и свом душом својом и свијем умом својим и свом снагом својом. Ово је прва заповијест. И друга је као и ова: љуби ближњега својега као самога себе. Друге заповијести веће од ових нема“ (Марко 12,30.31). Затим је додао: „О овима двема заповијестима виси сав закон и пророци“ (Матеј 22,40).

Божје речи упућене Израелцима на гори Синај, а и нама данас (Јеврејима 1,1.2), показују нам да се закон у суштини тиче односа. Бог нам је дао закон као заштиту – да би сачувао наш однос са Њим и са другима. Међутим, сотона је криво представио лепоту Божјег закона, тако да га неки доживљавају као терет. За закон се често везује легализам, а не љубав и слобода, мада нам Библија каже: „Јер је ово љубав Божија да заповијести његове држимо; и заповијести његове нијесу тешке“ (1. Јованова 5,3).

1. На скали од 1 до 5, колико ми је драгоценa жива Реч (и закон, као њен саставни део)?
2. Кад размишљам о Божјем закону, да ли ме он ограничава или ме снажи? Како да боље разумем закон, ако та прва изјава важи за мене – ако мислим да ме он ограничава?
3. Шта би могло да се деси ако би Божји закон љубави према Њему и другима постао средиште мог живота, моје породице и моје цркве? Шта би, у том случају, могло да се промени у мом животу и мојим односима?

ЗАКОН И ЕВАНЂЕЉЕ

Сам Исус је веома снажно и језгровито објаснио какав је Његов однос према закону.

Шта је Он рекао о закону у тексту Матеј 5,17.18?

Управо као што родитељске границе откривају њиховој деци чему они придају важност, и Божји закон нама говори о томе какав је Његов карактер и шта је Њему битно. Бог нам је дао свој закон како би заштитио наше односе са Њим и једних са другима, знајући да ће Његов закон управљати сваким аспектом нашег живота док будемо расли у Њему. Уосталом, ко од нас није искусио страшне последице онога што грех, прекршај закона, наноси свакоме од нас?

Љубав према Исусу налази се у самој сржи закона. Исус је рекао: „Ако имате љубав к мени, заповијести моје држите“ (Јован 14,15). Када истински волимо Исуса, то нас природно нагони да држимо Његов закон. А кад јасно сагледамо Његов закон, не можемо а да Га још више не заволимо. И, што је још важније, најбољи начин да негујемо своју љубав према Богу, јесте да увек имамо пред очима Крст и Христову заменичку смрт на њему – у нашу корист.

Управо зато еванђеље иде руку подруку са законом. Односно, колико год ми веровали у закон и у важност његовог држања, морамо увек имати на уму да нас, у погледу нашег статуса пред Богом, закон само осуђује. Закон никад не прашта, никад не оправдава, никад не искупљује. Напротив, он истиче зашто треба да нам буде опроштено, зашто треба да будемо оправдани, и зашто нам је потребно искупљење и помирење. Управо зато, као нешто што иде упоредо са законом, и чак је од темељне важности за разумевање закона, дато нам је еванђеље, Христова смрт у нашу корист, која нам се приписује, не на основу нашег држања закона, већ на основу вере.

Прочитајте следеће стихове: Римљанима 3,28; Римљанима 4,13-16; Галатима 2,16; Галатима 3,13; Филиплјанима 3,9. О чему ти стихови уче, а што би могло да помогне нама, који верујемо у држање закона, да не постанемо легалисти у том погледу?

ЗНАТИ И ЧИНТИ

У Беседи на гори, Исус говори много о односима – са Њим и једних са другима. Пред крај своје поруке, Он каже нешто отрежњујуће:

„Неће сваки који ми говори: Господе, Господе, ући у царство небеско; но који чини по вољи Оца мојега који је на небесима“ (Матеј 7,21).

Исус објашњава да ће Га неки зазивати и очигледно знати нешто о Њему, али Га заправо неће познавати. Наравно, тежња за знањем је важна, и Библија нам каже да Божји народ може бити уништен због недостатка знања о Богу и због тога што је одбацио своје знање о Њему (Осија 4,1.6.10). Никад не бисмо смели да потцењујемо важност безвремене библијске истине. Али, ако нас такво знање не мења и не продубљује наше посвећење и наше ходање са Богом, онда је бескорисно.

„А ово је живот вјечни да познају тебе јединога истинога Бога, и кога си послао Исуса Христа“ (Јован 17,3). Исус изјављује да је предуслов за улазак на небо вршење Божје воље и, у крајњој линији, познавање Бога – јер не можемо вршити Његову вољу а да Га не познајемо. То је пресудни фактор и веома разумно очекивање. Ако ваша деца кажу да вас воле и углавном чине оно што тражите, њихови поступци откривају дубину њихове љубави и поштовања према вама. На исти начин, ако волимо Бога, желећемо да вршимо Његову вољу, јер знамо да за нас нема ничег бољег од тога! Наш одговор Њему и, уосталом, наша послушност Њему, као плод наше љубави, показују праву природу нашег односа с Њим.

Исус закључује Беседу на гори тиме што својим слушаоцима упућује последњи, пресудно важан изазов. О чему је реч? Прочитајте текст Матеј 7,24-29.

Кад заиста слушамо Исусове поруке, немогуће је да нас оне не покрену и не промене. Али пре свега, наше уши морају бити отворене и наше срце пријемчиво, да би тај образац за живот у блиском односу са Богом могао да се урезује у саму нашу душу са сваким нашим удахом. Наш живот заиста може бити изграђен на Стени и Божјем савршеном плану за нас.

Тај образац блиског односа са Богом није никаква тајна. Откривен је на страницама Његове надахнуте Речи, и понуђен је сваком човеку. Свако може да га, по личном избору, прихвати вером, да се позове на Христову савршену праведност, а онда да живи у складу с том праведношћу.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Не би требало да нас изненади то што истина о закону може бити тако изокренута и погрешно схваћена, с обзиром да се сотонин највећи изазов Богу тиче управо Његовог закона.

Неки су, још у Исусово време, мислили да је Он дошао да укине закон, али заправо, ништа није даље од истине. Исус је приказао закон и Божји прелепи карактер у правој светлости. Он је дошао да испуни закон (Матеј 5,17.18) и да нам покаже какав је Бог.

„Народ је могао да се нада да ће испунити божанску намеру, једино ако у свом срцу буде сачувао поштовање према Божјој светој Речи. Поштовање Божјег закона давало је Израиљу снагу у току Давидове владавине и у току првих година Соломунове управе; управо је вера у живу Реч омогућила да се оствари реформа у Илијине и Јосијине дане. На те исте Речи истине, највредније наследство Израиља, позивао се и Јеремија настојећи да покрене реформу.“ – Елен Г. Вајт, *Историја пророка и царева*, стр. 465, 466 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Како популарна култура данас гледа на грех? Како би наша црква требало да узврати на то?
2. У којој прилици сте из прве руке посматрали како грех уништава односе са Богом и са људима?
3. Да ли вам послушност Божјем закону у вашем животу пада лако или тешко? Који фактори томе доприносе?
4. Како ми, као адвентисти, чије и само име показује колико озбиљно схватамо закон, можемо избећи замку легализма, то јест, ослањања на то да ће нас држање закона спасити? (Направите следећи мисаони експеримент: На дан суда, кад сваки ваш грех буде изнет пред светог Бога, на шта ћете се ослонити? На своје држање закона? Или на Исусову савршену праведност која вас покрива?)
5. Како знање (или недостатак знања) може да утиче на човеков однос са Богом? (Прочитајте: Приче 24,3.13. 14.)

Сажетак: Наш живот је заражен грехом који нас одваја од Бога. Па ипак, Бог нас позива да Га упознамо и да Га волимо свим својим умом, срцем, душом и снагом. А кад то чинимо, природно имамо више љубави и према другима. Таква љубав према Богу и другима оличена је у Божјем закону, који нам је дат да би заштитио и сачувао наш однос са Њим и онима око нас. Божји закон је прелепи одраз Његовог карактера, и када га добро разумемо, наша веза са Богом постаје јача.

ПОКАЈАЊЕ И ОПРОШТЕЊЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Исаија 61,10; Осија 6; Дела 3,18.19; 2. Мојсијева 34,1-10; Римљанима 6,23; Матеј 22,1-14.

Текст за памћење: „Ако признајемо гријехе своје, вјеран је и праведан да нам опрости гријехе наше, и очисти нас од сваке неправде“ (1. Јованова 1,9).

Обећана земља изгледала је тако далеко Израелцима који су логоровали под стубом од облака у равници. Мојсије се попео у густу таму, која је већ данима покривала врх планине. Вођа је досад већ сигурно мртав, размишљали су, ако не од глади, онда можда од прождирућег огња на врху. Мешовита светина међу њима осећала је немир и нестрпљење, жељна да се пресели у земљу којом тече мед и млеко. Премда су ти исти људи, само неколико дана раније, склопили свечани завет са Богом, обећававши да ће Га слушати, ипак су желели кип који би могли да виде. И тако су се окупили око Ароновог шатора, захтевајући да им он направи идола. Уплашен за сопствену сигурност, Арон се сложио. У тексту 2. Мојсијева 32-34 читамо како се та жалосна прича одвијала.

Тај извештај је само један од многих у Светом писму који нас учи о покајању и опроштењу, што је тема коју ћемо проучавати ове седмице. Имајте на уму стих за памћење за ову седмицу док будете прелазили лекцију за сваки дан. Да, ми грешимо, али захваљујући Крсту и плану спасења, опроштење је увек на располагању грешнику који признаје своје грехе и каје се.

**Проучиће поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 6. јун.*

ЖИВОТНА ЈУРЊАВА

Била је то врло напорна седмица. Мада је знала да има још доста тога да уради пре почетка Суботе, оно што је хитно, по свему судећи, однело је превагу над оним што је битно, и пре него што је приметила, сунце је зашло. Породица је била на окупу у петак увече. Имали су посебан оброк и породично богослужење.

А кад је свануло суботње јутро, пробудила се рано и није могла да не примети прљаво купатило, па га је орибала. Затим је видела да је њен мали син умокрио кревет, па је убацила његов чаршав у машину са осталим вешом. Док је припремала доручак за своју породицу, схватила је да немају дезерт за ручак, па је брзо испекла колач са бананом. Затим је запазила да је њеном мужу потребна испеглана кошуља за цркву, па је и то урадила, а затим је посложила неку одећу и избацила смеће.

И тада јој је свануло! *Субота је – дан који волим више него било који други! А ипак, ево ме како обављам све те кућне послове, допуштајући да ми они одвуку пажњу од онога што Субота заправо јесте – прилика да се приближим Богу.*

За тренутак, почела је у мислима да оправдава своје поступке – све је то требало урадити. А да ли је заиста? Схватила је да се понаша као Марта, која се беше „забунила како ће га дочекати“ (Лука 10,40), и тада су јој у уму одјекнуле Исусове речи: „Бринеш се и трудиш за много, а само је једно потребно. Али је Марија добри дијел изабрала, који се неће узети од ње“ (Лука 10,41.42). Тај добар део! Седење код Исусових ногу из дубоке љубави према Њему – не само суботом, већ сваког дана. Она тог јутра није изабрала тај део.

Волела је Бога, а ипак је тако лако заборавила да јој је Он дао Суботу као дар у времену, да би њена веза с Њим јачала. Сузе су јој потекле низ образе док је стајала тако сама у кухињи.

Сврха навођења овог примера није да се усредсредимо на то шта треба а шта не треба радити суботом, већ да нас подсети зашто је важно да будемо свесни свега онога што слаби и урушава нашу везу са Богом. Када у срцу осећамо бол због греха и раздвојености, и кад Га призовемо, Исус је врло близу (Псалми 53,2). У својим крвљу умрљаним рукама, Он држи белу хаљину. Он види наше сузе покајања и уклања нашу прљаву одећу. Затим нас целе умотава у белу хаљину своје праведности. Његова чистота покрива наш грех – потпуно и савршено. Ми можемо опрати своју одећу у Његовој крви (Откривење 7,14).

Како нам стихови Исаија 64,6, Захарија 3,4 и Исаија 61,10 откривају важну истину о томе шта Христова праведност значи за нас? Зашто се морамо увек грозничаво држати за то што нам је ту обећано?

ПОДСТИЦАЈИ СВЕТОГ ДУХА

Размишљајући о удаљавању између њега и његове жене, био је свестан да је погрешно. Био је нељубазан и груб и рекао је неке ствари због којих је жажалио. Па ипак, његова следећа мисао била је: *Али, зар није њо и заслужила, макар мало?*

Да ли вам је овај мисаони процес некако познат? Лако је пребаци-ти се са осећаја жаљења на правдање сопствених мисли и поступака. Кад учинимо нешто лоше, није увек лако рећи: „Извини, жао ми је“, али је суштински важно за обнову и јачање било које везе.

Исто важи и кад је реч о Богу и нама. Свети Дух нас својим подстицајима често подсећа на грехе које чинимо. Наше срце бива дирнуто тим подстицајима, али је лако потиснути тај тихи, танки глас када правдамо себе зато што смо поступили на одређени начин. Једна од улога Светог Духа је да „покара“ „свијет за гријех“ (Јован 16,7,8). Какав невероватан дар од Бога (Лука 11,13), јер су нам таква осведочења толико потребна да бисмо смањили удаљеност између нас и Њега, која се може јавити у нашем ходању с Њим!

Прочитајте текст Осија 6. Шта посебно запажате у вези с тим како Бог ту описује себе док позива на покајање?

Размотрите улогу Светог Духа у процесу нашег поновног калемљења на Чокот (Јован 15,4). „Често жалимо зато што нам наша зла дела доносе непријатне последице, али то није покајање. Права жалост због греха исход је деловања Светога Духа. Дух открива незахвалност срца које је омаловажавало и жалостило Спаситеља и доводи нас у скрушености ка подножју крста. Сваким грехом изно-ва рањавамо Исуса и... плачемо због греха који су Му нанели патње. Такво жаљење довешће до одбацивања греха.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 300 (оригинал).

Истина је да не можемо да растемо у свом односу са Богом све док између нас стоји грех који свесно бирамо и гајимо. Не можемо бити савршени, али можемо – и требало би – да се покајемо због својих греха када нам их Свети Дух предочи (Ефесцима 4,30).

Када сте последњи пут чули неки укор или позив на покајање? Како сте одговорили? Проведите неко време у молитви управо сада, тражећи од Бога да вам омекша срце и отвори уши за Његов глас који вам ове седмице буде проговарао преко Његове Речи.

ПРАВО ПОКАЈАЊЕ

Секуларни свет нас бомбардује порукама о независности, препуштају задовољствима и самопромоцији (представљању себе у најповољнијем светлу) – сасвим супротно Божјем позиву на служење и кротост (Матеј 5,5). Интересантно је да су прве речи Јована Крститеља које су забележене у Библији, сличне првим Исусовим забележеним речима. Јован је рекао: „Покајте се, јер се приближи царство небеско!“ (Матеј 3,1.2). Исус је рекао: „Изиђе вријеме и приближе се царство Божије; покајте се и вјерујте јеванђеље“ (Марко 1,14.15; видети такође: Лука 24,46.47). И Исус и Јован позивали су своје слушаоце на покајање зато што се небеско царство приближило. Може ли бити да је та иста порука подједнако значајна и за нас данас?

Прочитајте стихове Дела 3,18.19. Зашто је покајање толико важно у процесту духовног раста? Шта представљају времена „одмарања“?

Божја љубазност и доброта наводе нас на покајање (Римљанима 2,4). Покајање обухвата два корака: (1) истински бол због наших греха; и (2) искрену одлуку да оставимо грех. У Библији, покајање је скоро увек повезано са опроштењем. Ми се искрено кајемо, а Бог нам прашта. Толико је то једноставно (1. Јованова 1,9; Откривење 3,19). „Не доцни Господ с обећањем, као што неки мисле да доцни, него нас трпи, јер неће да ко погине, него сви да дођу у покајање“ (2. Петрова 3,9). Док свако од нас лично припрема своју душу за Други долазак, Бог нам даје времена да свој однос са Њим доведемо у ред.

Исус је страдао, умро и васкрсао да би Његова благодат, када се покајемо, могла да учини чудо у нашем животу. Насупрот свету, који нас уверава да смо добри управо такви какви јесмо, Бог тражи да се обратимо Њему у покајању и вери (Дела 20,21), предајући се потпуно у Његове руке, да би могао да нас „ореже“ и обликује наш карактер према свом обличју, тако да сведочи о Њему (Јован 15,2.8). Тада растемо и доносимо плод достојан покајања (Матеј 3,8).

„Ниједно покајање није право ако не изазове промену живота. Христова правда није огртач којим ће се покривати непризнати и неостављени греси. То је животно начело које преображава карактер и управља понашањем.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 555, 556 (оригинал).

Покајање води у живот (Дела 11,18) и од пресудне је важности за растење у односу са Богом. У том процесу предања, покајања и допуштања Богу да вас „орезује“, који вам корак најтеже пада?

ДОВОЉНА БЛАГОДАТ

Када осетимо тежину својих греха и допустимо Светом Духу да нас поведе у подножје крста, требало би да тражимо Божје опрштење, знајући да је „милостив... и добар Господ, спор на гњев и веома благ“ (Псалми 103,8). Исти тај стих изговорио је Бог лично (2. Мојсијева 34,6) када Га је Његов изабрани народ ожалостио.

Прочитајте текст 2. Мојсијева 34,1-10. Која се кључна истина ту налази?

Чињеница да је Господ милостив и благ, спор на гнев и обилан милосрђем управо је разлог зашто је Исус умро на крсту – да би наш однос са Богом могао поново да буде исправан.

Управо када смо спремни да признамо и исповедимо свој грех, када кажемо: *О, Госјоде, ево ме!* „Боже! милостив буди мени грјешноме!“ (Лука 18,13), тада Исус – који већ ради у нама и за нас посредством Светог Духа, пре него што Га уопште и призовемо – види наше бреме и узима га од нас. Наши терети су скинути на Голготи, и Исус је сигурно врло близу када Му приступимо. Чак и пре тога, Он трага за нама као Добри пастир. Он стоји код врата и куца (Откривење 3,20). Немојмо се склањати од Крста, гледајући Бога издалека. Потрчимо ка Исусу и разменимо своје грехе и терете за Његову праведност (Захарија 3,4).

Полако прочитајте следеће стихове. Запишите сопственим речима шта вам они говоре о Божјој благодати према вама:

„Јер је плата за грјех смрт, а дар Божиј је живот вјечни у Христу Исусу Господу нашему“ (Римљанима 6,23).

„Јер гдје се умножи грјех ондје се још већма умножи благодат, да као што царова грјех за смрт, тако и благодат да царује правдом за живот вјечни, кроз Исуса Христа Господа нашега“ (Римљанима 5,20,21).

„Али Бог показује своју љубав к нама што Христос још кад бијасмо грјешници умрије за нас“ (Римљанима 5,8).

НАЈСКУПЉЕ ОДЕЛО

Лепа одећа често одликује оне који су богати по светским мерелима. Неки кажу: „Облачим се овако да бих изразио ко сам.“ Међутим, на небу ће изгубити важност све осим наших узајамних односа (Матеј 6,19-21). Наш лични идентитет требало би да буде заогрнут Исусом и савршеном хаљином Његове праведности.

Прочитајте параболу у тексту Матеј 22,1-14, коју је Исус испричао да би то објаснио. Које поруке можете наћи у тој параболу?

Исус је човека без одговарајућег одела назвао „пријатељем“, и упрос човековом ћутању, они мора да су били у некаквој вези. Човек је сигурно знао за то одело, али је одлучио да га не обуче. Исусов карактер је савршен и беспрекоран, и Он нам га нуди да бисмо се обучли „у свилу чисту и бијелу“ (Откривење 19,8), „која нема мане ни мрштине, или таквога чега“ (Ефесцима 5,27).

Бела свила је „Христова праведност, Његов неокаљани карактер, који Он по вери даје свима који Га приме за свог Спаситеља.“ – Елен Г. Вајт, *Поуке великој Учишћеља*, стр. 310 (оригинал).

Пре него што су згрешили, Адам и Ева су носили белу одећу од светлости. Након што су згрешили, увидели су да су голи (1. Мојсијева 3,7). Тада је Бог заменио прегачу од смоквиног лишћа одећом од животињских кожа. Принета је жртва која је обезбедила њихову одећу. На сличан начин, ми прихватимо Исусову жртву тиме што прихватимо одећу Његове праведности. „Голи и посрамљени, покушали су да замене своју небеску одећу одећом од смоквиног лишћа... Човек не може ништа да учини да замени своју изгубљену одећу невиности. Никакву одећу од смоквиног лишћа, никакве световне, грађанске хаљине неће носити они који ће са Христом и анђелима седети на Јагњетовој свадбеној вечери. Само покривало које нам Христос дарује, може учинити да се појавимо у Божјој присутности. Тим покривалом, том одећом своје праведности, Христос жели да покрије сваку верну душу која се каје.“ – Елен Г. Вајт, *Поуке великој Учишћеља*, стр. 311 (оригинал).

Размислите: Требало би свакодневно да се облачимо у одећу Исусове праведности. Шта то заправо значи, и како то да урадимо?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Библија често користи метафоре из света пољопривреде да би описала наше духовно стање. Стих Осија 10,12 представља један такав пример, који обухвата оно о чему смо размишљали ове седмице:

„Сијте правду,
жећете милост;
орите крчевину,
јер је вријеме да тражите Господа,
да би дошао и подаждио вам правдом.“

Ми сејемо, жањемо и оремо тврду земљу, и тражимо Господа да бисмо Му се приближили. Тло нашег срца мора бити обрађено и спремно за кишу (Светог Духа) која треба да падне. Бог може да нам да жељу да припремимо своје тло, али, у крајњој линији, однос са Богом је партнерство (видети Филибљанима 2,12.13). Ми морамо да окренемо своје лице ка Њему, да посегнемо за Њим и да Га се држимо. Тада Он ради у нама и обавља све остало.

Сјајан пример за то шта значи држати се Бога може се наћи у следећим стиховима: „Очи су ваше видјеле шта учини Господ с Велфегором; јер свакога човјека који пође за Велфегором, истријеби Господ Бог твој између тебе. А ви који се држасте Господа Бога својега, ви сте сви живи данас“ (5. Мојсијева 4,3.4).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. „Не наведи нас у напаст; но избави нас ода зла“ (Матеј 6,13). Исус је конкретно рекао својим ученицима да се моле на такав начин, а да ли и ми следимо тај исти ток мисли у својим свакодневним молитвама? Колико редовно се молите за заштиту од искушења и греха?
2. Како бисте објаснили драгоцени дар одеће Христове праведности некеме ко није хришћанин или уопште није верник?
3. Како је одећа Христове праведности повезана са поруком о светилишту, која се своди на Божје опроштење и очишћење покајаног грешника? Колико добро разумете лепоту и богатство те поруке?

Сажетак: Препознавање наших греха као одговор на подстицаје Светог Духа, и предање себе у покајању, пресудно су важан део успешног односа са Богом. Знати да нам је сасвим опроштено и да смо покривени огртачем Исусове праведности, за људско биће представља искуство које највише преображава. Не само да нам је скинут терет греха, већ осећамо и да нас Божја љубав окружује док Му се приближавамо. То нас везује за Бога, јача нас духовно и нагони нас да Га волимо сваким делићем свога бића.

ЗАСТОЈИ НА ПУТУ

Текстови за проучавање у току седмице: Марко 4,35-41; Марко 5,21-34; Римљанима 5,3-5; Јов 19,23-27; Јов 23,8-12; Лука 24,13-27; Римљанима 8,18.28.

Текст за памћење: „Не само пак то, него се хвалимо и невољама, знајући да невоља трпљење гради; а трпљење искуство, а искуство надање; а надање неће се осрамотити, јер се љубав Божија изли у срца наша Духом светијем који је дат нама“ (Римљанима 5,3-5).

Једне вечери, док је сунце тонуло иза хоризонта, једна девојчица се пешке враћала кући, кад је изненада почела јака олуја. Убрзала је корак, знајући да има још доста пред собом. Једна усамљена кишна кап пала јој је на образ, затим још једна, а онда, пре него што је схватила шта се дешава, била је већ сасвим мокра. Потрчала је и, недуго затим, широм отворивши врата, утрчала у кућу. Њен отац, који је посматрао с прозора, пожурио јој је у сусрет. Умотавајући је у ћебе, рекао је: „Видео сам те малопре, на киши.“ А онда је питао: „Зашто си, сваки пут кад муња севне, застајала, гледала увис и смешила се?“

„О, застајала сам да погледам горе“, одговорила је, „јер ме је Бог фотографисао!“

Како реагујемо кад наиђу животне олује или дође до извесног застоја у нашем односу са Богом? Да ли сагињемо главу док нам киша лије низ леђа, или подижемо поглед, знајући и верујући да је Бог ту када окренемо лице ка Њему?

Ове седмице истражићемо неке од наших честих одговора на животне изазове. Размотрићемо како да своје животне неуспехе искористимо на такав начин да најважнији однос у нашем животу ојача, уместо да ослаби.

**Проучиће ђоуку за ову седмицу да дисће се ѿријремили за судбу, 13. јун.*

ЖИВОТНЕ ОЛУЈЕ

Исус је провео дан говорећи пред великим гомилама људи на обалама Галилеје. Његове речи одјекиваће у умовима људи још дуго – заправо, кроз читаву вечност.

Када је пало вече, Исус се обратио својим ученицима, позивајући их да пођу с Њим на пут. „Хајдемо на ону страну“ (Марко 4,35), рекао је. Знао је да ће наићи олуја, али је ипак предложио да пођу. Имао је важну животну лекцију за своје најближе сараднике. Вероватно знате шта се потом десило.

Читајте поново о тој олуји у тексту: Марко 4,35-41. Које поуке о вери можете извући одатле?

Размотрите следеће појединости:

1. Исус тоне у сан на вероватно једином јастуку у барци. Рибарске барке обично су имале један јастук, на крми, где је седео онај ко управља кормилом. Особа на крми управљала је барком до одредишта. Овде, дакле, видимо Исуса у положају „возача“ барке, међутим, Он спава за управљачем!
2. Нису сви ученици били новајлије у пловидби. Петар, Јаков и Јован били су искусни рибари. Познавали су Галилејско море као свој џеп, и знали су како да се боре са олујом.
3. Ово је једини извештај, забележен у Еванђељу, у ком Исус спава. Токм једне од најгорих олуја у животу Његових ученика, кад су били престрављени и мислили да ће умрети, Исус је спавао на крми.
4. Реакција ученика у њихово време кризе била је: „Зар ти не мариш?“ Преиспитивали су Исусов карактер и Његову љубав према њима. То је, сувише често, и наша реакција кад се суочимо с тешкоћама.

Управо усред безнађа, можемо покушати сами да се спасемо (као ученици). Понекад, опет, кад трпимо јак бол или губитак, почињемо да преиспитујемо Божју љубав и сумњамо у то да Му је стало до нас. Претпостављамо да би Он требало да поступи на одређени начин на основу онога што ми мислимо и видимо из своје људске перспективе. Међутим, као и у случају ученика, управо у животним олујама, Бог може да учини највећа чуда. Бог је *увек* веран, чак и онда кад не видимо смисао у Његовом привидном неделовању. Он је присутан у нашим олујама и може да их смири онда кад ми не можемо.

Како ви обично реагујете кад се суочите с неком олујом у свом животу? Како такви тренуци утичу на ваш однос са Богом? Када сте лично проживели оно о чему говори стих 2. Коринћанима 5,7?

БУДИ ЗДРАВА

Замислите гомилу људи на обали Галилеје. Чекали су Исусов повратак од раног јутра, и чим је изашао из барке, почели су да се тискају око Њега, пратећи Га на путу за село Капернаум. Изненада, појављује се Јаир, старешина синагоге, и моли Исуса да дође и излечи његову ћерку.

У исто време, у гомили се налази жена која болује већ много година. Потрошила је сав новац на лекаре, али „ништа јој нијесу помогли, него још горе начинили“ (Марко 5,26). Чула је за тог великог Човека из Галилеје и, с надом у срцу, смогла оно мало снаге што је имала да би изашла из куће тог јутра и придружила се мноштву. Притисак људи скоро ју је угушио док се лагано приближавала Исусу. А онда, након много гурања и провлачења, најзад Га је угледала. Охрабривала је саму себе: „Ако се само дотакнем хаљина Његовијех оздравићу“ (Марко 5,28).

Прочитајте текст Марко 5,21-34. Шта се десило и шта можемо научити из тога?

Тај догађај показује Исусову брижност и саосећање према болеснима и усамљенима, и онима који су обично изгубљени у гомили. Многи су се тог дана тискали око Исуса крећући се у мноштву, али само је она са свесном намером посегла руком да дотакне Исуса и прими благослов који јој је био толико потребан. Међутим, то што јој је помогло није био њен додир, већ њена вера (Марко 5,34). „Спаситељ је могао да разликује додир вере од нехатног додира непажљивог мноштва.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 344 (оригинал). Исусова одећа није имала никакву посебну моћ. Оно што је излечило ту жену била је њена вера и одлука да пружи руку и додирне Га.

Та крхка жена, у својој патњи и невољи, могла је тог јутра да остане код куће у кревету, али она је, уместо тога, свесно и с пуно вере потражила Исуса, како би се спријатељила с Њим, надајући се исцељењу. Посматрати Га издалека није било довољно, зато Му је пришла сасвим близу.

Исус нас дозива да и ми данас исто учинимо. Он каже: „Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени, и ја ћу вас одморити. Узмите јарам мој на себе, и научите се од мене; јер сам ја кротак и смиран у срцу, и наћи ћете покој душама својим“ (Матеј 11,28.29).

Како је та жена са тако великом потребом применила идеје из Римљанима 5,3-5? Како би то изгледало у вашем животу?

ЈОВ

Кад размишљамо о застојима и сметњама у Библији, Јов је вероватно особа која нам прва пада на памет. Он не само да је изгубио све своје богатство (Јов 1,14-17), већ је изгубио и децу (Јов 1,18.19) и здравље (Јов 2,7). А онда је његова жена покушала да га наговори да прокуне Бога и умре (Јов 2,9).

После неког времена, тројица пријатеља дошла су да мало поседе са Јовом. И били су толико шокирани његовим изгледом да су првих седам дана заиста само седели с њим не проговоривши ни реч (Јов 2,13). А онда, кад су коначно проговорили, покушали су да понуде разлоге, људски гледано, зашто је таква несрећа задесила Јова. Међутим, чинећи то, нехотице су додатно увећали његове патње. Пријатељи су га практично оптуживали, тврдећи да он сигурно има неки скривени грех у свом животу за који треба да се покаје (Јов 8; 11; 15). Изјавили су чак: „Такви су станови безаконикови, и такво је мјесто онога који не зна за Бога“ (Јов 18,21).

А како је Јов одговарао? Прочитајте текстове: Јов 19,23-27 и Јов 23,8-12.

Без обзира на трагичне догађаје који су га опсели, и чињеницу да их није разумео, Јов је остао веран. Чврсто се држао. Није оптуживао Бога нити га је проклео. Напротив, кад је био кушан да оптужи Бога, изјавио је: „Го сам изашао из утробе матере своје, го ћу се и вратити онамо. Господ даде, Господ узме, да је благословено име Господње“ (Јов 1,21).

И ми, такође, живимо усред те исте битке. Сотона нам наноси бол, патњу, губитке и тешкоће, а све са циљем да искриви нашу слику о Богу пуном љубави. У таквим тренуцима, можемо реаговати на један од два начина: окривити и одбацити Бога или прионути уз Њега из све снаге. Премда битка бесни око нас, морамо имати на уму да су, у светлу вечности, наше тренутне невоље само привремена искушења (2. Коринћанима 4,16-18). Права слика је много сложенија него што ми видимо овде и сада, и један од највећих изазова за верника је да има поверења у Бога чак и у најмрачнијим тренуцима. Бог нам је, на много начина, открио да је Његова љубав стварна. Морамо се чврсто држати те кључне истине – истине о Божјој љубави – чак и у тренутку када је можда не осећамо.

Ако се тренутно налазите у неким тешкоћама, похрлите ка Богу. Узмите своју Библију и неку свеску, и будите са Богом напољу у природи. Препишите текст Римљанима 5,3-5 и размишљајте о различитим порукама у њему, верујући да су Божја љубав и брижност према вама нешто најсигурније и најстабилније у вашем животу.

ПУТ ЗА ЕМАУС

Последњих пар седмица било је пуно успона и падова за двојицу ученика, који су у својим главама непрестано премотавали неке од догађаја и разговора којима су присуствовали. Тријамфални улазак у Јерусалим и чишћење храма. Пасха у горњој соби. Исусове молитве у Гетсиманији. Јудина ружна издаја. Суђење, ругање, шибање. Исусово измучено тело које виси на крсту и последње речи које је изговорио пре него што је издахнуо, док је поподневно небо постајало црно. Гласно цепање завесе у храму. Отварање гробова праведних. Нежно скидање Исусовог тела са крста и полагање у гробницу пре Суботе. А онда збуњеност, обесхрабрење и безбројна питања у главама ученика. Како су све тако погрешно схватили?

Исусови следбеници били су разочарани, обесхрабрени и збуњени. Био је то највећи неуспех у њиховом животу. Али оно што нису могли да виде јесте чињеница да је то био само тренутак у оквиру највећег догађаја свих времена. А онда, док су двојица од њих ишли путем за Емаус, Исус се појавио и пошао с њима.

Прочитајте разговор у тексту Лука 24,13-27 и размислите о две различите перспективе – перспективи двојице следбеника и Исусовој перспективи.

Кад су им се очи коначно отвориле, пожурили су у Јерусалим да испричају шта им се десило на путу (Лука 24,33.34). А кад се Исус појавио и стао међу своје ученике, они су били преплашени. Обратите пажњу на питање које им је поставио: „Шта се плашите? И зашто такве мисли улазе у срца ваша?“ (Лука 24,38).

То је Исусова порука и за нас данас. Сувише често заборављамо да Исус хода поред нас нашим долинама. Сувише често Га уопште не препознамо. Сувише често заборављамо да у тој причи има много више елемената. Сувише често смо узнемирени и допуштамо да нам се сумње јаве у срцу, заборављајући да Исус чврсто држи наш живот у својим рукама. И сувише често мислимо да знамо боље од Исуса шта се заиста дешава у нашем животу (Лука 24,18).

Библија нам даје тако добре савете у вези с тим како би ми, као хришћани, требало да реагујемо на изазове и застоје. Одвојте неко време да проучите следеће кратке одломке: Римљанима 8,28; Филипљанима 4,4-13; Јаков 1,2-4.12 и 2. Коринћанима 12,9.10. Као део тог проучавања, запишите три кључне поруке које бисте могли да поделите с неким ко се сада тренутно суочава са застојем или неуспехом. При том, имајте на уму стих 2. Коринћанима 1,4.

ВИДЕТИ ИСУСА

Да ли сиће икад њожелели да можетије да видитије Исуса у ѿренуиќу када се осећатије одесхрадрено. Замислијте себе у следећем сну.

„Изгледало је као да седим у потпуном очајању, с лицем у рукама, размишљајући: Да је Исус на земљи, отишла бих к Њему, бацила се пред Његове ноге и испричала Му све своје муке. Он ми не би окренуо леђа, смиловао би се на мене, и ја бих Га волела и служила Му заувек. У том тренутку отворила су се врата и ушла је једна особа лепог лица и стаса. Сажаљиво ме је погледала и рекла: ‘Желиш ли да видиш Исуса? Он је овде и можеш Га видети ако заиста желиш. Узми све што имаш и пођи за мноm.’

Послушала сам с неописивом радошћу, весело скупила свој мали иметак, сваку драгу ситницу и пошла за својим водичем. Повео ме је уз стрмо и наизглед трошно степениште. Кад сам почела да се пењем, упозорио ме је да поглед стално упирем навише, да ми се не би завртелo у глави и да не бих пала. Многи други који су се пели уз тај стрми успон пали су пре него што су стигли до врха.

Конечно смо стигли до последње степенице и стали пред врата. Ту ми је водич рекао да оставим све ствари које сам понела са собом. Радосно сам их спустила, а он је онда отворио врата и позвао ме да уђем. За који тренутак стајала сам пред Исусом. Није могло бити никакве забуне у вези с тим прелепим лицем. Такав блистави израз благонаклоности и величанства није могао припадати никоме другом. Док Му је поглед почивао на мени, знала сам истог часа да је Он упознат са сваком околношћу мог живота и свим мојим најдубљим мислима и осећањима.

Покушала сам да се заклоним од Његових очију, осећајући се неспособном да издржим тај испитивачки поглед, али Он ми се приближио са осмехом и, положивши руку на моју главу, рекао: ‘Не бој се.’ Звук Његовог милог гласа побудио је у мом срцу осећај среће какву никад раније нисам доживела. Била сам сувише узбуђена да бих изговорила и реч, али, савладана неописивом радошћу, бацила сам се ничице пред Његове ноге. И док сам тако беспомоћно лежала, призори лепоте и славе смењивали су се преда мноm, и чинило ми се да сам досегла сигурност и мир неба. Конечно ми се снага вратила и устала сам. Исусов поглед пун љубави и даље је био упрт у мене, а Његов осмех ми је испунио душу милином. Његово присуство било је у мени свето страхопоштовање и неисказану љубав...

Тај сан ми је улио наду... (и) веру... А свест о лепоти и једноставности поверења у Бога почела је да обасјава моју помрачену душу.“ – Ellen G. White, *Early Writings*, стр. 79-81.

Усред животних застоја и сметњи, потребно је да се усредсредимо на Исуса и на све што нам је Он открио о Божјој љубави према нама.

Коју наду можете пронаћи за себе, већ сада, у ономе што је написано у тексту Римљанима 8,18.28?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Управо када се суочимо са животним изазовима, најпотребније нам је да се чврсто држимо Бога. Теме које смо истраживали током овог тромесечја доприносе томе да, са обновљеном одлучношћу и снагом, наставимо да ходамо са Богом. Када се суочите са сметњама као што су здравствени проблеми, финансијске тешкоће, крах брака, смрт некога ко вам је близак или било шта друго што вас лишава радости, размотрите следећа питања и размислите о лекцијама које сте до сада прочули.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. На који начин застоји, сметње и неуспеси с којима се суочавате, или сте се суочавали, утичу на вашу слику о Богу? Како да јасније сагледате Божји прави карактер?
2. Када сте се последњи пут молили да Божји глас у вашем животу буде снажнији од непријатељевог? Сетите се да лупеж (сотона) долази само да покраде, убије и упропасти, а да Бог даје живот у изобиљу (Јован 10,10).
3. Да ли вам је срце понизно? Да ли верујете да је Бог још увек суверен и да управља вашим животом, упркос тешкоћама? Ако не верујете, како се можете научити том понизном поуздању у Божју доброту и љубав према вама лично?
4. Да ли се свакодневно утемељујете у Божјој Речи? Кад пролазите кроз тешка времена, тражите од Бога да поново распламса вашу прву љубав према Њему.
5. Када сте се последњи пут обратили Богу као свом Утешитељу и Саветнику у молитви, уздајући се у то да ће Он одржати своје обећање и да вас никад неће оставити, нити ће од вас одступити (Јеврејима 13,5)?
6. Ако вам је вера слаба, молите се: „Госпoде, верујем! Помози мом неверју!“ (видети: Марко 9,24). Окружите се људима који могу да вас охрабре, а не онима који вас обесхрабрују.
7. Свет не мари увек за слабе, неуке, рањене и упропашћене. Међутим, Божја порука: „Када си ти слаб, ја сам јак!“ – може из темеља да преобрази људски живот. Сетите се некога кога би данас могли да охрабрите том поруком.

Сажетак: Још увек живимо у грешном свету пуном бола и патње, и свако од нас се суочава са тешкоћама у неком тренутку свог живота, са нечим што нас може навести да посумњамo у Божју љубав. Кад се осврнемо на то како су различити појединци у Библији реаговали на животне застоје и сметње, можемо се охрабри-ти да у таквим тренуцима одреагујемо на начин који ће учврсти-ти наш ход са Богом – Богом који се не мења (Малахија 3,6) и чија је љубав поуздана и постојана.

ГОВОРИТЕ О ЊЕМУ

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 28,18-20; 2. Петрова 3,18; 1. Петрова 3,8-15; Осија 7; Захарија 10.

Текст за памћење: „Господ Господ даде ми језик учен да умјем проговорити zgodну ријеч уморном; буди свако јутро, буди ми уши, да слушам као ученици“ (Исаија 50,4).

Било је то ужурбано суботње јутро за пастора Г. Пробудио се рано, спремајући се и за суботну школу и за проповед, а требало је поподне да води и евангелизацију. Зграбио је кључеве, истрчао на врата и одјурио.

Возио је кроз градску гужву, изнервиран што је тако много људи напољу суботом ујутру, због чега би могао да закасни у цркву. *Куда су сви они пошли?* А онда, ниоткуда, један аутомобил је излетео испред њега. Нагазио је на кочницу и бесно подигао шаку, вичући на возача.

Коначно, пастор Г. је стигао у цркву. Кад је устао да држи поуку, обазрео се по свом разреду и поглед му се зауставио на познатом лицу – возачу аутомобила на кога је викао само 20-ак минута раније.

Касније, кад му је један члан цркве представио тог возача као неадвентисту који је дошао у посету рођацима, пастор Г. је још једном увидео да би сваки контакт са људима, и познатима и непознатима, требало да буде прожет љубављу која извире из трајног односа са Богом. Јер, никад не знате како би ваши поступци, поготову као верника, могли да утичу на друге.

**Проучиће поуку за ову седмицу да дисће се припремили за суботу, 20. јун.*

РЕЧИ ОЧЕВИДАЦА – ОД СУВИШКА СРЦА

Прочитајте Велики налог у тексту Матеј 28,18-20. Запишите различите Исусове поруке зависно од тога да ли каже „(у) све (дане)“ или „увек“ (што је на грчком иста реч, пас).

Исус нам је дао задатак да делимо Његову поруку са светом: „Идите, дакле, и научите све“ (дословно: „начините ученике“). Мисија Цркве адвентиста седмог дана је да ствара ученике, који ће потом стварати нове ученике. На тај начин ми објављујемо вечно еванђеље и три анђеоске поруке (Откривење 14,6-12) да бисмо припремили наш свет за Исусов скори повратак.

Свако ко је примио нови живот у Христу позван је да сведочи. Па ипак, људи сувише често мисле о сведочењу као о нечему што не могу или не желе да раде. Можда замишљате себе како проповедате на сред улице или водите неко компликовано библијско проучавање, и онда одмахујете главом: „Не, није то за мене! Нипошто! Ја сам интровертна особа и сведочење није у мојој зони удобности.“

Међутим, право сведочење је само резултат чињенице да сте очевици онога што Бог чини у вашем животу, или запажања онога чему вас учи док растете у Њему – и онда једноставно делите своје искуство са другима. Бог је добар, а оно што је учинио за нас је најбоља вест коју овај свет може да чује. Не можемо и не треба да ћутимо! Он вас је искупио, Он вас је позвао по имену – ви сте Његови. Да ли би уопште могла да постоји нека боља вест за било кога и било где?

Премда ученици у раној цркви нису били ни образовани људи ни вешти говорници, ми још увек имамо шта да научимо од њих.

Прочитајте стихове Дела 1,8 и Дела 4,13. Како је изгледало сведочење у раној цркви? Какав утицај су Петар и Јован имали на оне који су их слушали како сведоче?

Петар и Јован су изјављивали: „Јер ми не можемо не говорити што видјесмо и чусмо“ (Дела 4,20). „А знадијаху их да бијаху с Исусом“ (Дела 4,13) – и били су принуђени да о томе говоре. Свети Дух им је давао смелост, а њиховим речима силу убеђења.

Проведите неко време у молитви управо сада. Тражите храброст да смело сведочите онима на које вас Бог упућује, и мудрост да знате када да говорите и шта да кажете. Прочитајте текст 1. Јованова 4,7-11 и молите се за ту врсту љубави.

НЕНАСИЛНО АЛИ СА СИЛОМ

Да ли сте се икада питали како је Исус проналазио мотивацију да ради, исцељује, теши, проповеда и поучава тако много људи из дана у дан? За Њега се каже да „гледајући људе сажали му се, јер бијаху сметени и расијани као овце без пастира“ (Матеј 9,36). Управо су љубав и сажалење према људима покретали Исуса на рад. На сличан начин, Божја љубав у нама требало би да нас „нагна“ да прихватимо терет вођења душа ка Њему и Његовој истини (2. Коринћанима 5,14).

Да ли сте икада посматрали лица странаца у гомили и помислили на вечност, питајући се да ли познају Исуса? Да ли сте икада осетили оно што може бити само Божја љубав у вама према непознатом човеку у невољи? Божја љубав у нама нагони нас да понесемо терет вођења душа ка Њему. Јеремија је то изразио рекавши: „(Његова реч) би у срцу мом као огањ разгорио, затворен у костима мојим, и уморих се задржавајући га, и не могах више“ (Јеремија 20,9).

Међутим, кад говоримо људима о Богу, никад не би требало да присиљавамо некога да прихвати Бога или библијску истину. Присила је нешто противно самој сржи Божјег карактера. Бог није присилио Адама и Еву да се клоне дрвета познања добра и зла (1. Мојсијева 2,16.7). Није присилио људе да уђу у Нојеву барку да би се спасили од Потопа (1. Мојсијева 7,1). Није присилио Израелце да остану у завету с Њим (5. Мојсијева 4,29-31). Уместо тога, испуњавао је њихове потребе (Матеј 4,23-25), а онда их је позивао да Га следе. Исус никада никога није присилио да следи Њега или Његову истину, али ипак никада не одустаје од нас (Матеј 23,37).

Када сведочимо, наш приступ би увек требало да одражава Исусов приступ. Елен Г. Вајт каже: „Није део Христове мисије присиљавати људе да Га следе. Управо сотона и људи покренути његовим духом теже да изврше насиље над савешћу... Не постоји очигледнији доказ да поседујемо сотонин дух од склоности да повредимо и уклонимо оне који не цене наш рад или делују супротно нашим замислима.“ – *Чезња векова*, стр. 487 (оригинал).

Морамо допустити себи да будемо проводници Божје службе. Живимо у свету који мрзи истину, али та реалност не би требало да нас спречи да ту истину објављујемо на промишљен начин, с љубављу. Имајмо на уму да је наше лично сведочанство често оно што има највећу тежину, поготову у раним фазама сведочења (Откривење 12,11).

Прочитајте стих 2. Петрова 3,18. На које начине растете у благодати и знању? На који начин се то огледа у односима с људима око вас?

САВЕТИ – КАКО ГОВОРТИ О ИСУСУ

Питање за свакога од нас гласи: Коме говоримо о Исусу – поштару, продавцу, некоме кога свакодневно виђамо када изађемо у шетњу? Бог позива сваког верника да Му помогне у том послу, и обећава да ће нам дати „језик учен да умијем(о) проговорити згодну ријеч уморном“ (Исаија 50,4). Такође је дужност хришћанина да увек буде спреман да брани (*апологија*) своју веру и наду (1. Петрова 3,15).

Прочитајте текст 1. Петрова 3,8-15. Шта нам Божја Реч говори у тим стиховима?

Ево неких једноставних савета које треба имати на уму када размишљате о томе како да на осмишљенији начин говорите другима о Исусу:

- Упознајте се с неким и градите пријатељство током времена. Ваша топлина, љубазност и искрено интересовање за њих (то што сте „неко кога је лако волети“) помоћи ће вам да их привучете Богу. (Неки то називају „еванђеоским дружењем“.)
- Молите се да Свети Дух ради на срцу одређене особе. Молите се за праве прилике да ступите у контакт са њом.
- Потражите практичне начине да говорите о сопственим верским искуствима или да понудите људима да се молите за њих. Тражите од Бога да вам да храброст, али и благост у вашем приступу.
- Нађите начине да свог новог пријатеља повежете са другима у вашој цркви, како би могао да осети топлину ваше црквене заједнице. Проучавање Библије у малој групи је добар следећи корак.
- Молите се у вези са конкретним потребама или питањима које би ваш пријатељ могао да има и потражите прилику да му покажете како вам Библија нуди утеху, савет и вођство у вашем животу. Могли бисте једноставно да поменете једно библијско обећање у првом тренутку, или да одговорите на једно питање, што ће отворити врата за дубље дискусије. Молите се и за то, такође.
- Доћи ће тренутак када ће бити потребно да питате свог пријатеља да ли би желео да предузме следећи корак (проучавање Библије и, евентуално, крштење). Не пожурујте те кораке, али их и не успоравајте. Молите се за то.
- Наши поступци треба да откривају чији смо. Начин на који се односимо према другима у свом животу много говори. Како се наш карактер буде обликовао према Његовом лику (посвећење), све више ћемо живети за то да све људе привучемо Њему.

ЗАЛУТАЛО ДЕТЕ

Многи из прве руке познају бол и тугу која обузима срце када имате дете које – упркос томе што је одрасло у стабилном, духовном дому – одлучи да изађе из свог односа са Господом.

Јефрем, Божји изабрани народ, одлутао је од Господа. Шта нам текстови Осија 4,17 и Осија 7 говоре о Јефремовим гресима?

Штавише, читамо да Рахиља, Јефремова бака, метафорички речено, плаче, зато што је Јефрем напустио свој однос са Господом (Јеремија 31,15). Господ, преко пророка Јеремије, одговара на њену велику тугу следећим речима: „Устави глас свој од плача и очи своје од суза, јер има плата дјелу твојему, говори Господ, и они ће се вратити из земље непријатељске. И имаш наду за посљедак, говори Господ, да ће се вратити синови твоји на међе своје“ (Јеремија 31,16.17).

Уместо да плаче за својим залуталим дететом, Рахиљи је речено да се нада. Шта нам још то поглавље говори? Прочитајте стихове Јеремија 31,18.19.

Преко тих извештаја, сазнајемо да увек постоји нада (као у случају Јефрема и Гомере), јер Бог не одустаје. Премда увек изнова укорава оне који су одлутали, Божје саосећање никад не престаје, а Његова порука из тог поглавља и даље важи (видети: Јеремија 31,20).

Можда осећамо велики бол, незадовољство и обесхрабрење, или чак негативно говоримо о онима који су нам блиски, а који су напустили свој однос са Богом. Међутим, Бог нас овде подсећа да Он није заборавио то залутало дете – нипошто! Мисли које Бог гаји према таквој особи нису несталне и пролазне, већ срдачне и искрене. Бог заправо каже да Његово срце жуди за таквим појединцима. Он жуди да Му се они врате, и Његова милост према њима је велика.

Како Божји одговор на Рахиљин бол због Јефремове својеглавости утиче на ваша осећања према онима које познајете, а који су напустили свој однос са Господом? У ком смислу вам то пада тешко, или вас, напротив, охрабрује?

ТИ ИХ ВРАТИ

Сви смо имали тренутке слабости и колебаљивости у свом ходању са Богом – долине у којима је наше срце било неверно, или у којима смо једноставно били предуго млаки. Шта вас је вратило у трајан однос са Њим?

Текст Захарија 10 садржи неке лепе поруке о томе како Бог враћа свој народ натраг к себи. Прочитајте сада то поглавље полако и обратите пажњу на његове главне поруке.

У практичном смислу, знати како се повезати и комуницирати са блиском особом која је напустила свој однос са Богом може бити изазовно и тешко. Можда се питате шта је могло да буде другачије, да би исход био другачији. Можда се питате како да комуницирате с њима сада кад имају другачији поглед на свет. И вероватно се осећате фрустрирано и беспомоћно због лоших одлука које они можда и даље доносе. Таква размишљања увек ће утицати на то како се опходите према тим драгим особама, и зато је тако важно да живите и говорите „од сувишка“ онога што настаје у време које ви сами проводите са својим Спаситељем.

Сведочење вашег живота, ваших поступака, ваших речи и молитава за вашег супружника или дете који су одступили од Бога, може из корена да промени њихов живот у будућности. (Читајте у стиховима Лука 22,31-32 и Јован 21,15-17 како су Исусове молитве за Петра промениле његову будућност.) Одустаните од сваке туге, осуде или замерке које можда осећате према њима, и тражите од Бога да та осећања замени љубављу какву само Он може да пружи. Замолите Га да вас заогрне својим карактером, да бисте могли да budete узор љубазног и несебичног става. Имајте на уму да „ниједан други утицај који би могао да окружи људску душу нема такву силу као утицај несебичног живота. Најјачи доказ у прилог еванђељу је хришћанин који воли и кога је лако волети.“ – Елен Г. Вајт, *У пошрази за дољим живошом*, стр. 470 (оригинал).

Кроз наш пример доследног живота који друге упућује на Христа, они који су Га одбацили видеће у нама нешто што може да потекне само од Бога. Видеће мир који превазилази сваки ум, љубав која никад не одустаје и наду која верује упркос свим препрекама. Божја љубав према нама и нашим вољенима никад не посустаје. Ту љубав, коју свакодневно примамо, можемо пружити и онима око нас.

На шта нас охрабрује текст Ефесцима 3,17-19?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Нико нема чисту љубав према Богу, без обзира шта говори, уколико не показује несебичну љубав према своме брату. Међутим, никада не можемо стећи такав дух уколико се само трудимо да волимо ближње. Оно што нам је неопходно јесте Христова љубав у срцу. Када се наше „ја“ стоји са Христом, љубав ће се сама појавити.“ – Елен Г. Вајт, *Поуке великој Учишћеља*, стр. 384 (оригинал).

„За оне који су из све снаге лично заинтересовани да одано обављају свој део посла у спасавању душа за Христа, може се рећи да су достигли највиши степен развитка духовности и предања.“ – Елен Г. Вајт, *Еванђелизам*, стр. 356 (оригинал).

„Снага за одупирање злу најбоље се стиче ревном службом.“ – Елен Г. Вајт, *Ајосџолска црква – Христџовим џирајом*, стр. 105 (оригинал).

„Да бисмо ушли у Његову радост – радост што видимо душе откупљене Његовом жртвом – морамо суделовати у Његовим напорима за њихово откупљење.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векава*, стр. 142 (оригинал).

„Они који одбијају предност заједнице са Христом у служби, одбацују једину школу која их оспособљава да с Њим учествују у Његовој слави.“ – Елен Г. Вајт, *Васџиџање*, стр. 264 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Зашто је љубав тако темељно и суштински битна за било коју врсту успешног сведочења?
2. Када сте открили да је ово истина: да је задобијање душа повезано са личним и енергичним ходањем са Богом?
3. Постоји ли неко основно мерило или основно схватање које је неопходно да би се другима говорило о Богу? Ако постоји, шта би то могло да буде?
4. Када је реч о држању библијских часова неком невернику, одакле бисте почели? На шта се прво усредсредите: на доказивање одређених доктрина или на позивање особе да упозна Исуса?
5. Певајте или слушајте речи химне под називом „Искупљени! („Redeemed!”) (број 338. у адвентистичкој песмарици на енглеском језику) или неке друге која се бави истом темом, а онда размислите на који начин ви објављујете ту поруку.

Сажетак: Кад Божја љубав и Његова жива, моћна Реч буду испуниле наш свакодневни живот, бићемо принуђени да Га волимо и да људима из свог окружења говоримо о Њему. Требало би да уз молитву, свесно и промишљено приступимо сведочењу, верујући да се Његова Реч, која излази из Његових уста, неће вратити Њему празна, већ да ће учинити оно што је Њему драго и успешно на извршити све ради чега је послата (Исаја 55,11).

Текстови за проучавање у току седмице: Псалми 80, 1. Солуњанима 4,17; Откривење 21,9-27; Исаија 25,8; Откривење 7,17; Откривење 21,4; Јован 6,44.

Текст за памћење: „Љубазни! сад смо дјеца Божија, и још се не показа шта ћемо бити; него знамо да кад се покаже, бићемо као и он, јер ћемо га видјети као што јест“ (1. Јованова 3,2).

Шта вам будућност носи? Шта вас чека? То питање делује застрашујуће, узбудљиво и дивно у исто време. Међутим, знајте да је Исус веран и да су Његове речи истините (Откривење 3,14). Пред вама је још доста бурних времена (Матеј 24,21.22), али Он је обећао да вас никад неће оставити нити ће од вас одступити (Јеврејима 13,5). Он ће учинити управо оно што је рекао – као што је одувек чинио и као што ће увек чинити (Јеврејима 10,23). А „који претрпи до краја благо њему“ (Матеј 24,13).

Без обзира колико дана нам је још преостало овде на земљи, требало би да свој поглед чврсто уперимо у Исуса, и да непрестано гледамо у Њега. То није увек лако у свету који се отима за нашу пажњу, али дај Боже да и ми, попут Давида, можемо да кажемо: „Очи су ми свагда управљене ка Господу, јер он извлачи из замке ноге моје“ (Псалми 25,15).

Хајде да, ове седмице, сазнамо нешто о плати на небу (Матеј 5,12; Откривење 22,12), о томе какво ће небо бити, и на крају, како ће дивно бити када коначно будемо са Оним који нас је створио, који нас је волео до смрти, који нас је искупио од наших греха, и који се ускоро враћа. А потребно је само да се држимо своје вере до тада.

**Проучиће њоуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 27. јун.*

ЖИВОТ ДАНАС

Када се осврнемо око себе, видимо свет који превире и стење, док се знаци о којима нам је Исус говорио одигравају пред нашим очима. Ратови и гласови о ратовима, народи који устају против других народа, глад, болести, земљотреси и прогонство (Матеј 24,6-11) дешавају се свуда око нас и, по свој прилици, само се појачавају како време пролази. Да, живимо у озбиљна времена – времена у којима нам је потребан сталан однос са Богом.

Као што нам је речено, „свему се крај приближи. Будите, дакле, будни и тријезни у молитвама“ (1. Петрова 4,7). Ако је то важило тада, колико је тек сад потребније да учврстите и ојачате своју личну везу са Богом. Јер, колико год да време потраје, живот нас као појединаца увек је кратак, колико год дуго живели. „Слушајте сад ви који говорите: данас или сјутра поћи ћемо у овај или онај град, и сједећемо ондје једну годину, и трговаћемо и добијаћемо. Ви који не знате шта ће бити сјутра. Јер шта је ваш живот? Он је пара, која се замало покаже, а потом је нестане“ (Јаков 4,13.14). Свесни смо колико је истинито то упозорење. Ви који сада читате ове речи можда нећете бити живи пре него што овај дан прође. То је део жалосне реалности живљења у палом свету. Колико је онда битно да учврстимо свој однос са Богом, и да увек живимо са свешћу о својој потреби за Њим и Његовом спасоносном благодаћу?

У тексту Псалми 80 упућује се један прелепи позив Богу. Прочитајте га и размотрите посебно стихове 1-3, 14-17. 18. 19 а онда ставите речцу „ми/ме“ где год стоји „нам/нас“. Колико год да су време, место и контекст овог псалма другачији, у ком смислу се можете лично поистоветити с његовим речима?

Свима нам је потребан препород у животу. Тако је лако постати самозадовољан, или чак заборавити на оно што је Бог учинио и што чини за вас. Који одани верник, чак и када му је тешко, не би могао да се моли на овај начин: „Нека засја лице твоје, да се спасемо!“ (Псалми 80,19)? Када прихватите оно што је Исус учинио за вас, кад знате да су вам греси опроштени и да сте покривени Његовом савршеном праведношћу која вам се приписује на основу вере, онда можете бити сигурни да сте спасени у Њему.

Како разумете шта значи то да Божје лице „засја“ над вама, посебно у контексту знања да вас једино Његова праведност спасава?

КОНАЧНО ЛИЦЕМ К ЛИЦУ

Створени смо за то да будемо у Божјој близини (1. Мојсијева 2,7). Још од кад је створио људски род, Бог је дао све да обнови наш прекинути однос са Њим (Јован 3,16). Ставио је вечност у наша срца, па ипак, људска бића не могу да докуче Божја дела од почетка до краја (Проповедник 3,11). Ми смо део велике борбе која бесни око нас – чак и унутар нас – па ипак, сувише често пропуштамо да застанемо довољно дуго да бисмо размислили о великој цени која је плаћена да би наш однос са Богом био обновљен, и постао онакав какав Он намерава да имамо с Њим. Сувише често се нађемо уплетени у овоземаљске битке и искушења, заборављајући да је „наше живљење на небесима, откуда и спаситеља очекујемо, Господа својега Исуса Христа, који ће преобразити наше понижено тијело да буде једнако тијелу славе његове“ (Филипљанима 3,20.21).

Свет се ближи своме крају, и знамо да ће се једног дана мали бели облак појавити на небу са источне стране. Како буде прилазио све ближе, видећемо да на њему седи „као син човјечиј, (који) има... на глави својој круну златну, и у руци својој срп оштар“ (Откривење 14,14). Исуса ће пратити хиљаде и хиљаде анђела (Матеј 25,31), и угледаће Га свако око (Откривење 1,7). Док се буде спуштао, чућемо Његов поклич, трубни зов Божји. Гробови оних који су заспали у Христу отвориће се, и они ће најпре устати (1. Солуњанима 4,16). Препознаће глас Онога који их позива (Јован 5,28).

Шта ће се следеће догодити? Прочитајте стих 1. Солуњанима 4,17. Коначно, оно о чему Павле пише у тексту Филипљанима 2,10.11 одјекнуће кроз цео свемир.

Каква крајње невероватна, величанствена мисао! Једног дана ћемо видети Исуса – заиста, стварно ћемо Га видети. Чућемо Његов глас и признаћемо да је Он Господ. Онога о коме смо читали, коме смо се молили, о коме смо говорили другима – Онога за ким наше срце чезне... *уживо* ћемо видети лицем к лицу. Можемо бити сасвим сигурни у то, јер је Бог веран, и Његова обећања су истинита (Откривење 22,6).

У том тренутку, кад се трубе буду огласиле и кад Га буде угледало свако људско око, знаћемо да је вредело чекати. Свака истрајна молитва, сваки тренутак времена који смо радије провели с Њим, свака прилика у којој смо храбро говорили у прилог Њему, свако искушење – завршиће се гледањем Његовог лица (Откривење 22,4).

НЕВЕСТА

Док је био у изгнанству на острву Патмос, ученику Јовану дата је визија о томе шта ће бити када се будемо поново сјединили са Богом за сву вечност.

Прочитајте текст Откривење 21,9-11. Какво поређење је ту дато и зашто је, по вашем мишљењу, употребљена баш та слика?

Невеста је лепа на дан свог венчања и сви желе да је виде. Венчање је прекретница у заједничком животу младенаца, а тако ће бити и у нашем односу са Богом после Његовог повратка.

Исус је припремио место за нас (Јован 14,1-3), прелепо место, сувише чудесно да би се могло описати. Заиста, „људски језик је недовољан да опише награду коју ће добити праведни. Она ће бити позната само онима који је буду видели. Ниједан смртни ум не може спознати славу Божјег раја.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 675 (оригинал).

Мада не можемо у правом смислу схватити какви ће бити ново небо и нова земља, Бог даје Јовану визију тог места да бисмо се унапред радовали „венчању“ до ког ће ускоро доћи. Заправо, позвани смо да мислимо „о ономе што је горе, а не што је на земљи“ (Колошанима 3,2).

Бог се пажљиво припрема за тај догађај, и Он не жели да нас то „венчање“ затекне неспремним (видети: Матеј 22,1-14; Матеј 25,1-13).

Цео свемир представља скуп који ће посматрати одвијање тог догађаја, а ми смо међу главним протагонистима те драме. Придружићемо се „невести“, том граду у који ће нас Исус одвести приликом свог другог доласка. Интересантно је да се Божји народ (заједница светих) такође назива невестом (видети Откривење 19,7), можда зато што се налази у том светом граду, Новом Јерусалиму, који „силази од Бога с неба, приправљен као невеста украшена мужу својему“ (Откривење 21,2).

Тај прелепи опис Светог града показује да постоји блиска веза између Божјег народа и њега, јер се обоје називају „невестом“. Библија детаљно описује тај „свети Град, Нови Јерусалим, који је престоница и представник царства (и) назван је 'Невестом, Јагњетовом женом'.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 426 (оригинал).

Прочитајте текст Откривење 21,9-27. Зашто нам је сада тако тешко да то замислимо? Како уопште да стекнемо макар неки појам о томе што нам је ту обећано?

СЛЕДИТЕ ЈАГЊЕ

Да ли су вас икада питали чему се највише радујете када је реч о вечности? Кад бисте то питање поставили неком детету, одговор би вероватно био: „Јахању тигра“, или: „Спуштању низ жирафин врат“, или: „Летењу на различите планете“. Кад бисте питали неког тинејџера, он би можда рекао: „Томе што нећу више морати да радим школске задатке“, или: „Истраживању неба са пријатељима, без ризика да будемо повређени“. А ако бисте питали групу старијих, вероватно би рекли: „Борављењу на месту где више нема бола, патње и смрти“, или: „Поновном сусрету са најмилијима“. Сви ти одговори су добри и исправни, и заиста има много тога чему можемо да се радујемо у вези са новим небом и новом земљом. Вечност пламти у нашим срцима и ми, дубоко у себи, знамо да мора постојати нешто више од овог живота какав је овде и сада.

Којим још благословима се можемо радовати кад размишљамо о вечности? Прочитајте следеће стихове: Исаија 25,8; Откривење 7,17 и Откривење 21,4.

Свакако највећи благослов на небу биће то што ћемо коначно видети Исуса и захвалити Му се, лично, за оно што је урадио за нас на овој палој планети. Желећемо да изразимо своје обожавање, да Га здрушно славимо и да Му се поклонимо зато што нас је, својим страдањем на крсту, спасао вечне смрти.

„Достојно је јагње заклано да прими силу и богатство и премудрост и јачину и част и славу и благослов!“ (Откривење 5,12).

Јован Крститељ је представио Исуса као „Јагње Божије“ (Јован 1,35-37). Ученици су Га блиско следили, а стих Откривење 14,4 каже да ћемо и ми то чинити. Ово су „они (који) иду за јагњетом куд год оно пође“ (Откривење 14,4). Међутим, да бисмо желели да Га следимо на небу, морамо Га најпре следити на земљи.

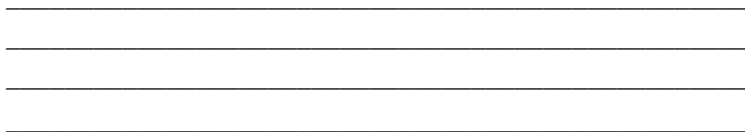
Исус, Јагње, такође је и наш Пастир, и Он нас води на нашим путевима као што нико други не би могао. То је тако утешно за нас док се пробијамо кроз тешка времена у којима живимо, али Исус никад неће престати да нас води, чак ни на небу. Стих Откривење 7,17 гласи: „Јер јагње, које је на сред пријестола, пашће их, и упутиће их на изворе живе воде.“ Као Његов народ, Његове овце, следимо Исуса на небу, желећи да заувек будемо у Његовом присуству. Једна од препознатљивих особина Божјег народа биће „име његово... на челима њиховима“ (Откривење 22,4). То јест, то што ћемо увек мислити о Њему.

Одслушајте адвентистичку госпел песму „Follow the Lamb“ („Следи Јагње“) на Интернет страници: https://www.youtube.com/watch?v=Nejb7N6mm_w. Нека речи те песме данас буду ваша лична молитва.

„ДОЋИ!“

Данас нам је опет упућен позив: „Дођи.“

Прочитајте следеће одломке и обратите пажњу на позив који вам Бог упућује да дођете к Њему: Матеј 11,28-30; Исаија 55,1-3; Јован 6,44.

Свети Дух жели да вас привуче Исусу данас. Исус вас позива да дођете к Њему, да пребивате у Њему данас и сваког дана, све док не дође. Када Му се одазовете и дођете к Њему, када вам срце омекша а ум се преда, тада осећате мир, јер знате да ће вас последњег дана на овој земљи Исус васкрснути, колико год недостојни били. Исус је рекао: „Који долази к мени нећу га истјерати напоље“ (Јован 6,37).

Требало би да осећамо хитност потребе да сарађујемо са Светим Духом у позивању других да дођу у спасоносни однос са Исусом. „И Дух и невјеста говоре: дођи. И који чује нека говори: дођи. И ко је жедан нека дође, и ко хоће нека узме воду живота забадава“ (Откривење 22,17).

Тај позив је бесплатан, понуђен као дар благодати. Кад примимо Исуса у свој живот и заволимо Га свим срцем, умом, душом и снагом (5. Мојсијева 6,5), наш живот се мења заувек – и овде и за сву вечност.

Као што нас и сам Исус позива да дођемо к Њему, последње речи Библије садрже обећање: „Говори онај који свједочи ово: да, дођи ћу скоро! Да, дођи, Господе Исусе“ (италик додат, Откривење 22,20).

Колико скоро? Из наше перспективе, чим склопимо очи у трнутку смрти. Јер, већ следеће чега ћемо бити свесни, биће Христов повратак. А с обзиром на то колико наш живот брзо пролази, ето колико скоро ће Исус доћи по нас. Можда ће наша прва мисао после васкрсења бити: „О, Господе, Ти си на крају ипак брзо дошао!“

Заиста, сада тек нешто назиремо, као кроз стакло. Али тада ћемо Га видети лицем к лицу. Немојте да се уморите од чекања. Одржавајте ту своју чежњу живом, имајте је увек пред собом, с вером и уздањем у љубав и доброту Божју. Господе Исусе, молимо Те, дођи ускоро!

Помолите се одмах, сада, да ваша вера не престане, да вам та вера омогући да се предате сасвим и у потпуности Ономе који је умро за вас, а који се ускоро и враћа по вас.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Ако не примимо Христову веру хранећи се Божјом Речју, нећемо имати право на улазак у Божји град. Пошто смо живели на земаљској храни и навикли своја чула да уживају у ономе што је земаљско, нећемо бити подобни за небеске станове. Не бисмо ни били у стању да ценимо чиста, небеска струјања која тамо циркулишу. Гласови анђела и музика њихових харфи не би нам пружала задовољство. Небеска наука била би неразумљива нашем уму. Потребно је да будемо гладни и жедни Христове праведности; да будемо обликовани и промењени препорађајућим утицајем Његове благодати, да бисмо били спремни за друштво небеских анђела...

Тада народи неће имати ниједан други закон осим закона неба. Сви ће бити једна срећна, уједињена породица, обучени у одећу хвале и захваљивања... Над тим призором, јутарње звезде певаће заједно, и синови Божји клицаће од радости, када Бог и Христос буду заједно објавили: ‘Неће више бити греха ни смрти.’

Потребно је да стекнемо навику да говоримо о небу, предивном небу. Разговарајте о том животу који ће се наставити све док постоји Бог, и заборавићете своје ситне проблеме и потешкоће. Нека ваш ум буде привучен Богу.“ – Елен Г. Вајт, *Вера којом живим*, стр. 363 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Одслушајте или прочитајте приказ визије неба коју је добила Елен Г. Вајт, а који се налази у њеној књизи *Early Writings (Рани списи)*, стр. 14-20 (оригинал). Шта вам је најупечатљивије у том опису?
2. Који бисте аспект поуке за ово тромесечје највише желели да запамтите, да бисте сачували чврст однос са Богом све док не угледасте Исуса лицем к лицу?
3. Ко од људи у вашем животу треба да чује за наду у небо? Посветите се томе да је поделите с њима што је пре могуће. Али, имајте на уму – не можете поделити с другима наду коју ви сами лично не поседујете.

Сажетак: Док држимо свој поглед прикован за циљ, уздајмо се „у ово исто да ће онај који је почео добро дјело у вама довршити га тја до дана Исуса Христа“ (Филипљанима 1,6). Бог је отпочео овај однос који имамо с Њим, и Он ће га довести до савршенства. Нека би Бог учинио да растемо у љубави и вери док чекамо тај дан, ослањајући се увек само на Христову праведност, која нам се приписује на основу вере.

Јер Он ће ме оснажити

1. С 2. Коринћанима 12,9. Божја благодат је довољна у прогонству
2. Ч 2. Коринћанима 12,10. Јер Он ће ме оснажити
3. П Колошанима 1,24. Због моје љубави према Његовој цркви
4. С Дела 5,40.41. Достојни страдања

Кушање гради стрпљење

5. Н Јаков 1,2.3. Кушање гради стрпљење
6. П Колошанима 1,10.11. Страдај радосно када ходаш са Богом
7. У Галатима 5,22.23. Када Његов Дух делује кроз мене
8. С Јаков 5,10.11. Примери пророка ми пружају охрабрење
9. Ч 1. Петрова 4,14. Када носим Христову срамоту
10. П 2. Коринћанима 6,1.10. Његови радници поседују све...
11. С Проповедник 7,3. Сва искуства су Божји радници

Бог је моја снага

12. Н Римљанима 12,12. Кад истрајемо у молитви
13. П Псалам 90,15. Бог дозвољава невоље
14. У Псалам 51,8. Зарад мог добитка
15. С Псалам 31,7. Господ је нежан и стрпљив
16. Ч О Јову 5,17. Он жели чак и мене да оплемени
17. П Псалам 119,92. Откривање кривице и злоћудности греха
18. С 2. Коринћанима 7,4. Бог је моја снага

Вечна радост

19. Н 2. Коринћанима 1,3.4. Да можемо утешити друге
20. П Јован 16,20. Када Исус дође, радост ће заменити тугу
21. У Јован 16,22. Вечна радост
22. С Јеремија 31,13. Када ме Бог води
23. Ч Псалам 30,11. Када се уздам у Њега
24. П Исаија 61,3. Искрено покајање
25. С Лука 6,21. Упозорени смо на искушења

Награда на Небу

26. Н Приче 10,22. Усред благостања вреба опасност
27. П Јеврејима 12,11. Награда за патњу је праведност
28. У 1. Петрова 4,12.13. Удео у Христовој слави
29. С 1. Петрова 1,5.6. Спасење
30. Ч Матеј 5,11.12. Награда на Небу

РАДОСТ И ЗАДОВОЉСТВО

Јер сам Његов сведок

1. П Матеј 9,2. Радујте се јер нам је опростио грехе
 2. С Дела 23,11. Јер сам Његов сведок

Радујте се спасењу

3. Н Дела 27,25. Зато што Бог одржава своја обећања
 4. П Псалам 4,7. Радост која потиче од Бога је трајна
 5. У Псалам 16,8.9. Заједница са Богом доноси радост
 6. С Псалам 40,16. Радујте се спасењу
 7. Ч Псалам 97,11. Исправно поступање радује срце
 8. П Псалам 105,43.45. Предајте се Божјем вођству
 9. С Дела 14,17. Он чезне да усрећи своју децу

Блага нису неопходна

10. Н Приче 12,25. Весели се доброј речи
 11. П 1. Тимотију 6,6. Пoboжност је потребна...
 12. У 1. Тимотију 6,8. Блага нису неопходна
 13. С Филибињанима 4,11. Задовољство у свом садашњем стању
 14. Ч Лука 3,14. Љубав према богатству је замењена...
 15. П Јеврејима 13,5. Обећање дато задовољнима
 16. С Приче 6,34.35. Себичност рађа незадовољство

Хришћанска врлина

17. Н Јеремија 45,5. Задовољство се налази у ономе што Небо даје
 18. П Приче 15,15. Весело срце је сваког дана на Божјој гозби
 19. У Приче 17,22. Весело срце помаже и лечи
 20. С Проповедник 8,15. Хришћанска врлина
 21. Ч Јеремија 30,19. Радост влада међу Божјим народом
 22. П О Јову 8,20.21. Радост причињава Богу задовољство
 23. С Лука 15,22.23. Бог се радује повратку изгубљеног сина

Придружује се радости других

24. Н Лука 15,24. Придружује се радости других
 25. П Приче 15,13. Ведрина се оцртава на мом лицу
 26. У Римљанима 12,8. Оплемените дужност и напоран рад
 27. С 2. Коринћанима 9,7. Весело давање...
 28. Ч Захарија 8,19. Веселе треба да влада међу скуповима светих
 29. П Матеј 14,27. Ведрина се темељи на пријатељству са Исусом
 30. С Јован 16,33. У Христовој сили која доноси победу

Бог растерује страх

31. Н Исаија 41,10. Бог растерује страх

Наша срца су окрепљена

1. П	Филибљанима 4,1.	Хришћанско заједништво – међусобна љубав
2. У	Филибљанима 2,2.	Хришћанско заједништво – живот са браћом
3. С	1. Коринћанима 12,26.	Хришћанско заједништво – срећа ближњих
4. Ч	Филибљанима 1,25.	Хришћанско заједништво – радост
5. П	2. Тимотију 1,4.	Наша срца су окрепљена
6. С	Филибљанима 1,4,5.	Хришћанско заједништво – молитве за душе

Пријатна дружења су угодна Небу

7. Н	Дела 28,15.	Хришћанско заједништво – охрабривање верника
8. П	Псалам 133,1.	Пријатна дружења су угодна Небу
9. У	5. Мојсијева 16,14.	Хришћанско заједништво – гостопримство
10. С	2. Коринћанима 7,16.	Хришћанско заједништво – поверење
11. Ч	2. Коринћанима 7,13.	Хришћанско заједништво – добробит других
12. П	Римљанима 15,32.	Хришћанско заједништво – крепимо кроз Христа
13. С	2. Петрова 3,18.	Хришћанско заједништво – заједнички рад

Заједничка радост

14. Н	2. Самуилова 1,26.	Јонатанова несебична љубав као пример
15. П	Римљанима 12,15.	Заједничка радост
16. У	Лука 1,58.	Хришћанско заједништво – туђа срећа
17. С	Филибљанима 2,17.18.	Хришћанско заједништво – благослов
18. Ч	2. Коринћанима 2,3.	Радости и туге
19. П	Приче 27,9.	Хришћанско заједништво – љубазне речи
20. С	Лука 15,6.	Хришћанско заједништво – рад за заблуделе

Верна мајка је благослов

21. Н	Лука 15,9.	Повратак заблуделих
22. П	Проповедник 9,9.	Породична срећа кроз Христову љубав
23. У	Приче 5,18.	Брак је почетак љубави
24. С	Приче 15,20.	Дечја послушност доноси радост
25. Ч	Приче 31,25.28.	Верна мајка је благослов
26. П	Приче 23,24.25.	Деца су одраз својих родитеља
27. С	5. Мојсијева 12,12.	Породично богослужење...

Јединство Христа и Његове цркве

28. Н	Приче 3,12.	Отац из љубави треба да развије озбиљне врлине
29. П	Исаија 62,5.	Христос ће се радовати својој невести
30. У	Откривење 19,7.9.	Јединство Христа и Његове цркве

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Април		Мај		Јун	
1. 1. О цар.	4-6	1. 2. Днев.	23-25	1. Псалам	15-17
2. «	7-9	2. «	26-30	2. «	18-20
3. «	10-12			3. «	21-23
4. «	13-16	3. «	31-33	4. «	24-26
		4. «	34-36	5. «	27-29
5. «	17-19	5. Јездра	1-3	6. «	30-34
6. «	20-22	6. «	4-6		
7. 2. О цар.	1-3	7. «	7-10	7. «	35-37
8. «	4-6	8. Немија	1-3	8. «	38-40
9. «	7-9	9. «	4-7	9. «	41-43
10. «	10-12			10. «	44-46
11. «	13-16	10. «	8-11	11. «	47-49
		11. «	12-13	12. «	50-52
12. «	17-19	12. О Јестири	1-3	13. «	53-57
13. «	20-22	13. «	4-6		
14. «	23-25	14. «	7-10	14. «	58-60
15. 1. Днев.	1-3	15. О Јову	1-3	15. «	61-63
16. «	4-6	16. «	4-8	16. «	64-66
17. «	7-9			17. «	67-69
18. «	10-14	17. «	9-11	18. «	70-72
		18. «	12-14	19. «	73-75
19. «	15-17	19. «	15-17	20. «	76-80
20. «	18-20	20. «	18-20		
21. «	21-23	21. «	21-23	21. «	81-83
22. «	24-26	22. «	24-26	22. «	84-86
23. «	27-29	23. «	27-30	23. «	87-89
24. 2. Днев.	1-3			24. «	90-92
25. «	4-7	24. «	31-33	25. «	93-95
		25. «	34-36	26. «	96-98
26. «	8-10	26. «	37-39	27. «	99-103
27. «	11-13	27. «	40-42		
28. «	14-16	28. Псалам	1-3	28. «	104-106
29. «	17-19	29. «	4-6	29. «	107-109
30. «	20-22	30. «	7-11	30. «	110-114
		31. «	12-14		

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Април	Мај	Јун
1. Псалам 78,43-56.	1. Псалам 103.	1. Псалам 121.
2. Псалам 78,57-72.	2. Псалам 104,1-18.	2. Псалам 122.
3. Псалам 79.	3. Псалам 104,19-35.	3. Псалам 123.
4. Псалам 80.	4. Псалам 105,1-15.	4. Псалам 124.
5. Псалам 81.	5. Псалам 105,16-31.	5. Псалам 125.
6. Псалам 82.	6. Псалам 105,32-45.	6. Псалам 126.
7. Псалам 83.	7. Псалам 106,1-16.	7. Псалам 127.
8. Псалам 84.	8. Псалам 106,17-32.	8. Псалам 128.
9. Псалам 85.	9. Псалам 106,33-48.	9. Псалам 129.
10. Псалам 86.	10. Псалам 107,1-21,	10. Псалам 130.
11. Псалам 87.	11. Псалам 107,22-43.	11. Псалам 131.
12. Псалам 88	12. Псалам 108.	12. Псалам 132.
13. Псалам 89,1-13.	13. Псалам 109,1-16.	13. Псалам 133.
14. Псалам 89,14-26.	14. Псалам 109,17-31.	14. Псалам 134.
15. Псалам 89,27-39.	15. Псалам 110.	15. Псалам 135.
16. Псалам 89,40-52.	16. Псалам 111.	16. Псалам 136,1-14.
17. Псалам 90.	17. Псалам 112.	17. Псалам 136,15-26.
18. Псалам 91.	18. Псалам 113.	18. Псалам 137.
19. Псалам 92.	19. Псалам 114.	19. Псалам 138.
20. Псалам 93.	20. Псалам 115.	20. Псалам 139.
21. Псалам 94.	21. Псалам 116.	21. Псалам 140.
22. Псалам 95.	22. Псалам 117.	22. Псалам 141.
23. Псалам 96.	23. Псалам 118,1-14.	23. Псалам 142.
24. Псалам 97.	24. Псалам 118,15-29.	24. Псалам 143.
25. Псалам 98.	25. Псалам 119,1-34.	25. Псалам 144.
26. Псалам 99.	26. Псалам 119,35-63.	26. Псалам 145.
27. Псалам 100.	27. Псалам 119,64-90.	27. Псалам 146.
28. Псалам 101.	28. Псалам 119,91-117.	28. Псалам 147.
29. Псалам 102,1-14.	29. Псалам 119,118-143.	29. Псалам 148.
30. Псалам 102,15-28.	30. Псалам 119,144-176.	30. Псалам 149.
	31. Псалам 120.	

*Предлажемо верницима да ове шексјиве читају у
шћоку вечерњег боћослуженја у својој ћородици.*

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У АПРИЛУ 2026. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	3.	10.	17.	24.
Струмица , Ђевђелија	18,55	19,03	19,12	19,20
Радовиш, Кавадарци	18,57	19,05	19,14	19,22
Пирот , Велес, Прилеп, Битољ	18,59	19,07	19,16	19,24
Кладово, Неготин , Бор, Зајечар, Књажевац, Ниш , Лесковац, Врање, Куманово, Скопље	19,01	19,09	19,18	19,26
Параћин, Крушевац , Приштина , Тетово, Дебар, Охрид	19,03	19,11	19,20	19,28
Јагодина , Косовска Митровица, Ђаковица, Призрен	19,05	19,13	19,22	19,30
Вршац, Алибунар, Ковин, Смедерево, Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крагујевац , Краљево, Нови Пазар, Пећ	19,07	19,15	19,24	19,32
Српска Црња, Панчево, Београд , Аранђеловац, Чачак , Беране	19,09	19,17	19,26	19,34
Кикинда, Зрењанин , Ваљево, Рума, Ужице, Пљевља, Колашин, Подгорица , Бар, Улцињ	19,11	19,19	19,28	19,36
Сента, Бечеј, Врбас, Нови Сад , Сремска Митровица, Богатић, Шабац , Лозница, Зеленика	19,13	19,21	19,30	19,38
Суботица , Бачка Паланка, Сомбор, Кула, Даљ, Вуковар, Бачка Топола, Шид, Бијељина, Тузла, Сарајево , Фоча, Билећа, Требиње, Дубровник	19,15	19,23	19,32	19,40
Бели Манастир , Осијек , Винковци, Мостар, Метковић, Мљет	19,17	19,25	19,34	19,42
Славонски Брод, Дервента, Добој, Зеница, Пељешац	19,19	19,27	19,36	19,44
Подравска Слатина , Јајце, Славонска Пожега, Бања Лука , Ливно, Хвар, Корчула	19,21	19,29	19,38	19,46
Вировитица, Дарувар, Приједор , Босанска, Градишка, Нова Градишка, Сплит, Брач, Вис	19,23	19,31	19,40	19,48
Копривница , Бјеловар, Дрвар, Книн , Шибеник	19,25	19,33	19,42	19,50
Ормож, Чаковец, Вараждин , Сисак, Бихаћ, Биоград	19,27	19,35	19,44	19,52
Мурска Сوبота, Птуј, Цеље , Крапина, Загреб , Карловац, Слуњ, Госпић, Задар, Дуги оток	19,29	19,37	19,46	19,54
Марибор , Словењ Градец, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Раб, Паг	19,31	19,39	19,48	19,56
Дравоград, Межица, Љубљана , Ријека , Цриквеница, Крк, Црес, Лошињ	19,33	19,41	19,50	19,58
Крањ, Постојна, Пула	19,35	19,43	19,52	20,00
Крањска Гора , Јесенице , Горица, Копар, Ровињ	19,37	19,45	19,54	20,02

Подаци из ове табеле изведени су по највећем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У МАЈУ 2026. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	1.	8.	15.	22.	29.
Струмица , Ђевђелија	19,24	19,33	19,40	19,48	19,54
Радовиш, Кавадарци	19,26	19,35	19,42	19,50	19,56
Велес, Прилеп, Битољ	19,28	19,37	19,44	19,52	19,58
Пирот , Врање, Куманово, Скопље , Охрид	19,30	19,39	19,46	19,54	20,00
Књажевац, Ниш , Лесковац, Тетово, Дебар	19,32	19,41	19,48	19,56	20,02
Кладово, Неготин , Бор, Зајечар, Приштина , Призрен, Ђаковица	19,34	19,43	19,50	19,58	20,04
Параћин, Крушевац , Косовска Митровица	19,36	19,45	19,52	20,00	20,06
Јагодина , Нови Пазар, Пећ	19,38	19,47	19,54	20,02	20,08
Вршац, Ковин, Смедерево, Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крагујевац , Чачак , Краљево, Беране, Подгорица , Улцињ	19,40	19,49	19,56	20,04	20,10
Алибунар, Панчево, Београд , Аранђеловац, Ужице, Бар	19,42	19,51	19,58	20,06	20,12
Ваљево, Пљевља, Зеленика	19,44	19,53	20,00	20,08	20,14
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин , Нови Сад , Рума, Сремска Митровица, Шабац , Фоча, Билећа, Требиње, Дубровник, Богатић	19,46	19,55	20,02	20,10	20,16
Сента, Бечеј, Врбас, Кула , Бачка Паланка, Шид, Бијељина , Лозница, Сарајево , Мљет	19,48	19,57	20,04	20,12	20,18
Суботица , Бачка Топола, Даљ, Вуковар, Тузла, Винковици, Мостар, Мегковић, Пељешац	19,50	19,59	20,06	20,14	20,20
Осијек , Добој, Зеница, Корчула	19,52	20,01	20,08	20,16	20,22
Бели Манастир , Дервента, Славонски Брод, Јајце, Ливно, Брач, Хвар	19,54	20,03	20,10	20,18	20,24
Подравска Слатина , Славонска Пожега, Босанска, Градишка, Бања Лука , Сплит, Вис	19,56	20,05	20,12	20,20	20,26
Вировитица, Дарувар, Нова Градишка, Приједор , Дрвар, Книн, Шибеник	19,58	20,07	20,14	20,22	20,28
Бјеловар , Биоград	20,00	20,09	20,16	20,24	20,30
Копривница , Сисак, Слуњ, Бихаћ, Госпић , Задар, Дути Оток	20,02	20,11	20,18	20,26	20,32
Ормож, Чаковец, Вараждин , Крапина, Загреб , Карловац, Паг, Марибор , Птуј, Џеље	20,04	20,13	20,20	20,28	20,34
Мурска Собота, Зидани Мост, Ријека	20,06	20,15	20,22	20,30	20,36
Цриквеница, Крк, Лошињ, Рогашка Слатина	20,08	20,17	20,24	20,32	20,38
Дравоград, Межица, Крањ, Љубљана , Постојна, Ровињ, Пула	20,10	20,19	20,26	20,34	20,40
Јесенице , Копар, Горица	20,12	20,21	20,28	20,36	20,42
Крањска Гора	20,14	20,23	20,30	20,38	20,44

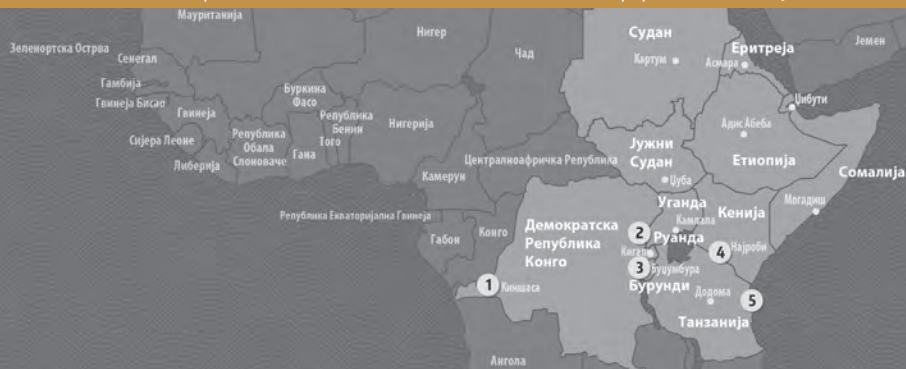
Подаци из ове табеле изведени су по највишем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ЈУНУ 2026. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	5	12.	19.	26.
Струмица , Ђевђелија	19,58	20,02	20,05	20,06
Радовиш, Кавадарци	20,00	20,04	20,07	20,08
Велес, Прилеп , Битољ	20,02	20,06	20,09	20,10
Пирот , Куманово, Скопље , Охрид	20,04	20,08	20,11	20,12
Лесковац, Врање, Тетово, Дебар	20,06	20,10	20,13	20,14
Зајечар, Књажевац, Ниш , Приштина , Призрен	20,08	20,12	20,15	20,16
Кладово, Неготин , Бор, Косовска Митровица, Ђаковица	20,10	20,14	20,17	20,18
Параћин, Крушевац , Пећ	20,12	20,16	20,19	20,20
Јагодина, Крагујевац , Краљево, Нови Пазар, Беране, Улцињ	20,14	20,18	20,21	20,22
Пожаревац, Смедеревска Паланка, Чачак , Колашин, Подгорица , Бар	20,16	20,20	20,23	20,24
Вршац , Алибунар, Ковин, Смедерево, Аранђеловац, Ужице, Пљевља, Зеленика	20,18	20,22	20,25	20,26
Панчево, Београд , Ваљево, Билећа, Требиње, Дубровник	20,20	20,24	20,27	20,28
Српска Црња, Зрењанин , Рума, Шабац , Фоча	20,22	20,26	20,29	20,30
Кикинда, Бечеј, Нови Сад , Сремска Митровица, Богатић, Бијељина, Лозница, Сарајево , Мостар, Метковић, Млет, Пељешац	20,24	20,28	20,31	20,32
Сента, Бачка Топола, Кула , Врбас, Бачка Паланка, Шид , Тузла, Корчула	20,26	20,30	20,33	20,34
Суботица , Сомбор, Даљ, Вуковар, Винковци, Добој, Зеница, Хвар	20,28	20,32	20,35	20,36
Бели Манастир , Осијек , Славонски Брод, Дервента, Јајце, Ливно, Сплит, Брач, Вис	20,30	20,34	20,37	20,38
Славонска Пожега, Бања Лука	20,32	20,36	20,39	20,40
Подравска Слатина , Дарувар, Босанска Градишка, Приједор , Нова Градишка, Дрвар, Книн, Шибеник	20,34	20,38	20,41	20,42
Вировитица, Биоград	20,36	20,40	20,43	20,44
Копривница , Бјеловар, Сисак, Бихаћ, Госпић , Задар, Дуги оток	20,38	20,42	20,45	20,46
Загреб , Чаковец, Вараждин , Слуњ, Паг	20,40	20,44	20,47	20,48
Мурска Субота, Ормож, Крапина, Карловац, Раб	20,42	20,46	20,49	20,50
Марибор , Птуј, Цеље , Зидани Мост, Цриквеница, Крк, Црес, Лошинь	20,44	20,48	20,51	20,52
Рогашка Слатина, Ријека , Пула	20,46	20,50	20,53	20,54
Дравоград, Межица, Крањ, Љубљана , Постојна, Копар, Ровињ	20,48	20,52	20,55	20,56
Јесенице , Горица	20,50	20,54	20,57	20,58
Крањска гора	20,52	20,56	20,59	21,00

Подаци из ове табеле изведени су по лејџнем рачунању времена.

ИСТОЧНО-ЦЕНТРАЛНА АФРИЧКА ДИВИЗИЈА

УНИЈЕ	ЦРКВЕ	ГРУПЕ	ВЕРНИШТВО	ПОПУЛАЦИЈА
Бурунди	543	501	217,805	13,186,000
Источни Конго	354	460	145,063	14,654,938
Источна Кенија	3.902	2,086	625,868	52,569,007
Источна Етиопија	650	565	124,422	113,657,931
Североисточни Конго	1.291	943	266,092	37,694,100
Северна Танзанија	2.981	1,586	776,082	37,120,942
Руанда	1.947	617	1,099,043	14,095,000
Јужни Судан	122	227	72,950	11,089,000
Јужна Танзанија	1.472	1,188	233,273	30,317,058
Уганда	1.519	2,743	493,060	48,582,000
Западни Конго	693	536	368,969	49,913,962
Западна Кенија	3.902	1,824	543,886	20,674,993
Западна Етиопија	470	133	121,899	14,002,069
Припојена поља				
Мисионско поље Еритреја	3	12	526	3,749,000
Поље Судан	6	4	1,051	50,449,000
Укупно:	19,855	13,425	5,089,989	511,755,000

ПРОЈЕКТИ:

- Велики медијски центар са каналом Наде, Адвентистичким светским радијом, евангелистичким центром за друштвене мреже и кол центром у Киншаси, у Демократској Републици Конго
- Школа за неговатеље на Адвентистичком универзитету Луканга у Луберу, у Демократској Републици Конго
- Диспанзер Буганда у Буганди, у Бурундију
- Предшколска установа Меришо у Онгата Ронгаи, у Кенији
- Диспанзер адвентиста седмог дана у Занзибару, у Танзанији

Хришћанска
адвентистичка црква